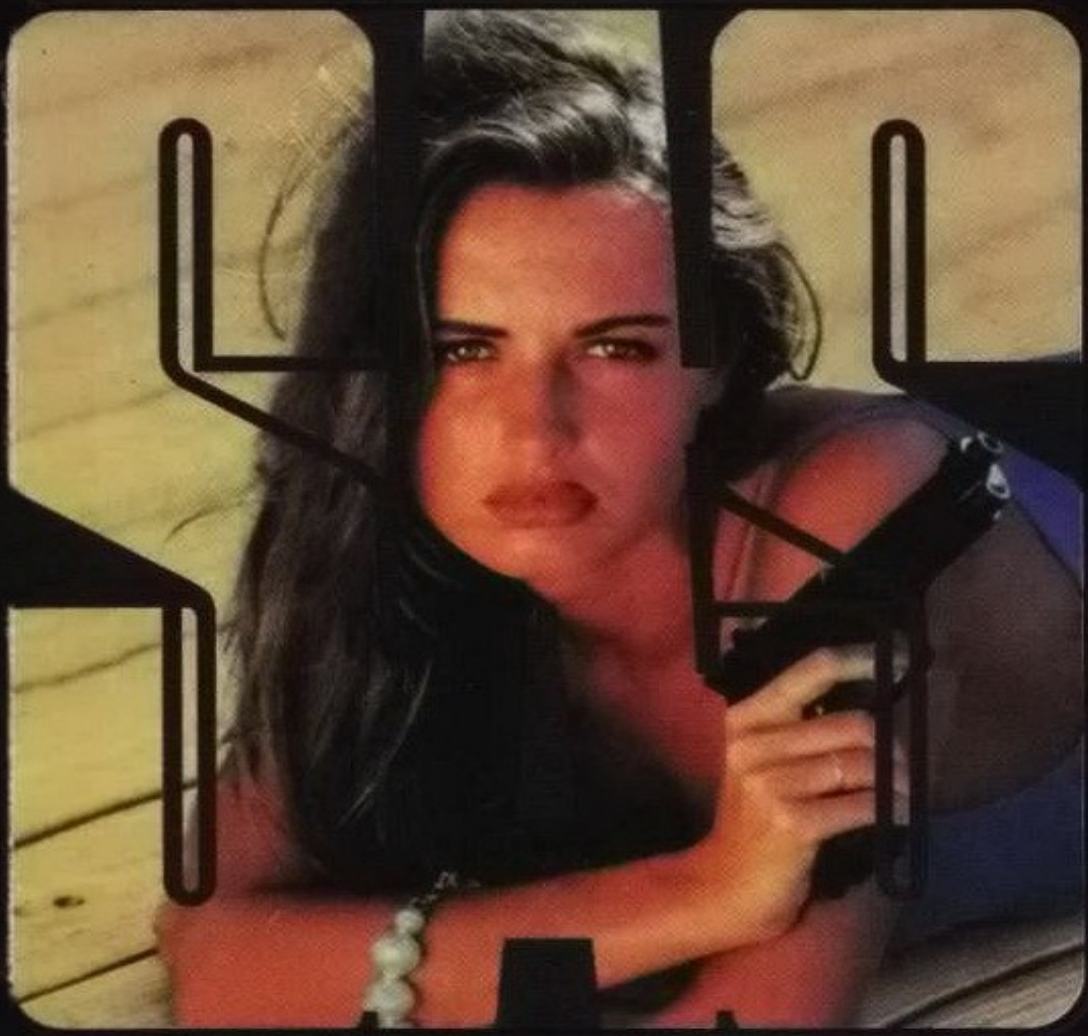

RĂZBUNAREA LUI SADDAM HUSSEIN

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

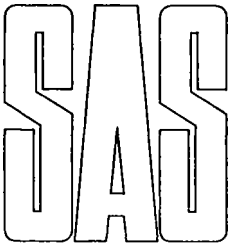

Răzbunarea lui Saddam Hussein

V2.0

ISBN:
973-9138-4S-9

Redactor: Măria Măciucă
Tehnoredactare computerizată: Cătălina Andrei
Redactor tehnic: Ioana Sandu

Editions Gérard de Villiers, Paris.
La vengeance de Saddam Hussein

© Gérard de Villier,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

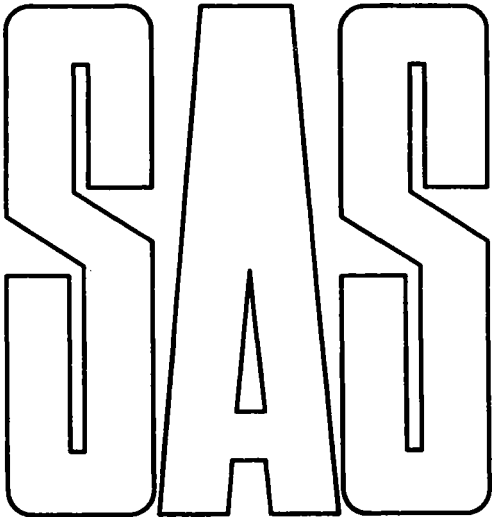

Răzbunarea lui Saddam Hussein

În româneşte de
Anca Pisică

1998

Prolog.

Waddi Maamar, reprezentantul OEP[1] în Grecia, închise uşa capitonată de la biroul ministrului ordinii publice la care venise în vizită, le salută surâzând pe cele două secretare şi străbătu cu paşi mari holul ministerului.

Apoi, se duse la maşină – un Mercedes 280 de culoare neagră – ce aştepta în faţa clădirii, se aşeză greoi pe bancheta din spate şi îi zise şoferului:

— Mergem la Mazaraki.

După douăzeci de minute, maşina se opri pe o străduţă liniştită din cartierul Psyschico. În faţa Ambasadei Irakului, Waddi Maamar se prezentă imediat şi ceru să vorbească cu secretarul adjunct al lui Khalid Al Jawari. Acesta veni la recepţie după câteva minute şi îl conduse în biroul lui de la etajul al patrulea.

— Am obţinut ce am cerut, zise repede Waddi Maamar. Peste două zile şi jumătate.

— E absolut sigur?

— Absolut. Ministrul şi-a asumat răspunderea.

Khalid Al Jawari se destinse deodată şi îl strânse la piept cu căldură pe palestinian.

— Bravo. Voi transmite imediat vestea cea bună.

Se despărţiră după o scurtă îmbrăţişare. Abia rămas singur, Khalid Al Jawari se aşeză la maşina de scris şi începu să bată o scurtă notă informativă, destinată omologilor săi din delegaţia irakiană la Naţiunile Unite din Geneva şi de la Ambasada irakiană din Amman, în Iordania. De zece zile, Irakul era distrus de bombele americanilor şi, practic, nu

[1] Organizaţia de Eliberare a Palestinei (n. a.).

reuşea să comunice direct cu Bagdadul. După ce termină, îl chemă prin telefon pe funcţionarul de la departamentul cifru care intră grăbit în biroul lui.

— Cifrează aceste două mesaje pentru mine şi trimite-le urgent, îi ordonă el.

Deşi, în mod oficial, deţinea o funcţie modestă în cadrul ambasadei, Khalid Al Jawari era de fapt adevăratul şef, în calitatea lui de comandant al Moukhabaratului[2]. După ce funcţionarul de la departamentul cifru plecă, se rugă în gând ca nu cumva ministrul grec să se răzgândească. În ce îl priveşte, acest lucru ar avea consecinţe dintre cele mai grave.

[2] Serviciile Secrete Irakiene (n. a.).

Capitolul I.

— *Grüß Gott*[3]*, Herr* Rashid. O convorbire pentru dumneavoastră, *bitte!*

Lungit de-a curmezişul patului, Adnan Rashid fu nevoit să treacă peste trupul partenerei sale, încă adormită, ca să poată ajunge la telefonul al cărui fir era prea scurt. Camerele din hotelul *Post,* cel mai bun din St.-Anton-sur-Ariberg, erau spaţioase, dar nu şi practice.

— Alo! Aici Rashid, zise palestinianul în receptor. Cine e la telefon?

— Sunt eu, v-am trezit din somn? răspunse o voce în arabă, pe care o recunoscu numaidecât.

— Nu, deloc.

— Voiam doar să vă anunţ că banii vor fi viraţi astăzi în contul dumneavoastră, zise interlocutorul lui. Imediat ce veţi primi creditul, veţi putea începe livrările.

— Fireşte, confirmă cu căldură în glas Adnan Rashid. Nici o problemă.

— Foarte bine, zise în încheiere interlocutorul său după o scurtă pauză. Cred că mai staţi încă o zi la schi, continuă acesta pe un ton glumeţ. Bucuraţi-vă din plin!

— Asta şi fac! Răspunse Adnan Rashid. Zăresc razele soarelui prin perdea. Va fi o vreme splendidă.

— Mi-ar face plăcere să fim împreună, oftă interlocutorul său. Pe curând!

Exact în clipa în care închidea, tânăra lungită în pat se trezi şi se întinse. Minioną, avea un trup plinuţ, cu forme rotunde şi un cap de uşuratică cu nasul în vânt, ochii verzi şi gura senzuală, cu buzele veşnic ţuguiate. Pe când era la şcoala din Kitzbühel, una dintre cele mai elegante staţiuni de schi din Austria, prietenele ei ziceau că ea, Lili Panter, avea „fundul cât o baniţă” … Adnan Rashid o privi cum se încalţă cu pantofii pe care îi avusese aseară la discotecă – nu-i plăcea să umble desculţă – cum se duce la geam şi dă

[3] Bună ziua (n. a.).

perdeaua la o parte. Lumina năvăli imediat în încăpere. Faţada hotelului *Post,* aşezată în apropiere de calea ferată ce străbătea St. — Anton de la un capăt la celălalt, dădea spre pârtiile de schi şi piscurile ce înconjurau staţiunea.

Cu mijlocul foarte arcuit, ce punea în valoare rotunjimea feselor şi a coapselor, se întoarse.

— E frumos afară, *Putzi!* Cine a fost?

— „Sponsorul” nostru…

O străfulgerare plină de lăcomie lumină privirea tinerei austriece.

— Totul e în regulă?

— Absolut.

Adnan Rashid se uita fix la crupa rotunjoară. Îşi pipăi maşinal pe sub cearceaf sexul încă adormit, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că mai era la locul lui. Însurat cu Lili de vreo cinci ani, nu se plictisise încă de ea. Aşa cum stătea în semiîntuneric, era un adevărat îndemn la viol.

— Vino, zise palestinianul, cuprins de o inspiraţie subită.

Lili se întoarse cu o încetineală calculată şi rămase pe o parte ca să-i poată admira mai bine curbura coapselor şi şanţul adânc dintre sânii grei de care era tare mândră.

— Vino tu! răspunse ea. Eu mă uit la trecători.

Fără să-şi ia privirea de la ea, Adnan Rashid începu să se mângâie pe sub cearceaf. Era în culmea fericirii. Cu părul negru, tuns scurt, cu mustaţa stufoasă, puţin căzută şi trupul musculos, nu părea de cincizeci de ani. Cu toate că era unul dintre teroriştii cei mai căutaţi din lume, se simţea invulnerabil datorită măsurilor de siguranţă sofisticate de care era înconjurat.

Adnan Rashid nu era numele lui adevărat. Ultimul, cel sub care era căutat de Mossad, de CIA, de BND şi de alte servicii secrete din Occident, era Abu Saif. Ca să întreprindă această călătorie, furase identitatea unui om de afaceri iordanian care avea numeroase birouri la Geneva, în Germania şi în Austria. Lili, soţia lui, devenise Fatima Rashid. De când trăia alături de el, nu era prima oară când îşi schimba identitatea.

Cu zece zile în urmă, plecaseră din Khartoum, unde locuiau, intrând în Europa prin România. După aceea, au

executat un periplu complicat, ca să poată face legăturile necesare pentru misiunea lui. Fiind obligat, din motive tehnice, să aibă şi o pauză de câteva zile, se gândise să petreacă acest răgaz la munte.

Era înnebunit după schi, sport al cărui gust îl prinsese încă de pe vremea când lucra pentru OPEP, la Viena. Bineînţeles, sub alt nume… Acolo, la Kitzbühel. O întâlnise pe Lili care lucra ca ospătăriţă la *Goldener Greiss*[4]. Palestinianul fusese cucerit numaidecât de adâncimea decolteului rochiei bavareze şi de privirea obraznică a fetei.

După o curte fulgerătoare, într-o seară, el o urmărise până în camera unde locuia, aflată într-o vilă de lângă *Goldener Greiss şi* mai-mai o violase. Peste cincisprezece zile, Lili Panter îşi părăsea slujba ca să stea cu el la Viena. Puţin mai târziu, Abu Saif îi mărturisise adevărata activitate îndreptată împotriva Israelului şi aliaţilor acestuia. Lili, al cărei tată fusese ofiţer SS, s-a înflăcărat pe loc, aderând imediat la cauza palestiniană.

Telefonul primit cu câteva minute mai devreme îl copleşise, semn că totul se desfăşura cum prevăzuse. Însă regreta un singur lucru. Anume, că Lili nu schia şi se mulţumea să îl întâlnească la prânz într-un restaurant situat la altitudine. Pentru moment, uşor înălţată pe vârfuri, se uita la el pe sub gene cu un zâmbet deocheat şi al naibii de provocator.

Adnan simţi în pântece o vâlvătaie. Îşi aduse aminte de expresia pe care o căpăta Lili la Kitzbühel, când se furişa în cameră, înainte de a intra în tură, îşi dădea cearceaful la o parte, aplecându-se deasupra lui, şoptind cu accentul delicios:

— Nu am prea mult timp…

Sări din pat dintr-un salt. Lili începu din nou să admire pârtiile, prefăcându-se indiferentă. Adnan veni pe la spate şi se lipi de ea, cuibărindu-şi membrul rigid în matca crupei arcuite şi cuprinzându-i sânii în mâinile mari.

— Ia uite! zise ea cu un ton prefăcut detaşat. Deja e lume pe pârtie.

În faţa lor, zeci de punctuleţe negre coborau pârtiile cu

[4] Fazanul de Aur (n. a.).

indicatoare ce şerpuiau pe versantul Galzig şi Valluga. Staţia telefericului se afla dincolo de calea ferată, aproape vizavi de hotelul lor, cam la o sută de metri. Adnan Rashid se uită în jos la peronul întunecat de lume. Un tren tocmai intra în gară. Lili se balansa uşor ca să se lipească şi mai tare de el. Adnan Rashid mârâi de plăcere. În timp ce Lili duse mâna la spate şi îi prinse membrul.

— E foarte mare în dimineaţa asta! strigă ea.

Apoi se întoarse şi îl sărută, mângâindu-i pieptul cu obişnuita-i măiestrie. Adnan se mişca în gol, ca o maşinărie stricată, frecându-şi bărbăţia de tufa neagră a femeii, fapt ce îl excita şi mai mult. Lui Lili, căreia îi plăcea să-l bage în viteză, se întoarse, absorbită parcă de spectacolul oferit de pârtiile de schi şi, imediat, amantul său îşi cuibări din nou sexul între rotunjimile crupei sale, simţind că va exploda în curând. Apoi, se mişcă puţin, pipăi şi, cu o zvâcnire violentă a şalelor, se afundă până la rădăcină, ridicând-o aproape de pe podea.

Lili slobozi un mârâit răguşit, se sprijini de fereastră ca să nu cadă şi, şmecheră până în măduva oaselor, se prefăcu supărată:

— Nici măcar nu m-ai mângâiat…

Adnan Rashid îi răspunse împingând-o cu toată puterea, strivindu-i sânii de geamul rece. Apoi îi prinse şoldurile cu mâinile lui mari şi începu s-o lucreze profund şi lent. Avea senzaţia că membrul lui nu atinsese niciodată o asemenea dimensiune. Foarte repede, Lili renunţă să se mai plângă că nu avusese parte de preludiu. Agăţată cu ambele mâini de mânerul ferestrei, cu spatele arcuit şi bazinul înapoi, ea îl primea cu gemete din ce în ce mai extaziate.

— Oh, da! ţipă ea după un asalt şi mai violent, pătrunde-mă bine!

Bietul Rashid îşi dădea toată osteneala, simţind sexul atingând în străfund peretele elastic al femeii. Deodată, aceasta strigă:

— Se uită la noi de acolo! Nişte tipi lângă Vallugabahn.

Adnan Rashid se uită în direcţia indicată şi zări un grup de schiori care stăteau la coadă în staţia de teleferic, cu capetele întoarse spre ei. Din cauza distanţei, nu puteau

ghici nici pe departe ce se petrecea dincolo de geam. Cu toate astea, el se mişca din ce în ce mai repede. Retrăgându-se aproape de tot, reveni cu blândeţe în cuibul primitor, apoi reîncepu manejul. Lili se ondula împrejurul vrejului afundat în pântece, cu răsuflarea tăiată.

— Dacă se uită la noi, e treaba lor, zise brusc Adnan Rashid.

Se retrase, primind reproşuri din partea ei. Orientându-se cu ajutorul mâinii, urcă spre deschizătura dintre coapsele femeii, care ghici numaidecât ce avea de gând. Ea se lipi şi mai tare de fereastră, urmărită îndeaproape de spada palestinianului. Voia cu tot dinadinsul să fie sodomizată. Dar, şmecheră cum era, încerca să-l păcălească.

— Nu, făcu ea, nu vreau aşa! O să mă doară.

Drept răspuns, Adnan Rashid o cuprinse de mijloc, sprijini membrul de fanta dintre fese şi împinse cu toată puterea. Preţ de o secundă, muşchiul se încordă opunând rezistenţă, apoi palestinianul reuşi să se afunde dintr-o dată. Lili slobozi un ţipăt de durere amestecată cu o nemăsurată plăcere…

— *Schweinhund!*[5] strigă ea în limba natală. M-ai făcut ferfeniţă!

— Cred şi eu! ganguri Adnan Rashid, afundat până la rădăcină. Uită-te la tâmpiţii de acolo, cred că se distrează de minune.

El începu să se zvârcolească în ea, posedând-o fără milă, până când explodă urlând de plăcere, suflând din greu, epuizat.

*

* *

Ascuns după un stâlp de ciment ce susţinea staţia de teleferic din Valluga. Chris Jones coborî binoclul spre staţiunea St.-Anton şi zise pe un ton nevinovat:

— *Shit!* Am impresia că se regulează în dreptul ferestrei!

Pur şi simplu nu îşi putea reveni. În oraşul său natal, Peoria, din statul Illinois, acestea erau nişte treburi care nu se prea făceau… Cei douăzeci de ani în Serviciul Secret, iar apoi în Divizia Operaţiuni, nu îi zdruncinaseră deloc preceptele morale. Fiind capabil să-i ucidă fără pic de milă

[5] Porcule! (n. a.).

pe toţi duşmanii flamurii înstelate, echipat în permanenţă cu armamentul din dotarea unui mic portavion, având o forţă herculeană, „gorila” conservase, în anumite domenii, candoarea unei fecioare neprihănite.

Milton Brabeck, partenerul său, care se bucura de acelaşi gabarit, ridică neputincios din umeri. El citea *Penthouse* şi considera statul California ca o anexă a Sodomei şi a Gomorei.

— Şi tipii de colo se regulează, observă el.

În ochii lor, Adnan Rashid făcea parte din pleava societăţii. Descoperind la el această latură a umanităţii, se simţea puţin descumpănit… Cu un ton degajat, Chris Jones îi zise lui Milton:

— Bine, tu rămâi aici. Eu urc la Valluga. Sunt pe frecvenţa 42.

Chris Jones se îndreptă spre intrarea staţiei Valluga. Telefericul pleca din St.-Anton, ducându-i mai întâi pe schiori pe o platformă intermediară, la Glazig, unde erau restaurantele, apoi urca în vârful muntelui Valluga, la altitudinea de 2800 metri. Pentru cei doi americani, această misiune era un adevărat coşmar. Nu puseseră niciodată schiurile în picioare şi se simţeau total stânjeniţi în costumele căptuşite cu molton cumpărate de acolo, abia mişcându-se cu bocancii grei de schi. Sub îmbrăcăminte, ascunseseră echipamentul radio şi armele. Chris era dotat cu un *Desert Eagle* israelian Magnum 357 şi în plus, cu un mic pistol *Python,* iar Milton avea un *Herstall* de nouă milimetri cu cincisprezece focuri şi un mic Uzi ascuns în costumul de schi. Mai aveau pe deasupra şi veste antiglonţ din kevlar care îi făceau să transpire în permanenţă.

Milton Brabeck se uita la prietenul lui care dispărea în staţia Valluga. Patru agenţi de la *Staatpolizei*[6] austriacă participau şi ei la această misiune. Doi se şi postaseră la plecarea de pe pârtie, la nivelul intermediar din Glazig şi mai sus, la Valluga, iar ceilalţi doi supravegheau hotelul *Post.* O pereche deghizată pândea într-un Audi Quattro, pregătită pentru orice eventualitate. Cei şase oameni comunicau prin radio şi aveau posibilitatea să ceară ajutor

[6] Securitatea de stat (n. a.).

poliţiei locale care fusese avertizată de prezenţa lor. În caz de nevoie, puteau bloca şi drumurile răzleţe care plecau din Arlberg.

De două zile, de când a fost declanşată operaţiunea *Angriff*[7], Adnan Rashid, obiectivul principal, nu părea să-şi fi dat seama că e urmărit. Trebuie menţionat că în mijlocul miilor de schiori de toate naţionalităţile, era aproape imposibil să-ţi dai seama că eşti urmărit. Mai cu seamă că cei patru agenţi din Staatpolizei schiau ca nişte campioni adevăraţi.

Operaţiunea Angriff avea un scop dublu. Pe de o parte, nu îl slăbeau nici o clipă din ochi pe Adnan Rashid, înregistrându-i toate întâlnirile, iar pe de alta, să îl urmărească din momentul în care pleca din St. — Anton şi până când îi ducea la persoanele care îi interesau în mod special. Chris şi Milton ştiau doar că palestinianul se afla în Europa ca să organizeze o importantă acţiune teroristă pentru Irak. Din păcate, ei nu putuseră să-l urmărească în prima parte a sejurului său aici, dându-i de urmă abia acum cinci zile, la Geneva. Dacă îl pierdeau, se întâmpla o nenorocire. Zilnic, Bagdadul era bombardat de americani, iar Saddam Hussein saliva la ideea acestei răzbunări care, teoretic, nu se putea repara în nici un fel.

Bineînţeles că centrala telefonică a hotelului *Post* era ascultată şi făcuseră zeci de fotografii ca să le trimită imediat la Viena şi la Centrala CIA din Frankfurt. Chris şi Milton se trezeau în fiecare dimineaţă cu gânduri ucigaşe. Adnan Rashid, a cărui adevărată identitate ei o cunoşteau, amplasase deja o bombă la bordul unui avion aparţinând companiei TWA, ce făcea cursa între Atena şi Beirut, omorând şapte persoane, dintre care patru americani şi alta în zborul Hawaii – Tokyo, soldat şi el cu numeroase victime… Iar ei se uitau în fiecare zi la el cum schiază, în loc să-i tragă un glonţ în scăfârlie…

Partenera lui, Lili Panter, nu valora mai multe parale, căci ea transportase ultima bombă ştiind bine ce face, fără măcar să aibă scuza că e palestiniană.

Rămas singur, Milton Brabeck luă din nou binoclul şi îl

[7] Atacul (n. a.).

îndreptă spre hotel, dar acum nu mai era nimeni la fereastra camerei ocupate de Adnan Rashid. Strănută tare de tot, având senzaţia că frigul îi pătrundea temeinic în oase. Tocmai el, care se topea abia la treizeci şi cinci de grade la umbră… Se întreba dacă avea timp să tragă o fugă să înfulece un hamburger, dar îşi dădu seama că ar fi imprudent din partea lui. Era pironit locului pană diseară. Cei patru poliţişti austrieci îl urmăreau pe Adnan pe pârtie, în timp ce el şi Chris supravegheau restaurantele şi telefericul.

Din fericire, cele patru cabine erau oprite la ora patru după-amiază. Oare câte zile va mai rămâne Adnan în St.-Anton înainte de a începe misiunea pentru care se afla în Europa? Milton închise ochii, imaginându-şi deja ce ar putea face în creierul teroristului unul din gloanţele armei sale Herstall. Va rămâne doar cu câţiva neuroni acolo…

*
* *

Adnan Rashid ieşi din hotelul *Post* într-un costum de schi viu colorat într-o combinaţie de roşu cu negru şi îşi luă schiurile înfipte în zăpadă în faţa clădirii. Lili Panter venea în urma lui, îmbrăcată cu un pulover negru şi colanţi din lastex strălucitor care se mulau pe fese într-un mod aproape indecent. Palestinianul nu băgă în seamă perechea care făcea tărăboi în faţa intrării bătându-se cu bulgări de zăpadă. Cu schiurile pe umăr, Adnan intră în pasajul subteran ca să treacă pe sub şine şi să ajungă în Vallugabahn. Starea euforică de adineauri se risipise, făcând loc unei vagi îngrijorări…

Până la urmă, telefonul primit acum o oră îl cam tulburase. Pe moment, nu îşi dăduse seama că banca lui primise instrucţiuni să-l anunţe îndată ce viramentul adus la cunoştinţă de interlocutorul său ajungea la destinaţie. Acesta din urmă nu avea de unde să ştie, părându-i-se mult mai profesional să facă mai mult. Deci, apelul lui, de care nu fusese neapărată nevoie, avea alt motiv. Faptul că nu menţionase absolut nimic nu avea o semnificaţie anume. Probabil că era ascultat, însă oricum el acţiona *tot timpul* ca şi cum ar fi. Ori, a vrut numai să-l prevină. Dar, în legătură

cu ce anume?

De când venise la St.-Anton, Adnan Rashid nu observase nimic ciudat. Era un calm absolut. Se întoarse şi văzu mulţimea de schiori. Perechea gălăgioasă din faţa hotelului venea în urma lui ţinându-se de mână. Bărbatul se opri ca să cumpere un ziar de la intrarea în pasajul subteran.

„Angriff 3 către Angriff 2. Tocmai au ieşit din hotel şi se îndreaptă spre voi. Bărbatul e îmbrăcat în roşu, iar femeia în negru.”

Ca să audă mesajul ce răsună în urechea lui Milton Brabeck, datorită receptorului ascuns în căciula groasă din lână, ar fi trebuit să fie lângă el. Americanul puse binoclul în costumul de schi şi intră în magazinul cu articole sportive de unde putea să observe plecarea schiorilor din staţia Valluga. Peste puţin timp, va putea merge să-şi ronţăie hamburgerul în tihnă, iar după aceea, va reveni la postul său.

*

* *

Adnan Rashid se îndreptă împreună cu ceilalţi schiori spre telefericul care sosise, încercând s-o apere cât de cât pe Lili ca să nu fie lovită de schiuri şi de beţe. Era mai rău ca în metroul de la şase seara… Angajatul din Vallugabahn reuşi să-i înghesuie şi pe întârziaţi, împingându-i cu umărul ca să se închidă uşile, apoi telecabina se puse în mişcare balansându-se uşurel.

Adnan Rashid aruncă o privire în jur la vecinii săi, dar nu observă nimic îngrijorător. Aceleaşi figuri de sportivi, câteva femei sau familii întregi. Se legănau încetişor deasupra pârtiilor, urcând spre staţia de legătură.

Sub razele vesele ale soarelui, simţea cum neliniştea i se risipeşte încet-încet. Lili se înghesuia în el cu o mutriţă provocatoare.

— Nu întârzia la masă, îl rugă ea, altminteri o să mor de foame!

— Îţi promit, *Putzi,* zise palestinianul.

Îi mângâie discret fesele, simţind dorinţa renăscând.

Telecabina urca lent spre Glazig, de unde luau alta pentru al doilea tronson. Adnan şi Lili coborâră înconjuraţi

de schiorii care se grăbeau fie spre restaurante, fie către pârtii, ori se aşezau la coadă pentru Valluga. Ea îşi sărută soţul şi zise:

— Mă duc pe terasă. Pe curând!

Unul dintre restaurante avea o terasă imensă scăldată de soare, aflată chiar la marginea pârtiei, unde, pentru cincizeci de şilingi, puteai să închiriezi un şezlong.

— Pe curând! răspunse el, în timp ce se îndrepta spre cealaltă telecabina care mergea sus, pe muntele Valluga.

*

* *

În momentul în care Adnan Rashid cobora din telecabina în staţia Valluga, situată la 2800 de metri altitudine, cei doi agenţi din Staatpolizei erau deja acolo. Franz, care urcase de mult şi se instalase pe o bordură de ciment, mesteca o Franfurter şi bea o bere. Viktor-Adolf îl prinse din urmă pe palestinian la Glazig şi se urcă împreună cu el în teleferic. Când Adnan trecu pe lângă Franz, acesta se prefăcu că se uită la ceas şi zise în microfonul ascuns în el:

„Angriff 5 către toată lumea. Subiectul urcă pârtia de pe Valluga.”

La rândul lui, Viktor-Adolf îşi dădu drumul pe pârtie, împrăştiind zăpada ca un începător… Odinioară făcuse parte din echipa olimpică a Austriei. După câteva clipe, Adnan începu să coboare pe pârtie, cu Franz pe urmele lui. La un moment dat, el îi predă ştafeta lui Viktor-Adolf, ca să nu fie reperaţi. Nu trebuiau să-l piardă din vedere nici o clipă ca să poată surprinde orice contact. Cea de-a doua echipă – Helga şi Kurt – trebuia să fie acum la Glazig.

Chris Jones, instalat pe terasa restaurantului din Valluga, centraliza informaţiile. Când îl văzu pe Adnan Rashid împreună cu cei doi poliţişti dispărând după o colină, căscă. Şi azi va îngheţa degeaba. Ar fi fost mult mai uşor să-i tragă ticălosului un glonţ în burtă, ca să-l forţeze să spună tot ce ştie, iar după aceea, altul în cap şi gata.

*

* *

Schiorii defilau prin faţa lui Lili Panter alunecând uşor, apoi dispărând foarte repede din câmpul ei vizual. Unii o

luau înspre barul din spatele ei ca să bea repede o bere. Luase şi ea un Cointreau cu gheaţă pe care îl savura încetişor la soare. Tânăra era agasată de câtva timp de un personaj respingător care voia s-o agaţe de faţă cu toată lumea făcând gesturi obscene.

Era un tânăr suedez, beat criţă, cu alură de ţapinar, cu un belciug în urechea stângă, ras în cap, cu ochii roşii şi bustul gol. Avea ceva de punkist, dar şi de Neanderthal. Îi tot dădea târcoale, adresându-i-se, apoi reîntorcându-se la bar ca să vorbească tare cu prietenii. Era un animal. Deşi era înconjurată de oameni la locul lor, i se făcuse puţin teamă. În sfârşit, el intră în autoservire, iar ea îşi concentra atenţia asupra pârtiei.

Zărindu-l pe Adnan, care cobora în direcţia ei, uşor de recunoscut după costumul roşu aprins, îi urmări evoluţia pe suişurile şi coborâşurile pârtiei. Într-adevăr, schia foarte bine şi, în sufletul ei, era mândră de el.

Când se apropie, ea se ridică de pe scaun şi îi făcu semn cu mâna. Adnan o zări şi îi răspunse ridicând un băţ. Cobora în mare viteză, mai-mai să se oprească direct pe terasă.

Lili îl văzu trecând la câţiva metri de ea, zâmbindu-i fericit. Fără să vrea, se uită la schiorii ce veneau în spatele lui. Era o familie compusă dintr-un puşti cu cască pe cap, o femeie solidă şi un bărbat îmbrăcat în alb. Pulsul i se acceleră subit. Bărbatul avea figură de arab.

Şi el schia cu viteză. Curând, nu-i mai zări decât spatele, apoi nu mai distinse nimic când acesta dispăru pe pârtie în jos. Alergă până la balustradă şi îi văzu în vale pe cei doi bărbaţi care coborau în aceeaşi direcţie. Într-o fracţiune de secundă, ea fu absolut sigură că necunoscutul în costum alb venise special pentru Adnan! De când trăia alături de palestinian, căpătase un al şaselea simţ şi învăţase să se teamă chiar şi de lucrurile care nu păreau câtuşi de puţin periculoase. Deşi se mulţumi să-şi repete în gând că Adnan nu era singurul arab căruia îi plăcea să schieze, trăsăturile încordate ale acestui mustăcios necunoscut o neliniştiseră.

Dacă îl urmăreau pe Adnan, cu siguranţă nu o făceau pentru binele lui… Tulburată, se aşeză din nou în şezlong, căutând o posibilitate să-i atragă atenţia amantului ei. Din

nefericire, nu putea s-o facă decât într-un singur mod: să-l strige când trecea prin dreptul terasei ca să se oprească. Ea se aşeză din nou în şezlong, incapabilă să citească un rând. Întorcând pe toate feţele posibilităţile cele mai trăsnite. Câteodată israelienii semănau cu arabii. Or, Adnan Rashid se afla pe listele lor negre sub adevăratul său nume.

Austria era ţara ideală pentru a lichida o persoană în mod discret, deşi, prudent din fire, Adnan era tot timpul înarmat. Avea un pistol mic Beretta sub costumul de schi.

Lili Panter încercă să-şi înfrângă neastâmpărul. De când îşi terminase coborârea şi până să urce cu telefericul, trecuse mai bine de o jumătate de oră. Ea începu să pândească toate siluetele care coborau pârtia. Ea, care de obicei la ora asta murea de foame, acum nu ar mai putea înghiţi nici un dumicat. Bău pe nerăsuflate paharul cu Cointreau ca să-şi alunge starea de nervozitate.

*
* *

„Se pare că are un baby-sitter!” anunţă Kurt în aparatul său de radio.

Tocmai reperase prezenţa necunoscutului în costum alb care venea în urma lui Adnan Rashid. Bărbatul luase din vale acelaşi teleferic ca şi palestinianul, dar stătea în partea opusă, cu faţa spre exterior. Kurt era exact în spatele lui şi îl pândea. Nu avea nimic interesant, în afara figurii specifice Orientului Mijlociu. Putea foarte bine să fie grec, libanez, marocan, pakistanez sau chiar israelian.

Auzi o voce şuşotind în microfonul fixat în ureche. Era Viktor-Adolf care sosise de pe versantul Valluga după ce îl depăşise pe Adnan.

„Angriff 4 către Angriff 3, anunţă el, opreşte-te când ajungi sus, preiau eu urmărirea. Sună Centrala din Viena ca să ştie.”

Şi el se gândise la israelieni. Nu era momentul potrivit să vină să le strice ploile. Dacă străinul în alb era unul dintre ei, trebuia să-l neutralizeze în mod discret şi apoi să vină cu explicaţia…

După cinci minute, telefericul se opri pe vârful Valluga, din care se scurse puhoiul de schiori. În mod ostentativ,

Kurt se îndreptă spre terasa restaurantului aflată la 2800 metri altitudine şi zări fesul verde al lui Chris, care stătea la marginea terasei. Viktor-Adolf, cu schiurile în picioare, se pregătea s-o ia pe urmele lui. Verifică cu coada ochiului dacă bărbatul în costum alb îşi punea schiurile şi pornea în urma lui Adnan Rashid.

*

* *

Cu ajutorul unei manevre îndrăzneţe, Viktor-Adolf, un tip atletic de treizeci şi doi de ani, îl ajunse pe necunoscutul în alb chiar în clipa în care acesta se oprise pe o colină înainte de a executa un slalom uriaş. Toţi schiorii se odihneau puţin când ajungeau în acest loc situat în prima parte a pârtiei. Poliţistul austriac zări, la vreo douăzeci de metri mai jos, costumul roşu cu negru al lui Adnan Rashid. Palestinianul se odihnea un pic.

Străinul în alb părea că îşi încălzeşte mâinile suflând şi frecându-le. Ochiul experimentat al lui Viktor-Adolf observă antena minusculă de un negru mai a unui emiţător radio portabil atârnat la gât. Vorbea cu cei de jos. Bănuielile lor se confirmaseră, căci nu era un schior oarecare…

Se opri şi el, anunţând în aparatul lui de emisie-recepţie:

„Angriff 4 către Angriff 1. Confirmat baby-sitter. Acum comunică cu cineva. Nu este ostil.”

În aceeaşi clipă, Adnan Rashid începu să execute primul slalom. Preţ de un sfert de oră, şerpui pe panta abruptă. Viktor-Adolf se puse la rândul lui în mişcare, în timp ce răspunsul se auzi în receptorul ascuns în ochelari.

„Angriff 1 către Angriff 4. Stai pe-aproape. Poţi interveni imediat ce sesizezi un gest suspect. Baby-sitter e probabil un *Schlomo*[8]. Încearcă să elimine subiectul…”

Cu alte cuvinte, un israelian hotărât să-l lichideze pe Adnan Rashid… Viktor-Adolf verifică maşinal dacă avea pistolul Browning cu paisprezece focuri în port-arm. Era nervos. Nu avea nici un chef să se împiedice de ucigaşii israelieni. Cu toate acestea, bărbatul în alb nu se mişca de pe colină. Uşurat, se luă după palestinian, cu speranţa că Jones s-a înşelat.

---

[8] Evreu născut în Israel (n. a.).

*

* *

Kurt zări primul elicopterul şi îl anunţă pe Chris Jones. Era un aparat roşu care venea dinspre vest şi zbura destul de sus. Americanul îl urmări cu privirea.

— Sunt multe elicoptere pe aici? întrebă el.

Poliţistul austriac îi răspunse fără să-şi ia ochii de la aparat:

— Nu. De şase luni nu au voie să survoleze zona decât în cazul în care trebuie să transporte răniţi. Cred că s-a produs un accident.

De pe terasa din Valluga, până sus la teleferic, cei doi urmăriră traiectoria aparatului. Acesta începu să piardă din înălţime. Se opri deasupra pârtiei de slalom şi începu să coboare. Kurt se aplecă peste balustrada din lemn ca să se uite în vale, iar Chris Jones făcu la fel. Acesta din urmă exclamă în timp ce se ridica:

— *God damn it!*

Scotoci cu nervozitate după binoclu, apoi se uită la elicopter. Dar ceea ce văzu îi provocă fiori pe şira spinării. Portiera laterală a aparatului – un Ecureuil – era larg deschisă. Acolo se vedea un bărbat imobilizat de scaun cu o puşcă sprijinită de încheietura braţului. Chris Jones identifică un FN de fabricaţie belgiană prelungită cu amortizor. Elicopterul cobora în continuare, chiar în spatele lui Adnan Rashid, spulberând zăpada din jur. Palestinianul observase aparatul şi ridică privirea.

— *Shit! Shit! Motherfucker!*

Înjurăturile ieşeau din gura lui Chris fără oprire. Se simţea absolut neputincios. Kurt, cu microfonul la gură, vorbea repede de tot în germană, alertându-l pe Viktor-Adolf.

Ca într-un coşmar, Chris Jones văzu petrecându-se mai multe lucruri în acelaşi timp. Viktor-Adolf smulse pistolul din toc şi îl agită în direcţia elicopterului. Trăgătorul puse puşca la umăr, ochindu-l pe bărbatul cu costum roşu aflat sub el. Din locul în care se aflau, Chris şi Kurt nu zăriră nici o flacără ieşind din ţeava şi nu auziră nici o împuşcătură.

Adnan Rashid se clătină şi căzu într-o rână, ca un bolovan

agitând beţele de schi în aer. Chris se întoarse şi îl văzu pe Kurt năpustindu-se pe schiuri. Americanul îşi înăbuşi un mârâit de uşurare: Adnan Rashid se ridica în acel moment şi plecă de pe pârtie ca să se ascundă între brazi. Trebuie să fi fost rănit, căci se mişca foarte încet. Elicopterul coborî mai mult şi viră brusc. Ucigaşul se afla acum faţă în faţă cu Viktor-Adolf care, ţinând pistolul cu ambele mâini, trase în direcţia aparatului. Chris Jones iarăşi nu văzu şi nu auzi nimic. Numai că poliţistul austriac căzu pe spate şi rămase nemişcat în zăpadă cu braţele încrucişate.

— *Shit!* Nu sunt israelienii, strigă Chris Jones.

El nu ar fi îndrăznit niciodată să ucidă un poliţist austriac. Elicopterul plecă, cu botul aplecat, ca un animal de vânătoare şi se opri uşor înaintea lui Adnan Rashid care încerca cu disperare să se adăpostească. Dar gloanţele trase din puşca de asalt i-o luaseră mult înainte. De data asta, Chris Jones văzu clar cum cartuşele îl proiectează în spate. Palestinianul căzu în zăpadă şi nu se mai mişcă de acolo. Calm, ucigaşul din elicopterul care staţiona chiar deasupra mai trase de câteva ori în trupul neînsufleţit. Asistaseră la o adevărată execuţie.

Kurt se apropie în goană. În timp ce schia, începu să tragă în elicopter, dar era prea târziu. Cu graţie, aparatul viră la stânga, luând altitudine şi arătându-şi pântecele roşu. Când Kurt îngenunche lângă trupul lui Viktor-Adolf, elicopterul se vedea ca un punct pe bolta albastră.

Chris Jones se repezi spre telefericul care se pregătea să coboare şi îl chemă prin radio pe Milton Brabeck. Corpul lui Adnan Rashid forma un fel de cruce roşie pe zăpadă, iar schiorii începură să se adune în jurul lui.

Secretul pe care îl deţinea şi pe care CIA voia să-l afle cu tot dinadinsul se pierduse pentru totdeauna. Deodată, Chris Jones se gândi la nevasta palestinianului. Trebuia cu orice preţ să dea de ea. Dacă mai avea timp.

Capitolul II.

Lili Panter văzuse toată scena. Se afla prea departe ca să distingă cu exactitate ce s-a petrecut, însă prezenţa elicopterului staţionat deasupra pârtiei unde era Adnan nu îi prevestea nimic bun. Mai aşteptă câteva minute până când aparatul se îndepărtă, apoi se hotărî să urce pe vârful Valluga, căci simţea că ceva se întâmplase.

Ridicându-se din şezlong, străbătu mulţimea de schiori şi traversă restaurantul în fugă. Dar se ciocni de bărbatul în costum alb pe care îl zărise pe pârtie în spatele lui Adnan.

Lili avu senzaţia că i se opreşte inima în loc. Îşi încrucişa privirea cu cea a străinului şi imediat ştiu că venise special s-o omoare. Ca paralizată, privi în jurul ei. Culoarul dintre cele două telecabine se golise şi toţi schiorii erau acum pe pârtie. Necunoscutul îşi strecură mâna în costum cu un gest firesc, dar Lili nu se înşelase în privinţa lui. Ca s-o omoare, avea nevoie doar de câteva secunde. El se uita fix la pieptul tinerei, exact în locul unde va ochi. Lili Panter nu stătu pe gânduri. Se năpusti dintr-un singur elan spre o uşă care se găsea în faţa ei. Acolo era toaleta bărbaţilor.

Îndată ce închise uşa, se propti de ea, cu stomacul făcut ghem. Lângă o chiuvetă se afla o singură persoană: suedezul ras în cap care o agăţase la bar. Se scutură după ce îşi băgase capul sub jetul de apă. Un fulger de surpriză îi străbătu privirea verde-albăstruie, apoi un zâmbet cinic şi obscen îi dezvălui dinţii îngălbeniţi. Înainte ca ea să facă vreun gest, acesta o cuprinse în braţe şi încerca s-o sărute. Respiraţia urât mirositoare, amestec de bere cu alte băuturi spirtoase, o făcu să-i tremure sufletul. Îi muşca tare de tot buza, iar el urlă de durere. Cât ai clipi, suedezul o propti de perete şi începu s-o pipăie pe sub pulover ca să-i atingă sânii. Cu cealaltă mână, îi mângâia fesele cu un rânjet de beţivan. Întâi, Lili se zbătu, dar se gândi la ucigaşul care o pândea afară şi nu mai opuse rezistenţă. Prefera o clipă de repulsie, decât un glonţ în cap. Suedezul mârâi de plăcere. Nici chiar în visele lui cele mai trăsnite nu îşi închipuise o

fiinţa atât de sexy care să vină într-un asemenea loc după un bărbat. El o cuprinse în braţe luând-o pe sus şi o împinse într-o cabină de WC goală. Intră în urma ei şi încuie uşa.

— Nemernicule! Lasă-mă! se zbătu Lili, simţind că întrece măsura.

Drept răspuns, îi scoase pe pipăite puloverul peste cap. Îi simţi mâinile frământându-i cu aviditate sânii, scoţându-i afară din sutien. Suedezul horcăia frecându-se de Lili ca un vier în călduri. O lăsă câteva clipe ca să-şi elibereze membrul deja învârtoşat. Lili aşezată pe vasul de WC, dădea din picioare ca să-l îndepărteze de ea cât mai mult. În acest spaţiu strâmt, pentru suedez era greu să ajungă unde dorea.

Creierul îmbibat de alcool îi mai funcţiona încă. Se dădu brusc înapoi, o prinse pe Lili şi o întoarse cu faţa la perete. Îi smulse pantalonul, îl sfâşie, apoi îl lăsă în jos pe pulpe, dând la iveală fesele rotunde care îl făcură să scoată un mârâit de încântare. Îi coborî cu o mână slipul din dantelă neagră şi se pregăti s-o violeze.

*

* *

Stând la pândă jos, în capătul pârtiei, încordat precum coardele unei viori, Milton Brabeck îi aştepta pe schiorii care coborau de pe Valluga. Aparatul de emisie-recepţie nu contenea cu veştile rele. Adnan Rashid era mort, la fel şi Viktor-Adolf, cu trei gloanţe în piept. Schiorul în costum alb care fusese folosit drept „marcaj” dispăruse fără urmă. În această încâlceală de pârtii, avea o şansă dintr-o mie ca să-l găsească. Putuse foarte bine să se îndrepte spre St.-Christoph, satul vecin, sau oriunde în altă parte.

Elicopterul ieşise imediat din spaţiul aerian austriac survolând lacul Constance. Nici urmă de el. Toate aeroporturile din Germania, din Elveţia şi din Franţa fuseseră alertate.

„Angriff 2, aici Angriff 1, cobor pe Galzig, auzi el. Supraveghează telecabina, fata poate să se întoarcă cu ea. Opreşte-o imediat. Kurt şi Franz ajung acolo în câteva minute. Helga se ocupă de comunicaţii.”

Americanul fierbea de furie că nu reuşise să facă nimic.

Adnan Rashid, omul pe care trebuiau să-l păzească, fusese ucis sub ochii lor.

*
* *

După ce a aşteptat câteva clipe, văzând că Lili nu mai iese, schiorul în costum alb intră în toaleta bărbaţilor. Verifică dintr-o privire dacă era cineva la pisoar sau la chiuvete. Se întoarse la cabine. Trei dintre ele aveau uşile deschise şi erau goale. Din a patra se auzeau nişte zgomote ciudate. Precis Lili Panter se refugiase acolo. Băga mâna sub costum şi scoase un PPK de nouă milimetri prelungit cu amortizor. Ochi în dreptul rinichilor, apăsă liniştit pe trăgaci, lăsând câteva secunde între fiecare foc de armă. Zgomotul înfundat al gloanţelor abia se auzea. Distinse nişte ţipete înăbuşite, apoi un geamăt mai puternic. După ce se goli încărcătorul, chiulasa făcu un sunet sec şi rămase deschisă. Pe uşă râmaseră grupate opt găuri rotunde.

Ciuli urechile. Liniştea se instală din nou. Era semn bun. După ce puse arma la locul ei în toc, se grăbi spre ieşire, dar era cât pe ce să se trezească cu uşa în cap, deoarece un zdrahon în hanorac negru şi fes verde tocmai intra la toaletă. Ucigaşul se strecură afară fără să-i dea atenţie. Nu apucă să închidă uşa în urma lui, că auzi în urmă un glas ascuţit:

— *Hey, you!*

Fără să mai stea pe gânduri, o luă la goană ca un dement, sărind mai multe trepte deodată, îndreptându-se spre ieşirea laterală din Galzig, acolo unde îşi lăsase schiurile. Se întoarse şi văzu că zdrahonul cu fes verde era în urma lui. Îmbrâncindu-i pe ceilalţi schiori, ieşi pe uşa care dădea înspre pârtie. Pierdu câteva secunde până îşi puse schiurile în picioare. Urmăritorul nu-l putea prinde fiindcă nu avea echipamentul de rigoare.

Smulse schiurile din zăpadă şi le puse în viteză, ascuns vederii de un grup care se întorcea de pe pârtie. Cu inima zbătându-se în piept, se ridică şi îl văzu pe urmăritor în cadrul uşii. Schiorii se împrăştiară care încotro, iar el îşi luă beţele în clipa în care americanul îl zărise. Nu ar fi avut destul timp ca să se îndepărteze… Bărbatul cu fes verde

venea grăbit spre el. Simţindu-se încolţit, ucigaşul smulse pistolul din toc uitând că încărcătorul era gol. Nu mai avea timp să-l schimbe, căci celălalt l-ar prinde imediat.

— *Drop that gun!*[9] strigă el.

Ucigaşul nu răspunse. Crezând că îşi intimidează adversarul, aţinti arma asupra lui. Dar fusese o mişcare nefericită pentru el. Într-o fracţiune de secundă, americanul făcu un salt în lateral, iar în mâna dreaptă apăru un pistol enorm cu ţeava triunghiulară. Chris Jones apăsă pe trăgaciul armei sale Desert Eagle. Sub privirile năucite ale celorlalţi schiori, glonţul pătrunse în fruntea bărbatului în costum alb şi ieşi prin ceafă, spulberând jumătate din cutia craniană. Schiorii rămaseră locului consternaţi. O femeie începu să strige:

— *Polizei! Polizei!*

Se nimerise bine. Kurt şi Franz tocmai coborau din telecabină cu pistoalele în mână, atraşi de focurile de armă. Kurt îi linişti cei care căscau gura pe acolo, iar Franz îi aruncă o privire schiorului în costum alb ca să vadă dacă murise.

— La closet! Fata e în closetul bărbaţilor, strigă Chris Jones cuprins de isterie. A omorât-o!

El şi Franz se năpustiră înăuntru. Înainte de a împinge uşa, auziră urletele care veneau din cabina încuiată. Chris Jones îl turti pe un nefericit care se afla după uşă şi se opri brusc. Câteva persoane se adunaseră în faţa cabinei de unde se auzeau ţipetele. Americanul îi dădu cu forţă la o parte şi apăsă pe clanţă.

— *Miss, open the door*! urlă el.

Dar femeia nu răspunse, ba dimpotrivă, urlă şi mai tare. După ce se gândi un pic, Chris Jones se deschise la haină şi lovi uşa cu piciorul scoţând-o din balamale cu perete cu tot. Uşa se întredeschise puţin spre interior. Americanul încercă să se strecoare înăuntru. Dar zări o masă informă care îl împiedica. Era un bărbat prăbuşit în genunchi. După el, zări crupa dezgolită a femeii care urla întruna. Mâinile mortului erau prinse încă de şoldurile ei. Îi servise drept pavăză. Spatele era însângerat, în locul unde pătrunseseră

[9] Aruncă arma! (n. a.).

gloanţele.

Cu mâinile lui puternice, Chris Jones îl apucă pe bărbat şi o smulse pe femeie din strânsoarea lui, apoi o trase afară şi o întinse pe gresie. Cei câţiva gură-cască se îndepărtară înspăimântaţi.

Se întoarse la cabina în care femeia încerca să se aranjeze cum putea şi o ajută să iasă. Chipul ei frumos era răvăşit de lacrimi şi tot corpul îi tremura.

— *It's gonna be OK, Miss!*[10] *o* asigură el.

Chris o conduse spre staţia de plecare a telecabinei sprijinind-o de subsuori. Franz le făcea loc prin mulţime, agitând legitimaţia de poliţist.

— Ne întâlnim jos, zise austriacul.

*

* *

Câţiva poliţişti austrieci îmbrăcaţi în uniforme şi în civil aşteptau lângă Vallugabahn. De departe, puteau fi zăriţi schiorii care şerpuiau pe pistă trăgând după ei cele două largi şi care se apropiau. Lili Panter nu mai plângea. Stătea amuţită lângă Chris cu ochii uscaţi şi figura întunecată.

Tărgile se opriră cu un scrâşnet sinistru în faţa lor, în şoaptele mulţimii. De regulă, răniţii erau aduşi astfel, nu cei decedaţi… Chris Jones se aplecă şi ridică pânza ce acoperea figura lui Adnan Rashid. Lili Panter izbucni imediat în hohote de plâns şi alergă spre cadavru. Fură nevoiţi s-o îndepărteze de acolo cu forţa… Franz se apropie de ea şi îi zise în nemţeşte:

— *Frau* Rashid, trebuie să vă punem câteva întrebări. Veniţi cu noi.

Fără să scoată o vorbă, ea îi urmă pe poteca ce ducea spre pasajul subteran. În loc să ocupe postul de poliţie, Franz reţinuse un apartament în hotelul *Post.* Acolo puteau discuta în linişte. Tentativa de omor împotriva ei dovedea că ştia multe lucruri şi le putea fi de folos.

Numai ce ajunseră în apartament că Franz şi Chris se năpustiră la telefon, lăsându-i pe poliţiştii austrieci să înceapă interogatoriul sub supravegherea lui Milton Brabeck. Primul lucru care îl aveau de făcut era să verifice

[10] O să fie bine, domnişoară! (n. a.).

identitatea bărbatului în costum de schi alb asupra căruia găsiseră actele. Această misiune de supraveghere, în aparenţă fără nici un risc, se încheiase cu o baie de sânge şi cu un eşec total. Informaţiile deţinute de Adnan Rashid erau vitale pentru a împiedica o acţiune teroristă de mare anvergură. Chiar dacă Lili Panter le cunoştea, nu era obligatoriu să şi vrea să vorbească…

*
* *

Elko Krisantem se aplecă la urechea prinţului Malko Linge când acesta se pregătea să mănânce în imensa sufragerie din castelul Liezen, în compania unei încântătoare vecine, Agatha von Schwerin. Era o brunetă apetisantă cu părul căzându-i în valuri pe umeri, cu nişte ochi albaştri imenşi şi o gură care l-ar face pe orice bărbat normal să viseze la ea. Purta o rochie extrem de scurtă din stretch negru care se oprea foarte sus pe coapsele strânse în ciorapii de un negru strălucitor. Malko nu reuşise să afle încă dacă erau ciorapi sau colanţi.

— Alteţă, vă sună cineva din St.-Anton, zise majordomul turc. Vă aduc telefonul portabil sau vă duceţi să vorbiţi în bibliotecă?

— Mă duc în bibliotecă, răspunse Malko. Te rog să mă scuzi Agatha.

Tânăra femeie îi surâse fermecător. Divorţată, era una dintre cele mai frumoase vânătoriţe din Austria de Sus. Se vedea cât colo că era leşinată după Malko. Picioarele ei foarte lungi îl fascinau, la fel ca şi figura cu pomeţi înalţi şi privirea plină de puritate, străbătută uneori de câte o lucire tulbure. Însă era atât timidă, încât Malko se întreba cum ar putea s-o ademenească după masă în camera cu oglinzi pe care o reamenajase de curând, unde pusese în mijloc un pat cu încrustaţii de oglinzi fumurii, o creaţie de ultimă oră a lui Claude Dalle. Krisantem pregătise dinainte o sticlă de Moet parfumat, aşa ca să spargă gheaţa…

Malko apucă receptorul.

— Malko Linge la telefon.

— Sunt eu, Chris, începu gorila. Avem o problemă, adăugă el cu un ton sobru.

Malko ascultă, dar se înfurie în sinea lui. În mod normal, el ar fi trebuit să intervină după aceea. Iar până la St.-Anton avea vreo cinci ore bune de drum. După-amiaza lui romantico-erotică nu începuse prea bine. Dacă nu pleca imediat la St.-Anton, şeful Centralei CIA din Viena va face o criză de nervi. Fiind un colaborator de lux al Agenţiei Centrale de Informaţii, avea multe obligaţii. Dar şi datoriile pe care i le impuneau interminabilele reparaţii ale castelului. Instalatorii, tâmplarii şi alţi meseriaşi erau mai hrăpăreţi decât uliii, aşa că era nevoit să-şi verse sângele regulat ca să câştige teancuri întregi de dolari. Pietrele castelului din Liezen trebuie să fie mai îmbibate cu sânge decât meterezele castelului lui Dracula.

— Foarte bine, sosesc, zise Malko în încheiere, oftând cu resemnare.

— Plecaţi? se auzi vocea dulce a Agathei von Schwerin.

Malko ridică privirea. Tânăra îl contempla din pragul uşii. Buzele-i groase se deschiseră într-un zâmbet inocent…

— Majordomul mi-a spus că va aduce cafeaua şi lichiorul în bibliotecă, de aceea am venit.

— Aţi făcut foarte bine, o aprobă Malko.

Se afla încă sub influenţa apelului primit. Încă o dată, îşi sacrifica viaţa personală pentru CIA… O nouă ceartă între el şi apetisanta lui logodnică Alexandra se prelungea, dar va profita de lucru ca să-şi limpezească ideile… Însă de data aceasta, plecase prost din start. Cu un gest plin de graţie, Agatha se aşeză în faţa lui şi încrucişă picioarele lungi cu o mişcare atât de amplă, încât el zări fâşia de carne albă. Purta ciorapi, nu colanţi.

Îi era şi mai ciudă, căci o femeie care îşi pune ciorapi negri într-o după-amiază însorită ca să ia masa cu un bărbat nu poate fi decât ori o târfuliţă veritabilă, ori o cochetă. Mai cu seamă că gusturile lui Malko erau cunoscute în toată partea de nord a Austriei…

Elko Krisantem apăru cu un platou imens din argint masiv cu blazonul clanului Linge, pe care erau două ceşti cu cafea, o sticlă de coniac, una de votcă Stolicinaia şi pahare.

— Eu am cerut coniac, zise Agatha, ador băuturile franţuzeşti.

— Elko, pregăteşte Rolls-ul, plecăm la St.-Anton, îl anunţă Malko.

Ochii lui Krisantem scăpărară. Fusese întotdeauna bucuros să schimbe veşmintele de majordom cu ţinuta de ucigaş şi gorilă cu simbrie. De când cu păţania de la Istanbul, nu-şi pierduse îndemânarea de a se folosi de laţul mortal pe care nu-l părăsea nici o clipă.

Se retrase închizând cu grijă uşa dublă în urma lui. Agatha nu se atinse de cafea, lăsând-o pe măsuţa joasă, în schimb, îşi înmuie buzele în coniac.

— Sunt sigură că aveţi multă treabă, aşa că vă las.

Malko simţea că moare de curiozitate să afle de ce pleacă atât de neaşteptat... Reputaţia lui de om al tenebrelor le atrăgea pe femei la fel de mult ca şi ochii săi aurii...

— Nu numai că nu mă deranjaţi nici un pic, protestă el, dar mă simt îngrozitor de trist când mă gândesc că trebuie să vă părăsesc atât de repede. Eu mă gândisem...

Lăsă fraza neterminată.

— S-o lăsăm pe altă dată, zise ea zâmbind politicos.

Trăgându-şi rochia în jos cu un gest plin de pudoare, ea se ridică. Malko făcu şi el la fel şi rămaseră câteva clipe faţă în faţă.

— Totuşi, mai am timp să-mi iau la revedere de la dumneavoastră, zise Malko.

Se aflau la mai puţin de un metru distanţă unul faţă de celălalt. Deodată, Malko văzu dinaintea ochilor numai gura imensă întredeschisă şi ochii cu privirea tulbure. Trebuia doar să întindă mâna ca să-i cuprindă mijlocul Agathei von Schwerin. Ca şi când ar fi fost atrasă de un lasou nevăzut, ea se lipi imediat de el cu supleţea unei liane. Buzele lor se întâlniră, iar femeia se pierdu şi mai tare în braţele lui. Malko îşi lăsă mâna să rătăcească pe crupa ei cambrată şi rotundă, iar Agatha se arcui ca o pisică fericită. Se părea că trupul ei nu avea nici un os, căci se mulase perfect pe corpul lui Malko. Acesta simţi o erecţie formidabilă, iar musafira lui îşi dădu imediat seama de acest lucru.

Ea se desprinse de buzele lui, iar el crezuse că e şocată. Însă Agatha se mulţumi să-i adreseze un surâs şăgalnic şi

zise pe un ton şugubăţ:

— Nu mai iau pilule de când nu mai există nici un bărbat în viaţa mea. Trebuie să fim atenţi.

O spusese pe un ton atât de firesc, încât puţin lipsi ca Malko să izbucnească în râs.

— Problema asta se poate rezolva! o linişti el.

Agatha închise ochii când el îşi plimbă din nou mâna de-a lungul coapsei strânse în mătase, atingându-i pielea, apoi simţi moliciunea pântecelui neprotejat în nici un fel. Tânăra aristocrată avea pe ea doar rochia, ciorapii şi pantofii…

— Sunteţi un vis minunat! îi şopti el în timp ce o mângâia. Ea închise din nou ochii, fremătând sub atingerea degetelor lui, sprijinită de lambriurile de stejar care, după incendiul parţial al castelului, fuseseră refăcute întocmai de decoratorul Claude Dalle.

— Credeţi că am venit doar ca să iau masa cu dumneavoastră?

El nu-i răspunse, dar îi ridică rochia pe pulpe ca să se bucure de libertate, descoperind triunghiul de astrahan neted ca o pajişte englezească. În acest timp care i se păru infinit, se străduí să-i ofere plăcere. Agatha gâfâia, gemea, murmura „da”-uri tânguitoare. Reuşi să-i provoace orgasmul şi, atunci când ea mai tresărea încă de plăcere, o posedă în picioare ca pe o servitoare. Datorită înălţimii, se potriveau perfect unul cu celălalt. Cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, Agatha îşi balansa şoldurile, pătrunsă până la rădăcină. Însă, când simţi seva urcând din străfunduri, ea îl respinse cu forţă.

Timp de câteva secunde, lui Malko îi veni s-o omoare. Apoi, cu o mişcare plină de graţie şi supleţe, Agatha se lăsă în genunchi, ca pentru o reverenţă şi îl înghiţi la momentul potrivit.

Malko văzu un cer înstelat şi ţipă de plăcere. După un timp, Agatha se ridică cu aceeaşi graţie şi zise pe un ton şugubăţ:

— Îmi pare rău pentru această mică neconcordanţă.

— Să nu vă pară, protestă Malko, nu am simţit niciodată aşa ceva!

Ea îi zâmbi fără să răspundă şi îşi trase din nou rochia în

jos.

— Cred că trebuie să plecaţi acum, îi spuse ea.

Când ieşiră din bibliotecă, Rolls-ul se afla deja în curte, lustruit şi sclipitor ca un ludovic de aur. Agatha îi făcu un gest complice lui Malko, apoi îi zise în timp ce se îndepărta:

— Sunaţi-mă când vă întoarceţi!

El mai privi şoldurile unduitoare până ajunse Agatha la maşina de un verde crud. Ce păcat că nu avusese timp să se ocupe de ea mai mult! Era sigur că nordul Austriei avea resurse recunoscute. Cu o mare economie de mijloace, Agatha îi provocase lui Malko amintirile erotice cele mai încântătoare din întreaga sa viaţa.

El se aşeză pe bancheta din spate a Rolls-ului. Elko Krisantem se întoarse şi îi arătă un toc din piele ce zăcea pe scaun.

— Alteţă, v-am curăţat şi v-am verificat arma. Nu se ştie niciodată.

Trecuse ceva timp de când Malko nu mai folosise pistolul extraplat. Deschise tocul şi îl privii; ţeava lungă prelungită cu amortizor îi aduse aminte subit că tocmai petrecuse nişte clipe plăcute într-o existenţă plină de pericole.

*
* *

Mahmoud Al Takriti, şeful Moukhabaratului pentru întreaga Europă şi, oficial, numărul doi al delegaţiei irakiene pe lângă Naţiunile Unite la Geneva, citi încă o dată cu atenţie raportul pe care se pregătea să-l trimită la Bagdad, prin Iordania.

Spera din tot sufletul ca omologul lui din Atena să nu trateze problema ca pe o joacă. Hotărârea pe care o luase în legătură cu Abu Saif era una dintre cele mai dificile din îndelungata lui carieră.

Grijile lui începuseră cu câteva zile în urmă, când a trimis la St.-Anton un „curier” pentru palestinian. Acel „curier”, membru în Moukhabarat, ocupase odinioară un post la Viena. Şi, din pură întâmplare, descoperise că Abu Saif-Adnan Rashid fusese agent al *Stapo,* pe care îl cunoscuse cu ocazia şederii lui în Austria. În loc să-l contacteze pe palestinian, el a rămas de-o parte şi a descoperit prezenţa

unei echipe întregi. Rashid era supravegheat cu stricteţe. După ce s-a întors la Geneva, „curierul” i-a dat raportul lui Mahmoud Al Takriti, iar acesta se pomeni în faţa unei teribili dileme.

Practic, era absolut sigur că Abu Saif nu trădase. Era supravegheat fără să ştie. Numai că, dacă îl preveneau, urmăritorii acestuia s-ar fi năpustit asupra lui îndată ce observau că vrea să dispară. Or, Abu Saif era la curent cu toate amănuntele operaţiunii Intiquam[11], comandată de Saddam Hussein în persoană. Nu puteau să-şi asume riscul să vorbească. Nu trebuia cu nici un preţ să se ajungă la adevăraţii comanditari. Dacă nu-l preveneau, îi putea duce pe urmăritori – mai cu seamă Serviciile occidentale – la executorii operaţiunii Intiquam. În ambele cazuri, ar fi fost un dezastru.

Rămăsese o singură soluţie: să-l sacrifice pe Abu Saif şi pe soţia lui. Dar acest lucru presupunea necesitatea unor schimbări. Timp de trei zile se făcuse un schimb frenetic de mesaje codificate între Bagdad, Geneva şi Atena ca să se rezolve această problemă. Şi pentru organizarea eliminării fizice a aliatului lor de către Mahmoud Al Takriti. Acum că planul fusese dus la îndeplinire, se simţea de două ori vinovat. Mai întâi, că îl lichidase pe un camarad fidel şi în al doilea rând, de reuşita parţială a operaţiunii, căci nevasta lui Abu Saif era încă în viaţă. Mahmoud Al Takriti se liniştea zicându-şi că Abu Saif nu îi spusese soţiei lui toate amănuntele proiectului. Acum, zarurile erau aruncate…

În cazul în care exista şansa ca el să-şi termine treaba, trimisese încă o echipă la St.-Anton. Dar nu îşi făcea iluzii prea mari în această privinţă.

[11] Răzbunarea (n. a).

Capitolul III.

— Susţineţi în continuare că nu ştiţi motivul prezenţei soţului dumneavoastră în Austria? insistă Franz Meyer cu faţa congestionată de furie.

Aşezată vizavi de el, Lili Panter, cu un aer consternat şi trasă la faţă, strivea a douăzecea ţigară în scrumiera deja plină. Aerul din încăpere devenise de nerespirat. Ţeapănă ca un par, cu pieptul îndreptat spre interlocutorii ei ca două obuze, cu privirea sigură, nevasta lui Adnan Rashid părea ca o stană de piatră.

— *Ja wohl,* zise ea.

Exasperat, poliţistul din Staatpolizei lovi cu pumnul în masă.

— Habar nu aveţi că soţul dumneavoastră făcea parte din gruparea teroristă „Organizaţia 15 Mai”, responsabilul atentatelor din Bangkok, din Nairobi, din Londra, din Roma, din Anvers, din Istanbul, din Viena şi de nu mai ştim de unde şi că numele lui adevărat este Abu Saif?

Tânăra femeie nu se tulbură deloc.

— Soţul meu a fost om de afaceri, repetă ea. Toate astea sunt numai minciuni inventate de israelieni.

— De aceea călătorea el cu paşaport fals iordanian, o ironiză Franz Meyer, fluturându-i pe sub nas documentul.

Nici acest lucru nu o tulbură pe femeie.

— Este un paşaport adevărat pe care i l-a eliberat guvernul iordanian. Soţul meu era apatrid, ca toţi palestinienii. N-au decât să le înapoieze patria.

Discuţia lua o întorsătură periculoasă. Franz Meyer, care conducea ancheta, schimbă unghiul de atac.

— Aveţi idee cine l-a asasinat pe soţul dumneavoastră?

— Sunt sigură că au fost israelienii, zise brusc Lili Panter.

Franz Meyer suspină descurajat şi mai sorbi o înghiţitură din cafeaua care se răcise. Îi venea s-o strângă de gât pe fata asta fermecătoare care îi ţinea piept cu înverşunare şi cu ură în priviri. Ea se prăbuşise lângă cadavrul soţului ei şi de atunci nu mai putuse să scoată nimic de la ea… Tăcerea

se lăsă din nou în încăpere, iar de afară răzbătu şuieratul unui tren. Începuse să se lase înserarea. Chris Jones se uită cu discreţie la ceas, nerăbdător să-l vadă pe Malko venind…

Un poliţist din Staatpolizei se strecură în încăpere şi puse un telex în faţa lui Franz Meyer care, după ce îl parcurse, se uită ea şi zise:

— Bărbatul care a încercat să vă omoare în toaletă a fost identificat. Este vorba de un irakian, Mohammed Al Awali, care a lucrat mai demult în mod oficial ca şofer la Ambasada Irakului din Viena. În fişele serviciilor noastre figurează ca membru al Moukhabaratului, adică Serviciile secrete iraniene. Ce părere aveţi despre acest lucru?

— Nici o părere, zise Lili Panter. Israelienii cumpără pe toată lumea. M-am săturat de întrebările voastre! Aş dori să mă odihnesc.

Ea se ridică sprintenă. Franz Meyer schimbă o privire resemnată cu Chris Jones. Nu aveau ce să-i reproşeze tinerei femei, cel puţin pentru moment. Nu era o crimă că fusese victima unei tentative de viol sau de asasinat.

— Foarte bine, admise Franz. Vă conducem în camera dumneavoastră şi vă asigurăm protecţia în permanenţă. Vă rog să nu plecaţi din St.-Anton deocamdată.

Lili Panter ieşi din încăpere fără să scoată o vorbă. Franz Meyer clătină din cap.

— Să nu o scăpaţi din ochi nici o secundă, îl sfătui pe Chris Jones. Asta ar mai lipsi, să ne scape printre degete. În plus, cei care l-au împuşcat pe Adnan Rashid ar putea veni să-şi termine treaba…

*

* *

Rolls Royce-ul albastru înainta încet pe Hauptstrasse din staţiunea St.-Anton, care gemea de schiori şi care, în principiu era rezervată pentru pietoni. Se lăsase întunericul şi numeroasele cafenele erau arhipline. Elko Krisantem opri maşina în faţa hotelului *Post,* iar Malko se dădu jos imediat. Chris Jones îl aştepta în hol şi veni să-l întâmpine.

— V-a trebuit ceva timp până să ajungeţi!

— Strada e plină de lume, răspunse Malko. Ce mai e nou de când am vorbit ultima oară?

— Nimic deosebit, recunoscu gorila. Mârşava asta de Lili Panter e mută ca un peşte. Ar fi timpul să reuşiţi…

— Doar nu o să-i smulg unghiile, replică Malko.

— Nu, dar dumneavoastră ştiţi cum să vă purtaţi cu femeile. Jack Ferguson este foarte agitat. A sosit acum zece minute şi vă aşteaptă la bar.

Jack Ferguson era şeful Centralei CIA din Viena.

— Perfect, zise Malko, mă duc să mă schimb şi vin şi eu.

Urcă de-a dreptul uluit în camera lui. Jack Ferguson îi vorbise zilele trecute despre afacerea Rashid, dar nu îi dăduse prea multe amănunte, precizându-i doar că nu este încă bine încinsă. Probabil că s-a încins acum mai repede într-o baie de sânge.

După ce îşi puse o haină uşoară şi un pantalon de alpaca, Malko coborî. Jack Ferguson era tolănit într-un fotoliu din bar, în colţul cel mai întunecat. Avea un aer mai oxfordian ca niciodată, îmbrăcat în haina de tweed şi cravata gen club. Încălzea între degete un pahar cu coniac şi îi savura aroma.

— Doriţi o votcă? îl întrebă el pe Malko.

— Cu gheaţă!

Barmanul îi aduse o băutură vâscoasă aproape îngheţată. După patru sute de kilometri de drum, Malko simţea nevoia de aşa ceva. Americanul ridică paharul cu coniac.

— Mă bucur că vă întâlnesc din nou!

De la afacerea cu „Tunurile din Bagdad”, avuseseră o colaborare destul de strânsă.

— Vă mărturisesc că aş fi preferat să rămân la Liezen, zise Malko apăsat.

Nu putea s-o alunge pe Agatha von Schwerin din minte… Ferguson îi zâmbi cu îngăduinţă.

— Îmi imaginez că vă aflaţi în compania uneia dintre creaturile dumneavoastră apetisante. Dar nu pierdeţi nimic. Văduva lui Adnan Rashid este superbă. Uitaţi-o acolo!

Malko îi urmări privirea şi descoperi o femeie care se îndrepta spre restaurant. Extraordinar de sexy, într-un pulover roşu mulat pe un piept foarte proeminent şi cu o fustiţă din piele neagră care îi ajungea până la fund. Purta în picioare nişte cizmuliţe din piele de antilopă, tot negre,

cu tocuri foarte înalte care îi accentuau înfăţişarea provocatoare. Cu nasul puţin acvilin şi cu gura mare, părea o scorpie în toată regula. Când trecea prin dreptul lor, toţi bărbaţii îşi ţineau respiraţia…

— Fermecătoare cobră, observă Malko.

— De acum încolo, e cobra dumneavoastră, v-aţi procopsit ea, întări americanul.

— Nu înţeleg, explicaţi-mi.

— Cum v-am spus deja acum două săptămâni, când început bombardamentele în Irak, unul dintre sateliţii noştri Vortex de ascultare a telecomunicaţiilor a interceptat mai multe mesaje expediate din centrul de control din Bagdad către şefii Moukhabaratului irakian cu misiune în Europa, Mahmoud Takriti, care are baza la Geneva.

— Ce conţineau aceste mesaje?

— Se refereau la o serie de atentate din Europa de Vest îndreptate împotriva ţărilor coalizate cu Statele Unite şi cu interese faţă de acestea. Dar nu am reuşit să obţinem date mai concrete. E vorba despre acţiuni calificate drept spectaculare, cu scopul de a-i lăsa cu gura căscată pe duşmanii Irakului. Totul este grupat sub numele de operaţiunea Intiquam.

— Şi, în cazul acesta, ce s-a întâmplat?

— Am anunţat toate ţările vizate care au început să-i supravegheze foarte strict pe irakienii care făceau parte din Moukhabarat. Am dublat sistemul electronic de supraveghere, dar nu am obţinut nici un rezultat.

Americanul îşi înmuie buzele în coniac.

— S-a făcut o gravă eroare. Centrul de control de unde plecau transmisiile radio a fost distrus de două rachete Tomahawk… S-a zis cu obţinerea de informaţii suplimentare.

Mare lucru şi cu căderea asta la învoială. Trebuie să se fi iscat discuţii interesante la Pentagon când au primit fotografiile centrului bombardat… Jack Ferguson îşi aprinse o ţigară.

— Colac peste pupăză, zilele trecute, la ambasada noastre din Damasc, a aterizat un colonel din Serviciile secrete siriene. Ştiţi că sirienii au devenit noii noştri prieteni

din copilărie…

Americanului îi sărise ţandăra. Cât despre reputaţia de ucigaş, Hafez El Hassad nu avea de ce să-l invidieze pe Saddam Hussein decât pentru faptul că acesta omora într-un mod mult mai inteligent. Chestie de educaţie. Cu toate acestea, cei trei sute de marinari americani din Beirut erau morţi acum din ordinul lui.

— Ce aţi aflat de la colonelul sirian? îl întreba Malko.

— Ne-a dat o informaţie de milioane despre întreaga operaţiune irakiană numită Intiquam. Crezând că toţi agenţii lor împrăştiaţi prin Europa erau urmăriţi, irakienii s-au gândit să subtrateze cu Organizaţia 15 Mai. Aceştia sunt nişte tipi foarte periculoşi. Au aruncat în aer o cursă Panam Honolulu-Tokyo în 1982 şi au plasat altă bombă în alt avion, tot al companiei Panam, care efectua ruta Londra-New York. Din fericire, sistemul de declanşare nu a funcţionat şi a aterizat la Rio de Janeiro. În 1986, au plasat altă bombă în cursa companiei TWA Chicago-Atena. Acest grup, condus de un oarecare Abu Ibrahim, a fabricat zeci astfel de bombe şi se plimbă încă în libertate. Sunt nişte tipi extrem de sofisticaţi, temerari şi foarte periculoşi.

— Ce legătură au cu Irakul? întrebă Malko.

— Au o bază în Bagdad din 1980, legată strâns cu alta din Khartoum. Sunt finanţaţi şi susţinuţi de Moukhabarat. Noi suntem la curent cu aceste lucruri, dar nu ştim cât de mult au evoluat.

— Şi cum puteţi afla?

— Colonelul sirian are un informator infiltrat în sânul Organizaţiei 15 Mai, un fost căpitan în armata siriană. El a aflat că un oarecare Abu Saif, mâna dreaptă a lui Abu Ibrahim, se găseşte în Europa sub numele de Adnan Rashid, ca să coordoneze acţiunea teroristă… Noi l-am descoperit la *Noga Hilton* din Geneva datorită numărului de pe paşaportul iordanian fals. Dar acest lucru ne-a luat câteva zile, de aceea nu ştim unde a fost şi ce a făcut în intervalul dintre plecarea din Khartoum şi sosirea la Geneva. Îndată ce preşedintele Bush a aflat de această afacere, a semnat un acord secret, ordonându-i Companiei să folosească toate mijloacele ca să împiedice această operaţiune. Ne bucurăm

de sprijinul omologilor noştri din Europa şi, de cinci zile, nu l-am slăbit nici o clipă din ochi pe falsul Adnan Rashid.

— Mai precis, spuneţi-mi ce s-a întâmplat astăzi?

— Un elicopter s-a ivit nu ştiu de unde, împuşcându-l mortal pe el şi pe un poliţist austriac. Am aflat numai de o oră că acesta a fost urmărit de un agent din Moukhabaratul irakian pe care noi nu l-am observat şi care dispunea de un aparat de emisie-recepţie. El a atras atenţia celor din elicopter asupra lui Rashid. După aceea, a fost simplu.

— De ce l-au omorât?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Nemernicii ăştia sunt şi mai neîncrezători decât noi. Cred că au descoperit că îl urmărim şi s-au gândit că punem în primejdie operaţiunea Intiquam dacă îl arestăm. Atunci au preferat să-i închidă gura pentru totdeauna.

— Şi femeia?

— Este nevastă-sa, Lili Panter, o austriacă. Este o dură care a îmbrăţişat cauza palestinienilor. Nu am scos nimic de la ea. Dumneavoastră sunteţi speranţa noastră că veţi reuşi să rupeţi tăcerea. Nu avem nici o acuzaţie împotriva ei şi, dacă dispare cumva, ne întoarcem de unde am pornit.

— Dacă aşa-zisul Rashid a murit, obiectă Malko, înseamnă că nu mai există nici un pericol… El era conducătorul acestei operaţiuni…

Jack Ferguson scutură din cap cu un aer grav.

— Irakienii ăştia sunt cum vreţi şi cum nu vreţi, dar numai imbecili nu. Dacă l-au lichidat pe Adnan Rashid, nu înseamnă că au renunţat la operaţiunea Intiquam. Sunt sigur că dispun de un dispozitiv de ajutor. Iar Lili Panter poate că îl ştie.

— Nimic nu ne poate face să credem că are chef să facă mărturisiri…

— Dumneavoastră aveţi sarcina să găsiţi portiţa… Oferiţi-i o colaborare care s-o intereseze. Haideţi să v-o prezint!

— În clipa asta?

— Trebuie să batem fierul cât e cald.

Jack Ferguson se ridica, iar Malko îl urmă, după ce îşi termină votca. Văduva lui Adnan Rashid cina la o masă mai retrasă. Jack îl duse pe Malko acolo. Când ajunseră la masa

ei, Lili Panter le adresă o privire nu prea politicoasă.

— Ce doriţi? le zise ea.

— Vi-l prezint pe unul dintre colaboratorii noştri, prinţul Malko Linge, îi spuse Jack Ferguson. Va prelua ancheta legată de moartea soţului dumneavoastră şi vă va pune unele întrebări. Vă las singuri.

Lili Panter îl privi fix pe Malko cu vădit dezgust, apoi îşi vârî nasul în farfurie. Şeful centralei profită de acest lucru şi se retrase ca un laş. Malko îşi trase un scaun lângă masă şi zise:

— Îmi permiteţi?

Lili Panter ridică din umeri.

— Oricum nu am de ales. Dar nu am nimic de spus…

Privirile lor se înfruntară câteva clipe, apoi ochii lui Malko aţintiră gura senzuală şi nasul acvilin, apoi privirea îi coborî spre sânii în formă de pară, strânşi de puloverul roşu.

— Ce caută o femeie atât de frumoasă într-o acţiune teroristă? o întrebă el blând şi cu căldură în glas.

Lili Panter rămase stană de piatră şi se mulţumi să-i răspundă plină de venin:

— Aţi venit să-mi faceţi curte?

— Nu e o sarcină neplăcută, replică Malko. Din nefericire însă, am de îndeplinit o misiune cam anostă.

— Care anume?

— Cred că aţi auzit deja vorbindu-se de „Witness Protection Program”[12], nu-i aşa?

Surprinsă de întrebare, ea ridică sprâncenele mirată.

— Nu. Ce înseamnă?

— Este o politică pe care o urmează mai multe agenţii federale americane, cum ar fi DEA, FBI sau CIA. Este vorba despre obţinerea colaborării unei persoane care deţine informaţii preţioase. În schimb, noi îi acordăm protecţie totală, o importantă sumă de bani şi posibilitatea de a începe o viaţă nouă sub o altă identitate.

Ochii lui Lili Panter scăpărară.

— Nu mă interesează acest lucru, făcu ea pe un ton sec.

— Eu…, începu Malko.

Ea se ridică brusc.

---

[12] Programul de Protecţie a Martorilor (n. t.).

— Mai lăsaţi-mă în pace!

Vorbise atât de tare, încât vecinii de la celelalte mese întoarseră capetele. Furioasă, ea se îndreptă spre hol. Malko o ajunse din urmă în faţa liftului şi o apucă de braţ.

— Dacă ideea mea nu vă interesează nici un pic, am să vă spun altceva.

Ea ridică privirea neagră de furie.

— Ce anume?

— Aşteptaţi puţin.

Îl zărise pe Chris Jones la intrare, într-un colţ, supraveghindu-i. Se duse înspre gorilă.

— Ai paşaportul femeii?

— Da, spuse Chris Jones.

— Dă-mi-l!

Chris îi întinse documentul.

— Unde se află trupul lui Adnan Rashid? întrebă Malko.

— Vizavi, la Comisariat. În St.-Anton nu există Morgă.

— Cheamă un poliţist austriac care să mă însoţească. Repede!

*

* *

Grupuri vesele cu râsete cristaline urcau pe Hauptstrasse. Tăcută, Lili Panter se străduia să nu alunece pe polei. Ea îl urma pe Malko fără tragere de inimă, escortată de Chris şi de un poliţist austriac. Acesta descuie uşa Comisariatului, apoi îi conduse într-o cămăruţă îngheţată în care se găseau cele trei cadavre aşezate pe tărgi.

— Lăsaţi-ne singuri, le ceru Malko.

Rămas doar cu Lili Panter, el ridică cearceaful ce acoperea trupul lui Adnan Rashid. Sângele se închegase, formând pe faţă o crustă închisă la culoare.

— Acesta este soţul dumneavoastră?

Tânăra înclină capul în semn că da şi bâigui:

— Ştiţi foarte bine!

Fără să acopere cadavrul cu cearceaful, Malko reluă:

— A fost ucis chiar de aceia care l-au recrutat, adică de prietenii dumneavoastră irakieni. Se temeau să nu ne facă dezvăluiri despre operaţiunea Intiquam. Ştiu că deţineţi

aceste informaţii.

— Eu nu ştiu absolut nimic, i-o tăie ea.

Adoptase acelaşi ton agresiv.

— Foarte bine, oftă Malko. Nu mai insist.

Acoperi cadavrul şi o luă pe tânără de acolo. Când ajunseră în faţa Comisariatului, scoase paşaportul ei din buzunar şi i-l întinse.

— Luaţi-vă paşaportul, sunteţi liberă să plecaţi din St.-Anton când doriţi. Noi vom pleca mâine dimineaţă. După părerea mea nu veţi supravieţui mai mult de o săptămână. Oriunde v-aţi duce irakienii vor fi pe urmele dumneavoastră şi vă vor ucide. Din nefericire, eu nu o să vă pot dovedi acest lucru decât *după aceea.* Când veţi fi la fel de rece ca şi soţul dumneavoastră.

Privirea lui Lili Panter nu-l părăsi nici o clipă, iar el simţi nimerise la ţintă. Îi întinse mâna.

— Văd că sunteţi încăpăţânată, *Frau* Rashid. Eu vă spun revedere. Sau mai degrabă, adio.

Mâna tinerei era rece ca gheaţa, dar nu numai din cauza frigului. Malko se întoarse şi se îndreptă spre hotelul *Post,* lăsând-o pe tânăra femeie înţepenită locului. Începu să numere în minte. Ajunsese la cifra şapte, când în urma lui răsună o voce:

— Aşteptaţi!

El se întoarse. Lili Panter fugea abia ţinându-şi echilibrul pe drumul cu polei. Avea figura descompusă.

— Chiar puteţi să mă protejaţi? îl întrebă ea cu încordare în glas.

Capitolul IV.

Lili Panter se înmuiase dintr-o dată. Malko o condusese tremurând şi hohotind până la hotelul *Post,* unde se instalaseră în colţul cel mai întunecat din barul pustiu. Luându-i drept o pereche de îndrăgostiţi, pianistul cu faţa ascunsă de o mustaţă imensă à la Taras Bulba cântă din nou melodiile siropoase... Ţinând cu ambele mâini paharul mare plin cu cuburi de gheată şi cu Cointreau, Lili încerca să-şi recapete treptat calmul.

La două mese mai departe, Chris Jones şi Milton Brabeck nu aveau aerul că se bucură, abia atingându-se de paharele cu Johnny Walker, fiind atenţi În permanenţă la uşa de la intrare. Milton se uită cu coada ochiului la Chris.

— Nu-ţi şade rău cu căciula asta verde, îl ironiză el.

Ţeapăn ca un cadavru, Chris Jones nu-i răspunse, dar se mulţumi să observe:

— Ce comic, cât a fost cu noi, nemernica asta nici nu a deschis gura, iar cu el, turuie ca o moară stricată.

De fapt, Lili Panter se întinse ca un arc învechit. Îi povestea lui Malko cum s-a îndrăgostit ea de Adnan Rashid şi ce a urmat după aceea. Cum, treptat-treptat, i-a îmbrăţişat ideile.

După ce îşi golise sacul, tânăra austriacă tăcu, iar privirile lor se întâlniră. Aceea a tinerei femei se îmblânzise de-a binelea. Malko profită de ocazie.

— Acum, spuneţi-mi ce ştiţi despre operaţiunea Intiquam, îi sugeră el.

Lili Panter savură o înghiţitură de Cointreau, apoi răspunse:

— Şi ce capăt în schimb? se răzvrăti ea. Când veţi termina cu mine, mă veţi lăsa de izbelişte, iar ei mă vor omorî.

— Deloc, replică Malko. În cadrul Programului de Protecţie a Martorilor, CIA e obligată să vă ofere suma de un milion de dolari şi o nouă identitate dacă ne ajutaţi să oprim această acţiune teroristă. Acţionăm sub ordinul scris al

preşedintelui Statelor Unite. Nimeni nu o să vă găsească vreodată.

Lili Panter se uita absentă la lemnele care ardeau în şemineu. Brusc, ochii se umplură de lacrimi şi izbucni în plâns. Malko o lăsă să-şi verse amarul, apoi continuă interogatoriul.

— Soţul meu nu ar fi trebuit să moară! reluă ea.

— Cum aşa?

— La început, nu el trebuia să conducă operaţiunea Intiquam ci un alt palestinian ce făcea parte din aceeaşi organizaţie. Îi spuneau Anouar Rashimi, dar cu siguranţă că nu era numele lui adevărat... A avut mereu numeroase identităţi.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost arestat pe aeroportul din Atena, la un control de rutină, când noi eram încă la Khartoum. Au găsit în bagajele lui lucruri compromiţătoare, paşapoarte false, documente care demonstrau că fusese implicat în deturnarea pachebotului *Achille Lauro.* De atunci, se află la închisoarea din Koridalos... Când a fost arestat, Organizaţia 15 Mai l-a desemnat pe Abu să-l înlocuiască. Nu ştim cât timp îl vor ţine grecii închis pe Anouar Rashimi, căci nu este la curent cu absolut tot.

— Nu a cerut să fie pus în libertate? se miră Malko.

Grecii nu se purtau prea feroce cu teroriştii din Orientul Mijlociu...

— Ba da, fireşte, însă americanii au mărit presiunile ca să rămână în închisoare şi apoi să le fie încredinţat lor din cauza incidentului cu pachebotul *Achille Lauro.*

Ironia sorţii.

— Dar dumneavoastră nu ştiţi mai multe lucruri despre operaţiunea Intiquam? insistă Malko.

Tânăra femeie îi susţinu privirea.

— Nu, vă jur că nu. Abu îmi spunea tot timpul că trebuie să ştii cât mai puţine amănunte. Astfel, dacă ar fi fost închis, nu puteau dovedi absolut nimic.

— În cazul acesta, de ce l-aţi însoţit într-o călătorie atât de periculoasă?

Buzele groase ale lui Lili Panter se deschiseră într-un

zâmbet trist.

— Pentru că nu putea să stea fără mine… Era îndrăgostit nebuneşte.

Chiar şi teroriştilor le plac târfuliţele…

— Îl cunoaşteţi pe Anouar Rashimi?

— Puţin. Este un bătrânel jovial, cu părul grizonant şi mustaţa neagră. Are în jur de şaizeci de ani, este masiv şi miop.

— Credeţi că le-a pomenit poliţiştilor greci despre operaţiunea Intiquam?

— Nu, cu siguranţă. Este un dur.

Malko îşi spuse că viitorul era luminos, având în vedere că deţinea drept sursă de informare un om aflat la răcoare şi, pe deasupra, hotărât să nu scoată o vorbă.

— Cred că ajunge pentru seara asta. Duceţi-vă la culcare.

Lili Panter îşi termină băutura şi se ridică cu privirea cam tulbure.

— Sunteţi sigur că nu păţesc nimic?

— Absolut. Camera dumneavoastră e păzită de doi dintre cei mai buni agenţi ai mei. Dacă aveţi coşmaruri, puteţi să mă chemaţi. Eu stau la 124.

Cu mare regret, Lili Panter deschise uşa liftului. Malko îi făcu un semn discret lui Milton care se apropie şi rămase ca un crucişător.

— Domnul Brabeck va sta de pază la uşă împreună cu domnul Jones, îi explică Malko. În afara de bomba atomică, să nu vă temeţi de nimic.

Cu un zâmbet puţin forţat, tânăra intră în lift însoţită de gorilă. Chris îl ajunse imediat din urmă pe Malko, arborând un zâmbet desfrânat.

— Credeam că dumneavoastră o veţi supraveghea, zise el. Şi încă de foarte, foarte aproape… Nu găseşti în fiecare zi o văduvă ca ea…

— Chris, spuse Malko cu un aer sever şi afectat, nu amestec întotdeauna plăcerea cu munca.

— Ah, perfect, făcu gorila dezamăgită. Milton şi cu mine am ascultat de multe ori pe la uşi. Dacă e singură, cu atât mai bine. Apropo, camera lor a fost percheziţionată în timpul anchetei de după-amiază şi iată ce s-a descoperit.

Scoase din buzunar un soi de bandă elastică transparentă, groasă de câţiva centimetri, întoarsă la cele două capete. Examinând-o cu atenţie, Malko îşi dădu seama că, în realitate, erau două benzi din plastic puse una peste alta.

— Ce este asta?

Chris Jones se umflă în pene.

— Am văzut o chestie ca asta, o dată, la TD[13]. Găsită asupra unui agent bulgar din KGB. Observaţi, e făcută din două bucăţi. Ăsta e capacul care se ridică.

Însoţind gestul de vorbe, detaşă una din foiţele de plastic. Apoi îndepărtă capetele îndoite şi puse obiectul în mână, unde, practic nici nu se prea vedea. Bucuros nevoie mare, i-l arătă lui Malko.

— E o adevărată coţcărie. Chestia asta este acoperită cu ţepi foarte ascuţiţi. Dacă strângi mâna cuiva, îl înţeapă, dar nu se simte prea tare. În general, aceste chestii sunt impregnate fie cu cianura fie cu taliu, fie cu curara. Tipul moare după câteva zile. Depinde.

— Ce faci cu ea?

Chris Jones puse cu grijă capacul capcanei şi ridică vesel din umeri.

— Nu se ştie niciodată, data viitoare când mă voi întâlni cu un duşman din copilăria mea…

*
* *

— Am rezervat locuri pentru toţi la cursa Zurich-Atena de la ora unsprezece şi douăzeci şi cinci de minute, anunţă Jack Ferguson. Doamna Rashid va călători cu numele adevărat. Voi trimite echipamentul domnilor Brabeck şi Jones prin valiza diplomatică. Robert Alcorn, şeful nostru din Atena, a fost anunţat.

Malko şi Ferguson ţinuseră o şedinţă dimineaţă devreme, ca să recapituleze tot ce aflaseră până acum, în timp ce primii schiori luau cu asalt pârtiile. Apoi, şeful Centralei din Viena se retrăsese ca să comunice cu Langley şi îl chemă din nou pe Malko la o altă întâlnire. El o înştiinţase pe Lili Panter că plecau cu toţii spre Grecia.

[13] Technical Division (n. a.).

Dar tânăra nu sărise în sus de bucurie. Ar fi preferat să meargă în ţara pe care o adora ca să profite de cerul senin, de buzuki şi să facă cumpărături în neştire. Strânsă într-un taior din piele cu o fustă extrem de scurtă, ea lua micul dejun singură şi morocănoasă.

— Nu mai aveţi şi alte informaţii? îl întrebă Malko pe Ferguson.

— Ba da, zise americanul. Au găsit elicopterul. A fost închiriat de doi bărbaţi care pretindeau că sunt din Maroc. Unul dintre ei avea dreptul de a pilota acest aparat. Au lăsat o chirie în numerar unui centru de închirieri din Geneva. Elicopterul a fost găsit pe câmp, în apropiere de Berna. Mai e încă ceva. Adnan Rashid a primit ieri dimineaţă un telefon ciudat prin care era avertizat de transferul unei sume de bani. Apelul provenea tot din Geneva, de la o cabină telefonică. Or, în Geneva, se află Mahmoud Al Takriti, fratele lui Saddam Hussein pe care noi îl considerăm a fi adevăratul şef al tuturor acestor operaţiuni clandestine…

Cam prea multe coincidenţe…

— Trebuie neapărat să oprim operaţiunea Intiquam, conchise americanul. Opinia publică din Europa este foarte exigentă. O acţiune teroristă s-ar putea solda cu consecinţe politice dramatice.

„Ca să nu mai vorbim despre victime…”, îşi zise Malko în sinea lui.

— Aveţi vreo idee despre originea operaţiunii Intiquam? îl întrebă el pe american.

— În stadiul în care suntem, nu putem face decât nişte presupuneri, răspunse Jack Ferguson. Dar cu siguranţă este vorba despre bombe sau despre maşini-capcană, amplasate în locuri publice care vor ucide la întâmplare sute de oameni nevinovaţi. Sau bombe chimice în miniatură. Gândiţi-vă ce efect ar avea un nor de gaz asfixiant într-un metrou din Londra sau din Paris… Acest gen de atentat aţâţă cel mai tare opinia publică. O atare acţiune ar putea să pună din nou în discuţie baza coaliţiei împotriva lui Saddam Hussein.

Malko fu lăsat în pace de american şi o conduse pe Lili Panter până la Rolls-ul încadrat de două vehicule normale

aparţinând poliţiei austriece. Chris şi Milton Brabeck erau deja instalaţi în maşină. După cinci minute, se îndreptau spre tunelul din Arlberg. Lili Panter fuma nervoasă, admirând peisajul cu un aer absent. Maşina solidă aluneca fără zgomot, condusă cu dibăcie de Elko Krisantem, decepţionat că nu pleacă şi el.

Malko privea cerul senin. Nu era puţin lucru să-l determini pe prizonierul din Atena să vorbească. Nici chiar cu ajutorul înfloritoarei Lili Panter. Un lucru nu-i dădea pace: era clar că irakienii nu renunţaseră la operaţiunea Intiquam. Acum că Abu Saif era mort şi Anouar Rashimi în închisoare, aleseseră vrând-nevrând o a treia variantă. Acum trebuia descoperită neapărat.

*

* *

Mahmoud Al Takriti puse receptorul în furcă înfrânându-şi turbarea. Echipa pe care o însărcinase cu supravegherea văduvei lui Abu Saif tocmai îl sunase. Tânăra se îmbarca pentru Atena împreună cu „doicile” ei. Deci, vorbise. Cel puţin, erau siguri de un lucru.

Stăpânindu-şi furia, începu să scrie un mesaj către omologul său din Atena. După ce îl duse la departamentul cifru, rămase în biroul lui, negru de supărare. Se simţea de două ori vinovat. Mai întâi, că nu se afla la Bagdad, în focul bombardamentelor, împreună cu prietenii lui, apoi pentru că ratase parţial operaţiunea de eliminare din St.-Anton. Acest lucru putea duce la consecinţe foarte grave, dacă Moukhabaratul nu acţiona cât mai rapid.

*

* *

Ambasada americană care se afla pe marele bulevard Vassilissis Sofias, de la numărul 91, chiar în apropiere de *Hilton*, părea ivită din împerecherea nefericită a unei cazemate cu un templu grec. Clădirea era formată din patru etaje din ciment cenuşiu, înconjurată de coloane ce susţineau acoperişul plat.

Un Pontiac cu număr diplomatic venise să-l ia pe Malko de la aeroportul Heraklion unde aterizase o dată cu un avion Airbus al companiei Air France plin cu turişti care

fugiseră de vremea rea. Maşina se opri ca să lase timp santinelei să coboare imenşii drugi din ciment care blocau intrarea în clădire. În Grecia, aveau loc atentate aproape zilnic, mai ales îndreptate împotriva americanilor; majoritatea dintre ele fiind comise de un mic grup de stânga ce se bucura de indulgenţa Pasok[14], denumit 17 Noiembrie care, de cincisprezece ani încoace, ucidea şi dădea diverse lovituri…

Un bărbat îmbrăcat în gri, destul de corpolent, cu nişte ochelari rotunzi cu rame din metal pe nas, cu părul uşor ondulat, coborî peronul şi veni în întâmpinarea lui Malko. Era Robert Alcorn, şeful Centralei din Atena. Lili Panter rămăsese la *Hotel de Grande-Bretagne,* din Piaţa Constituţiei, păzită de Chris şi de Milton.

— Bine aţi venit la Atena! zise Robert Alcorn. V-am aşteptat. Avem întâlnire cu procurorul Constantin Vilitis.

— Cine este?

Americanul făcu un gest ce însemna că era puţin dezamăgit.

— Unul dintre puţinii prieteni pe care îi avem în această ţară roasă de Pasok. Stângiştii s-au infiltrat în poliţie şi în justiţie într-un mod incredibil. În afară de noul guvern care, teoretic, e de dreapta, în rest nu se poate face nimic… Numai ce am închis telefonul după ce am vorbit cu dumneavoastră, că m-a şi sunat să-mi spună că vrea să ne întâlnim urgent. Mi-e teamă să nu aibă legătură cu afacerea noastră.

— De ce?

— Pentru că el se ocupă de dosarul lui Anouar Rashimi. Veniţi cu mine.

*
* *

Biroul şefului centralei se găsea la etajul al patrulea. Era o încăpere spaţioasă ale cărei ferestre dădeau spre Acropole. Un bărbat cu chelia bronzată, cu sprâncene foarte negre, era deja instalat într-un fotoliu cu o cafea în faţă. Corpolent, îmbrăcat fără gust într-un costum deschis la culoare, puţin cam prea strâmt şi cu o servietă dintr-o piele

[14] Partidul Socialist Grec (n. a.).

cam răscoaptă de veche ce era, aşezată pe podea lângă el.

— Vi-l prezint pe procurorul Constantin Vilitis, zise Robert Alcorn. Dânsul reprezintă Ministerul public în afacerea Anouar Rashimi.

Magistratul grec îi strânse mâna lui Malko cu un zâmbet prea călduros şi se aşeză la loc.

— Ce te aduce pe la noi, Constantin? îl întrebă Robert Alcorn.

Zâmbetul dispăru subit de pe figura procurorului.

— O veste proastă, zise el. Ministrul ordinii publice mi-a transmis azi-dimineaţă ordinul de neurmărire în afacerea Rashimi. Eu am tergiversat cât am putut. Însă sunt obligat să-l semnez până diseară.

— *Shit!*

Robert Alcorn de-abia îşi stăpânea furia. Constantin Vilitis protestă pe un ton plângăreţ:

— Doar ştiţi că sunt un prieten sincer al Statelor Unite, dar în cazul de faţă, nu pot să fac nimic.

— Ce se va întâmpla cu acest terorist? întrebă Malko.

— Va fi eliberat mâine dimineaţă la ora opt, îi explică procurorul. Cum nu există nici un fel de acuzare împotriva lui, va fi liber să facă ce va dori. Cred totuşi că vrea să plece din ţara asta.

— Ce se va întâmpla cu cererea noastră de extrădare? îl întrebă Robert Alcorn.

Constantin Vilitis făcu un gest plin de regret:

— Ştiţi bine că nici un guvern grec de dreapta sau de stânga nu va accepta extrădarea acestui om. Există prea multe presiuni din afară. Libienii ar fi în stare să nu mai furnizeze petrolul necesar pentru rafinării. Ca să nu mai vorbim despre atentatele care se vor abate asupra noastră. Eu aş fi primul care şi-ar sacrifica viaţa, cu toate că am făcut-o deja, adăugă el cu nobleţe.

Ca să-şi mai facă puţin curaj, termină de băut Johnny Walker-ul şi se uită ostentativ la ceas.

— Nu puteam să fac mai mult decât să vă previn, adăugă el pe un ton plin de jale. Sper ca pe viitor, guvernul ţării mele să adopte o poziţie mai fermă în privinţa teroriştilor.

Era un lucru la fel de uşor de înfăptuit ca o eventuală

unire cu turcii, vecinii pe care grecii îi urăsc cel mai tare. Constantin Vilitis le întinse o mână jilavă celor doi bărbaţi şi se scuză.

— Acum înţeleg mai bine. Cu siguranţa, irakienii ştiau că Rashimi va fi eliberat atunci când l-au împuşcat pe Abu Saif. Nemernicii de greci.

— Poate că ne-au făcut un mare serviciu, replică Malko. Nu ar fi fost uşor să-l interogăm pe Rashimi în celulă… În timp ce acolo…

— Ce vreţi să spuneţi? Doar nu o să…

— Ba da, zise Malko. Ştim când va fi eliberat. E o nimica toată să-l aşteptăm la ieşire… Sunt sigur că farmecul „irezistibil” al lui Chris şi Milton va face minuni ca să-l convingă să facă o mică escapadă.

Robert Alcorn tresări.

— Nici să nu vă gândiţi! Dacă avem vreun necaz şi se descoperă că nişte membri ai Companiei au răpit un străin pe pământ grecesc, va fi vai şi amar.

— Trebuie să găsim pe cineva cu care să tratăm, sugeră Malko. Cel puţin pentru partea cea mai delicată. Că veni vorba aveţi vreo fotografie cu Anouar Rashimi?

— Bineînţeles!

Se duse şi luă o fotografie dintr-un sertar, apoi i-o întinse lui Malko. În ea era un bărbat cu cătuşe la mâini, încadrat de doi poliţişti greci. Era un zdrahon cu o coamă de păr grizonant, o mustaţă stufoasă neagră şi ochelari cu lentile fumurii care păreau incredibil de groase. Torsul puternic, era strâns într-un tricou de marinar sub o haina fără formă. În timp ce Malko examina documentul, Robert Alcorn se năpusti la telefon şi avu o scurtă discuţie în greceşte. După ce închise, părea puţin înseninat.

— Ne întâlnim la prânz cu cineva care va putea probabil să ducă la îndeplinire planul dumneavoastră puţin cam nebunesc, zise el.

Era exact trei şi jumătate, ora la care atenienii luau masa de prânz.

*

* *

— Stephanis Dimitsanos este un prieten sigur, în care

putem avea încredere, anunţă Robert Alcorn.

Cât timp dură drumul, americanul îi explică lui Malko că Stephanis Dimitsanos, politician şi industriaş, servea deseori pentru CIA drept „strânger[15]”. O făcea numai din pură convingere.

După ce ajunseră, şeful centralei se duse la bar împreună cu Dimitsanos şi abia după aceea i-l prezentă lui Malko. Acesta strânse mâna „prietenului sigur”. Era un bărbat corpolent, roşu la faţă, cu o coamă de păr cărunt, cu ochi albaştri extrem de vioi şi un aer neliniştit. Ocupa masa cea mai retrasă dintr-o tavernă elegantă – *Gerofinikas* – adăpostită pe o străduţă în pantă din cartierul Kolonaki.

Restaurantul aproape gol era foarte întunecos. Malko îşi spuse în sinea lui că păreau nişte conspiratori. La masa de alături, stătea un bărbat îmbrăcat în negru, care semăna cu un afgan, din cauza bogatului păr negru ca pana corbului, a bărbii, a mustăţii stufoase şi a frunţii înguste. Cum stătea aşa nemişcat în faţa unui pahar cu uzo[16], cu privirea aţintită spre uşă, parcă făcea publicitate pentru Mafia… Stephanis Dimitsanos se aplecă spre Malko şi zise cu glas reţinut:

— Vreţi să-l luaţi pe ticălosul ăla de Rashimi când iese din închisoare. Cred că pot să vă ajut…

— Cum? îl întrebă Malko.

Privirea grecului alunecă spre un tânăr îmbrăcat în negru şi zise în şoaptă:

— Îl vedeţi pe băiatul de colo? Este Tsevas, garda mea de corp. Vine din Sparta şi nu se teme de nimic. Vi-l împrumut. El va reuşi să-l convingă pe Anouar Rashimi să vă urmeze.

— Chris şi Milton vor fi într-o maşină în spatele lor, completă Robert Alcorn, dar nu vor interveni în mod direct. Doar dacă se îngroaşă gluma.

Stephanis Dimitsanos îl fixa pe Malko în timp ce înghiţea măslinele cu viteza de tragere a unei mitraliere.

— Ei, ce părere aveţi? zise el râgâind.

— Cred că merge, recunoscu Malko. Pe urmă, ce facem cu Anouar Rashimi?

Dimitsanos zâmbi triumfător.

---

[15] Agent, informator (n. t.).

[16] Băutură din anason (n. t.).

— Am o proprietate la Sounion unde nu vom fi deranjaţi de nimeni. Când veţi termina treaba cu el, fie îi vom da drumul, fie…

Lăsă fraza neterminată cu o strâmbătură aproape comică, dar forţându-se să pară sinistră. I-ar fi plăcut mai mult cea de-a doua variantă.

— Dacă am merge mai întâi în recunoaştere? sugeră Malko. Rămâne pentru mâine dimineaţă.

Fură nevoiţi să mai suporte nişte prăjituri din care se prelingea mierea, apoi, din fericire, gazda le comandă o sticlă de Moet ca să termine masa într-un mod cât mai civilizat. Malko se sui în Pontiacul şefului centralei care porni în urma Mercedesului 190, unde se instalase Dimitsanos împreună cu garda lui de corp.

— Dimitsanos ăsta e om serios? îl întrebă Malko pe american.

Robert Alcorn îi zâmbi cu înţelegere.

— Ştiu, e cam ţărănoi, dar e băiat de încredere. Ne-a făcut o grămadă de servicii şi nu-i suportă pe oamenii din Pasok. Pentru o operaţiune ca asta, este foarte bun.

*
* *

Se îndreptau spre partea vestică a Atenei, apropiindu-se de munţii pleşuvi care se ridicau deasupra oraşului, străbătând mai întâi un cartier oribil mărginit de depozite şi de garaje, cu case vechi, gata să se prăbuşească. Acum mergeau pe bulevardul Grigoriou Lambrakis, botezat astfel după numele deputatului asasinat de Junta Coloneilor. Acesta era un colţişor puţin cam prea elegant.

În dreapta lor, apăru un zid lung şi cenuşiu. Se întindea pe aproape un kilometru şi avea cel puţin opt metri înălţime. Un foişor cam părăginit trona pe unul din colţurile zidului, iar în interior se zărea cupola unei biserici.

— Aceasta este închisoarea Koridalos, anunţă Robert Alcorn.

Merseră de-a lungul zidului, până ajunseră la un drumeag care o lua la dreapta – Odos Solomou – iar Malko zări în stânga un post de poliţie şi mai multe vehicule albastre. Pe trotuar, nişte poliţişti discutau. Pe dreapta, la cinci sute de

metri mai departe, se găsea o portiţă din fier. Aceasta era intrarea principală în închisoarea Koridalos. În faţă se afla un centru rezervat delincvenţilor juvenili. Ce loc fermecător!

Americanul continuă să urce pe străduţa Solomou, ajungând la poalele muntelui. Acum că inspectase zona, Malko deveni mai reticent în legătură cu operaţiunea.

— Credeţi că poliţiştii vor interveni? întrebă el.

— Nu vor avea ocazia, replică Robert Alcorn. Dumneavoastră veţi aştepta în faţa porţii, într-o maşină furnizată de Tsevas, cu număr fals de înmatriculare. Când Rashimi va ieşi pe poarta închisorii, Tsevas va coborî din maşină şi, ameninţându-l cu arma, îl va vârî în ea. Îi va spune lui Rashimi că îl aşteaptă un grec. Acesta va crede că prietenii lui au trimis pe cineva să-l ia. Odată urcat în maşină, dumneavoastră plecaţi şi, dacă va fi nevoie, Chris şi Milton vor bara drumul…

Coborâră în partea cealaltă a închisorii şi ajunseră din nou pe bulevardul Lambrakis. Puţin mai încolo, Mercedesul vira la dreapta şi continuară drumul spre centru.

După un sfert de oră, Robert Alcorn îl lăsă pe Malko la hotelul *Grande-Bretagne.* Lili Panter stătea la aer pe terasa apartamentului. Atena era la fel de zgomotoasă ca şi New York-ul, grecii având mania claxoanelor. Tânăra tresări când îl auzi pe Malko. Se vedea cât de colo că era foarte nervoasă. Mărturie şi scrumiera de lângă ea, plină cu mucuri de ţigară.

— Ei, cum a mers? îl întrebă ea. Nu mai aveţi nevoie de mine. De ce nu mă lăsaţi să plec în Statele Unite? În Europa, mi-e frică.

— Poate că mai am nevoie de dumneavoastră, îi explică Malko.

Îi dădu amănunte despre planul său, apoi încheie:

— Cu siguranţă ne puteţi ajuta ca să-l „derutaţi” pe Anouar Rashimi.

Lili Panter îi arunca o privire tristă lui Malko.

— Treaba cu răpirea este foarte riscantă. Ştiu că Organizaţia 15 Mai are legături cu poliţia şi cu justiţia din Grecia. În cel mai bun caz, vor trimite pe cineva să-l ia în primire, iar în cel mai rău caz, o să-l conducă cu o maşină a

poliţiei. Veţi trage în poliţiştii greci?

— Fireşte că nu, protestă Malko. Sunt conştient de riscurile acestei acţiuni. Dacă se va dovedi imposibil de realizat, o voi anula în ultimul moment. Dar trebuie să încerc. Lili Panter ridică din umeri.

— *So viel, so gut!* E problema dumneavoastră. Ce voi face eu în acest timp?

— Aşteptaţi la hotel.

Ea se ridică furioasă.

— Nu merge aşa! Credeţi că vechii mei amici nu mă supraveghează? Nu am chef să fiu împuşcată.

— În acest caz, vă puteţi duce la ambasadă.

Ea ezită.

— Nu, până la urmă, rămân tot la hotel.

Capitolul V.

Puţin nervos, Malko ieşi din lift în imensul hol solemn în stil rococo al hotelului *Grande-Bretagne.* Chris Jones şi Milton Brabeck, care chiar în dimineaţa asta îşi recuperaseră artileria grea şi pistolul extraplat al lui Malko, îl aşteptau în maşina lor închiriată, staţionată în dreptul altui vehicul în faţa hotelului. Malko lăsă cheia la recepţie şi, imediat, Tsevas se ivi de după stâlp. El se înclină uşor, apoi, fără o vorbă, se îndreptă spre ieşire.

În clipa în care se pregătea să iasă din hol, atenţia lui Malko fu atrasă de o femeie ce stătea singură la o masă în faţa unei ceşti de ceai. Avea părul lung, negru şi drept, un chip de copil cu pielea incredibil de albă şi gura roşie ca sângele. Rochia roşie la fel ca şi gura se potriveau foarte bine. Aspectul ei de lolita atrăgea atenţia tuturor masculilor de prin preajmă. Cum Malko micşoră pasul, Tsevas se întoarse zărind-o pe fată şi, când Malko îl ajunse din urmă. Îi zise pur şi simplu:

— *Porna*[17]*...*

Din capul scării, Malko admiră puţin cerul de un albastru fără nici un nor. Circulaţia era la fel de demenţială, iar claxoanele nu se odihneau o clipă.

Tsevas se îndreptă spre o Lancia albastră, o maşină „sigură” echipată cu număr fals. Umflătura formată de armă se vedea pe sub costumul care stătea fix pe el. Malko se sui la volan, iar grecul se aşeză alături. În clipa în care pornea, Malko o zări pe fata cu părul lung şi negru care cobora liniştită peronul. Era singură. Tsevas se înşelase. În oglinda retrovizoare, Malko văzu maşina în care erau Chris şi Milton plecând de la locul ei.

El vira la stânga. Îndreptându-se spre piaţa Omonia şi apoi o luă în direcţia indicată de călăuza sa. După douăzeci de minute, ajunse pe bulevardul Lambrakis ale cărui benzi duceau drept, cât vedeai cu ochii. Era opt fără douăzeci.

---

[17] O târfă (n. a.).

Malko ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie. Veniseră mai devreme şi nu avea rost să-şi piardă timpul stând degeaba la poarta închisorii, riscând să-i pună în gardă pe poliţişti. Se apropiau. Malko auzi în spatele lui sunetul scurt al unui claxon. O maşină se pregătea să-l depăşească. Imediat ce vehiculul depăşi Lancia lui Malko, un Fiat gri, puse o frână bruscă şi se opri de-a curmezişul în mijlocul şoselei. Malko strivi frâna ca să evite coliziunea şi reuşi să oprească la câţiva centimetri de Fiatul gri.

Văzu cu coada ochiului cum din spatele lui ţâşni o motocicletă încălecată de doi bărbaţi cu căşti pe cap. Un fior rece îi străbătu şira spinării. Nu mirosea a bine. Apoi, totul se petrecu cât ai zice peşte. Cei doi pasageri ai Fiatului ţâşniră şi alergară în partea cealaltă a şoselei. Malko abia îi zări urcându-se într-o altă maşină care îi aştepta şi care demară imediat, îndreptându-se spre centrul oraşului.

Motocicleta îl depăşise deja. Zări în goană un abţibild lipit pe rezervorul de benzină ce reprezenta o fată goală, apoi vehiculul încetini şi se opri. Pasagerul sări jos agitând un pistol-mitralieră de fabricaţie poloneză, un WZ 63. Veni în faţa Lanciei. Malko avu răgazul doar să se adăpostească repede sub tabloul de bord, dar nu reuşi să scoată pistolul extraplat. Tsevas smulse de la curea arma Browning cu paisprezece focuri în vreme ce parbrizul zbura în mii de steluţe sub impactul gloanţelor. Vreo şase dintre ele o nimeriră pe biata gardă de corp care se prăbuşi în scaun, împroşcând totul cu sânge ca dintr-o fântână. Atacul nu durase mai mult de treizeci de secunde. Culcat pe banchetă şi spumegând de furie, Malko auzi motorul şi apoi un scrâşnet de cauciucuri. Ridică capul şi zări silueta zveltă a lui Chris Jones care stătea lângă maşină şi agita arma lui, Desert Eagle.

— Nu am putut să trag din cauza pietonilor.

Malko sări din maşină. Motocicleta dispăruse pe bulevardul Lambrakis. Celelalte vehicule începură să se oprească. În trei minute, poliţia sosise la faţa locului.

— Să mergem repede la închisoare! zise el.

Lăsându-l pe Milton la volan, el sări în spatele celei de-a doua maşini. Gorila demară cu toată viteza.

— I-am văzut pe ticăloşii ăia venind, comentă Chris, dar nu am avut timp să acţionăm.

Fiatul abandonat pe şosea fusese cu siguranţă furat… În scrâşnetul frânelor, Milton viră pe strada Solomou şi, după treizeci de secunde, se oprea la poarta închisorii.

Malko se dădu jos din maşină. Nu zări pe nimeni. Sună, apoi bătu în poarta din fier şi, după câteva clipe, un gardian o deschise neîncrezător.

— Anouar Rashimi? întrebă Malko.

Grecul făcu un gest vag cu mâna, arătând în zare.

— *Exos!* zise el, apoi închise.

Timp de câteva secunde, Malko rămase mut de furie. Se zbătuseră de pomană.

*

* *

— E o nenorocire, izbucni Robert Alcorn. Grecii nu numai au contribuit la eliberarea lui Anouar Rashimi, dar i-au şi anunţat pe prietenii acestuia ca să evite orice neplăcere. Atacul căruia i-aţi căzut victimă nu a fost întâmplător. Mai mult ca sigur că ucigaşii erau greci. Un fel de susţinere locală a organizaţiei 15 Mai… L-am convocat pe procurorul Vilitis şi va trece pe aici înainte să se ducă la birou.

Malko îşi lăsase gorilele la hotel, apoi se dusese să-i dea vestea cea bună şefului centralei.

— Credeţi că irakienii vor încerca să-l folosească în continuare pe Anouar Rashimi? îl întrebă Malko.

— De ce nu? Dacă vor reuşi să-l scoată din ţară. Noi i-am pierdut urma. Pentru un terorist cu experienţă ca el şi cu acte false, e floare la ureche să se mişte prin Europa cu trenul sau cu maşina. Le voi comunica tot ce ştim despre el omologilor mei din Franţa, Italia, Anglia, Germania, Olanda şi Belgia… Chiar dacă acest lucru nu va folosi la nimic…

Acum chiar că porneau de la zero. Cei doi bărbaţi rămaseră uitându-se în gol câteva minute bune până când secretara băgă capul pe uşă.

— A sosit domnul Constantin Vilitis, anunţă ea.

Procurorul grec pătrunse în încăpere cu aerul că se întorcea de la vreo douăsprezece execuţii capitale. Avea figura descompusă, cămaşa boţită şi obrajii pământii. Avea

pe frunte picături mari de sudoare. Schiţă un zâmbet care se transformă într-o strâmbătură.

— Am aflat de incidentul de pe bulevardul Lambrakis, începu el. Nu cred că sunteţi străini de acest lucru. Dar nu înţeleg ce s-a întâmplat. Prizonierul a fost anunţat numai cu oră înainte de a fi eliberat, deci nu a avut posibilitatea să pună în gardă pe nimeni.

— Nici directorul închisorii nu a ştiut?

— A aflat şi el în ultima clipă.

Robert Alcorn şi Malko îl fixau pe magistratul grec căruia îi venea să se bage sub mochetă.

— Ce mai avem ca posibilă scurgere de informaţii în acest caz? întrebă Malko.

Constantin Vilitis se uită în pământ.

— Ministrul ordinii publice… Are o anumită simpatie pentru Pasok.

Totul se limpezea din ce în ce mai tare. Mişcarea 15 Noiembrie era closetul partidului socialist grec, iar întreaga clasă politică din Grecia cunoştea legăturile strânse dintre grupul terorist şi Pasok.

— Fireşte că nu aveţi nici o idee despre locul în care se află acum Anouar Rashimi, nu-i aşa? îl întrebă Alcorn.

— Nici una, mărturisi procurorul. Nu mai este urmărit pentru nici un delict.

— Totuşi, nu puteţi să aflaţi cumva? insistă americanul.

Grecul se ridică deodată, ca şi cum ar pleca mintenaş la vânătoare de informaţii.

— Vă voi ţine la curent, promise el.

Îndată ce ieşi, Robert Alcorn oftă dezgustat.

— Dacă nu-l găsim noi singuri, mai bine să uităm afacerea.

— Credeţi că e prea târziu? întrebă Malko.

— Poate că nu. Nu cred că se duce valvârtej la aeroport căci avem o grămadă de informatori acolo care vor pune mâna pe el la destinaţia finală. Numai dacă nu pleacă într-o ţară arabă… Mai repede cred că se va ascunde în Atena până când vor fi gata actele false şi ruta fără riscuri. Asta ne dă o mică şansă… În afară de cazul în care nu dăm de nici o pistă.

Ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. În Atena şi la periferie, locuia jumătate din populaţia Greciei. Cât despre graniţe, excluzând Albania, care nu era tocmai ospitalieră, rămâneau totuşi Turcia, fosta Iugoslavie şi numeroasele porturi… Fără o informaţie sigură, nu vor reuşi niciodată…

— Aveţi vreo idee? îl întrebă Malko.

— Da, zise Alcorn. Mă gândesc la cea mai bună conexiune pe care o avem în poliţia greacă. Secretara şefului de la Criminalistică, Christina Balassis. Mă duc să-l anunţ pe agentul care ţine legătura cu ea.

Ieşi din birou şi reveni peste cinci minute.

— John va folosi procedura de urgenţă ca s-o găsească. Vom afla peste o jumătate de oră. Datorită ei, avem o şansă să punem mâna pe Rashimi, dacă mai e în Atena.

— E tot o idealistă ca şi prietenul dumneavoastră Stephanis?

Americanul zâmbi cu subînţeles.

— N-aş putea spune, deşi e îndrăgostită de toţi preşedinţii Statelor Unite. Mai cu seamă de cei care sunt pe bancnota de o sută de dolari. Mă întreb ce face cu banii. Se îmbracă tot timpul ca o paparudă şi locuieşte într-o garsonieră minusculă de pe strada Demokriton.

*

* *

— Am rezolvat, îl anunţă Robert Alcorn. Christina Balassis vă aşteaptă peste o oră, la unsprezece, la mănăstirea Sfântul Gheorghe. John, agentul care face legătura cu ea, vă însoţeşte. Noroc!

Toate posturile de radio din Grecia vorbeau numai despre atentatul de pe bulevardul Lambrakis, atribuit grupării 17 noiembrie. Această ipoteză era susţinută şi de faptul că Tsevas, victima, era recunoscut drept mâna forte a organizaţiilor de dreapta. Nu s-a pomenit nimic despre eventuala prezenţă a străinilor. Ceea ce nu însemna că poliţia nu era la curent cu acest lucru.

Malko avea timp doar să treacă pe la hotel ca să se schimbe. Costumul lui de alpaca era pur şi simplu ciuruit de cioburile fine de sticlă din parbrizul Lanciei.

În apartament, nu era nimeni. Îi descoperi pe Chris,

Milton şi Lili la barul de la parter. Cele două gorile stăteau în faţa unui pahar cu lapte, iar tânăra, dinaintea unei stacane pline cu Cointreau şi cuburi de gheaţă. Lili sări practic de gâtul lui.

— Acum chiar că nu mai aveţi nevoie de mine, zise ea. Urăsc Grecia. Nu pot să mai stau în hotelul ăsta cu maimuţoii ăştia pe cap. Când voi pleca în Statele Unite?

Milton şi Chris, care credeau că sunt elegant îmbrăcaţi în costumele lor din şantung gri puţin strălucitor, cu cămăşi albe şi cravate asortate, simţiră nevoia să verse laptele pe mocheta roasă. Malko o fixă cu răceală.

— Maimuţoii ăştia vă păzesc ca să nu primiţi un glonţ în căpşorul dumneavoastră drăgălaş, replică el. Pot avea încă nevoie de dumneavoastră, atât timp cât avem o şansă să-l găsim pe Anouar Rashimi. După aceea, veţi avea tot timpul vă „topiţi” la „Ferma” din Langley. Ard de nerăbdare când gândesc ce le veţi povesti…

— Şi ce o să facem în timpul acesta?

— Eu am o întâlnire, zise Malko cu glas suav, dar cred că aceşti gentlemeni ar putea să vă ducă la *Dyonisos,* care se află chiar vizavi de Acropole. Pe urmă, puteţi să vizitaţi metropola. Este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Milton Brabeck ridică privirea.

— Chestia aia e demolată? Ar face bine să le-o vândă japonezilor. Ei ar da-o gata cât ai zice peşte.

*
* *

Mănăstirea Sfântul Gheorghe era înălţată în centrul Atenei, pe o colină, unde se ajungea cu funicularul deja înţesat de turişti. Malko coborî pe esplanadă, cu respiraţia tăiată de minunata panoramă. Se vedea toată Atena, de la mare până la munţi, cu Acropole în depărtare. Era însoţit de un tânăr coşuros, pus la patru ace. Era legătura Companiei cu Christina. Totul era plin de lume, mai cu seamă de nelipsiţii japonezi cu aparatele lor de fotografiat. Tipul coşuros cercetă zona şi se năpusti spre parapetul de deasupra prăpastiei.

Malko îl ajunse când acesta se afla lângă o femei

îmbrăcată într-un taior gri, aşezată pe balustrada dinspre vest a Atenei. Purta ochelari cu rame groase din baga, o geantă pleoştită, colanţi cu fire duse şi cusuţi şi nişte pantofi cu care parcă străbătuse pe jos tot Kurdistanul.

— Ea este Christina Balassis, îi spuse coşurosul. Christina, el este Malko şi doreşte să stea puţin de vorbă cu tine.

Tânăra grecoaică îi întinse mâna cu unghii lungi făcute cu roşu şi schiţă un zâmbet. Rujul dat aiurea pe buze se întinsese până la nas. După ce făcu prezentările, coşurosul dispăru către funicular.

— Ce vreţi să ştiţi? îl întrebă informatoarea CIA cu un uşor accent.

Privirea îi scânteia prin lentilele ochelarilor, răutăcioasă şi veselă. El se gândi că se chinuise ceva să-şi adune părul în cocul ce îi accentua aerul sever.

— Vreau să-l găsesc pe Anouar Rashimi.

— Am auzit ceva despre subiectul acesta, spuse ea. Ştim ce întâmplat. S-a zvonit că americanii s-au hotărât să-l umfle pe arab. El şi-a anunţat prietenii care au creat o ambuscadă şi l-au recuperat.

— Cine anume?

— Oamenii din Mişcarea 17 Noiembrie, evident. Dar probabil că i-au ajutat şi arabii. Sau albanezii. Aceştia au fost ucigaşii. Grecii sunt prea precauţi. Albanezii sunt recrutaţi la ieşirea din metroul pentru Pireu, în piaţa Omonia. Sunt tipi intraţi ilegal care nu au nici acte, nici slujbă. Este de ajuns să capete o armă şi să fie convinşi.

— Poliţia va ancheta acest caz?

Christina Balassis aprinse o ţigară şi suflă fumul cu un zâmbet şiret.

— Ca de obicei! De vreo cincisprezece ani, nu au mai arestat pe nimeni. Sunt întotdeauna anunţaţi dinainte.

— Aveţi idee unde ar putea fi acum Anouar Rashimi?

Tânăra clătină din cap.

— Dacă a rămas în Atena, e într-o ascunzătoare ce aparţine Mişcării 17 Noiembrie. Numai că au zeci de ascunzători în toate colţurile oraşului. Dacă pentru început nu deţineţi nici o informaţie, nu-l veţi găsi niciodată.

— Puteţi afla ceva cât mai repede?
— Voi încerca. Eu lucrez până la ora trei.
— După aceea, vreţi să luaţi masa cu mine?
Christina Balassis păru încântată de propunerea lui.
— Sunt de acord. Acum, trebuie să mă întorc la birou…
Coborâră cu funicularul şi Malko îi propuse să o conducă.
— Am parcat maşina în apropiere de piaţa Kolonaki, zise el.
Plecară pe străduţele abrupte, pline cu magazinaşe cochete, care duceau în piaţa Kolonaki. Unul dintre aceste magazine oferea absolut toate creaţiile de ultimă oră ale lui Claude Dalle, mult mai ieftine decât la Paris, pe care îl inaugurase chiar decoratorul sosit cu avionul particular. Christina Balassis se zgâia la un superb bar din sticlă fumurie cu încrustaţii de sidef şi, puţin mai departe, se opri în faţa vitrinei unui magazin de lenjerie intimă, extrem de bine aprovizionat.
— Of, au primit modele noi! exclamă ea extaziată.
Se uita la nişte sutiene cu jumătate de cupă de la firma Perla, absolut superbe. Se întoarse către Malko.
— Îmi permiteţi? Îmi ia doar un minut.
Era un gest neaşteptat de la o femeie care nu acorda nici o atenţie felului în care arată. Malko o urmă în magazin, iar ea îşi alese un sutien din dantelă neagră, după ce pipăise toate brizbizurile care îl completau. Amuzat, Malko îi întinse vânzătoarei un slip asortat, un portjartier şi mai multe perechi de ciorapi.
— Le luăm şi pe acestea.
Christina Balassis se uită la el surprinsă.
— Sunt pentru prietena dumneavoastră?
— Nu, zise Malko, pentru dumneata.
Ea păru vizibil tulburată.
— Dar nu am posibilitatea să le cumpăr pe toate…
— Vi le dăruiesc eu.
Ea nu mai zise nimic, luă pachetul şi, după cinci minute, ajunseră la noua maşină închiriată a lui Malko, un Ford Escort.
— Veniţi să mă luaţi pe la trei şi jumătate de acasă, zise ea. Voi coborî eu.

La Atena, se mânca de prânz între ora trei şi patru şi cina dura până spre miezul nopţii…

*

* *

Malko era de cinci minute în faţa blocului Christinei Balassis, când tânăra îşi făcu apariţia. Abia o recunoscu. Nu mai purta ochelari, părul îi cădea liber pe umeri, gura era îngrijit machiată, făcând să iasă în evidenţă buza superioară, groasă şi senzuală. Talia era strânsă într-un taior alb cu fusta foarte scurtă, din care se vedeau picioarele încălţate cu ciorapi cu dungă şi cu nişte pantofi, o nebunie.

Nu semăna deloc cu funcţionara ştearsă pe care o întâlnise de dimineaţă. Când se aşeză în Ford, taiorul se desfăcu şi Malko reuşi să zărească pe dedesubt sutienul cumpărat mai devreme. Avea cu ce să-l umple. Ea îi adresă un zâmbet fericit lui Malko.

— Acum sunt mulţumită. Cum eu am nouăzeci şi cinci de centimetri, nu-mi găsesc niciodată un sutien pe măsură.

Materialul foarte subţire din care era confecţionată fusta lăsa să se ghicească şarpele portjartierului, lucru ce îl tulbură până la urmă pe Malko.

— Aţi aflat ceva? o întrebă el.

— Încă nu, dar am întins nişte fire… Ştiţi cum să ajungeţi în Pireu?

Malko ştia. Ea puse poşeta întredeschisă jos, iar el zări mânerul unui pistol micuţ.

— Întotdeauna sunteţi înarmată?

— Da. Dacă într-o bună zi, cei din gruparea 17 Noiembrie vor descoperi că lucrez pentru americani, mă vor omorî. Sau vor încerca s-o facă.

Bulevardul Syngrou, drept şi mărginit cu neoane, părea nesfârşit. Malko nu se putea abţine să nu se uite la coapsele tinerei grecoaice, dezvelite până sus de fusta prea scurtă. Era un moment agreabil de recreere. Cu câteva ore mai devreme, abia scăpase cu viaţă. Christina se întorcea tot timpul.

— Trebuie să ne ferim de motociclete, îi explică ea. Ucigaşii din gruparea 17 Noiembrie acţionează deseori în

acest mod.

În sfârşit, ajunseră în Pireu. Majoritatea restaurantelor din port unde se servea peşte erau pustii. Turiştii mâncau de prânz mai devreme. Christina îi arătă lui Malko unul dintre ele, iar el opri maşina. Ea coborî prima, lucru ce îi dădu posibilitatea lui Malko să-i admire bazinul ferm şi bombat. În timpul zilei, acest corp minunat era ascuns de un taior fără formă. Grecoaica avea personalitate dublă.

Au fost conduşi la o masă aşezată la marginea unui salon gol de unde puteau admira bărcile şi velierele. În fundul sălii, un pianist apăsa clapele ca un surd, interpretând melodia *Copiii din Pireu.* Aşezată în faţa lui Malko, Christina îşi descheie cu gesturi lente jacheta taiorului.

— Este cam fixă, făcu ea cu un zâmbet de scuză.

Sânii ei atraseră imediat privirile, iar şeful de sală, vizibil tulburat, începu să se bâlbâie. Malko era fascinat de cele două cupe din dantelă neagră. Privirea lui o întâlni pe cea a Christinei în care dansa o lucire jucăuşă.

— Nu vă e foame? îl întrebă ea. Peştele este excelent.

*

* *

Pianistul făcea exces de zel, interpretând acum toate melodiile populare greceşti, după ce le maltratase îndelung. Malko îşi înfrâna de multă vreme dorinţa aprigă de a-i lua pistolul Christinei şi de a nimeri la ţintă în capul lui. Cu cât prânzul se prelungea mai mult, cu atât Malko îşi spunea că nu a progresat nici un pas în ancheta lui. Or, pentru el, fiecare minut conta.

Deodată, îşi aminti de personajul ciudat pe care îl întâlnise la hotel înainte de a pleca.

— La *Grande-Bretagne,* bântuie multe târfe de obicei? întrebă el.

O undă de reproş străbătu ochii negri ai grecoaicei.

— De ce întrebaţi? zise ea râzând. Vă trebuie una?

— Deloc, dar în dimineaţa asta, înainte de a pleca închisoare, am întâlnit o femeie ciudată. Grecul care mă însoţea mi-a spus că era o stricată. Era micuţă de înălţime, foarte brunetă, cu părul lung, lăsat pe spate şi machiată ca un clovn. Avea faţa parcă dată cu cretă şi o gură foarte

roşie.

Christina lăsă deodată linguriţa în îngheţată, cu o sclipire în priviri.

— Aţi putea s-o recunoaşteţi?

— Bineînţeles, de ce?

— Descrierea pe care mi-aţi făcut-o seamănă perfect cu aceea a fetei unui fost membru în Brigăzile internaţionale, supranumit şi Pablo, un domn în vârstă care s-a retras în Atena. O cheamă Electra Yonnis. Întotdeauna am bănuit că are legătură cu gruparea 17 Noiembrie. Am văzut mai multe rapoarte referitoare la ea. Trebuie să fie o coincidenţă.

Malko se aplecă peste masă, devenind dintr-o dată încordat.

— În meseria noastră, nu există coincidenţe, făcu el. Ştiţi unde putem s-o găsim pe fată?

— Da.

Capitolul VI.

Brusc, Malko nu mai văzu nici gura roşie şi provocatoare, nici sânii grei şi revărsaţi peste marginile sutienului din dantelă. Christina Balassis nu-şi dăduse seama de importanţa afirmaţiei pe care tocmai o făcuse. Dacă fata în roşu era amestecată în atentatul îndreptat împotriva lui Malko, probabil că ştia şi unde se află Anouar Rashimi. Deci nu trebuia să mai piardă nici o secundă.

— Glumiţi? o întrebă el.

Ea scutură pletele negre ca smoala.

— Deloc. Atena nu-i un oraş chiar aşa de mare. Electra Yonnis îşi petrece aproape toate serile în cafeneaua *Lykourissi* din piaţa Kolonaki.

— Pe la ce oră vine acolo?

— Pe la nouă, zece.

Acum era de-abia cinci şi jumătate.

— În afara faptului că vreţi să vă asiguraţi că e una şi aceeaşi persoană, mai doriţi să faceţi şi altceva? îl întrebă Christina Balassis.

— Dacă este ea, înseamnă că nu a fost o coincidenţă, răspunse Malko. Deci, e implicată în afacere. Nu am timp să aştept rezultatul unei anchete a poliţiei. Trebuie să ne „ciocnim” direct şi să încercăm să pătrundem în acest cerc… Dacă ea ne-ar putea duce la Anouar Rashimi…

Christina îl privi cu un pic de ironie.

— Nu dumneavoastră veţi putea s-o „ciocniţi”. Ea v-a văzut deja la *Grande-Bretagne* şi, dacă este implicată în afacere, va şti imediat ce trebuie să facă. Iar acest lucru poate deveni periculos într-un timp foarte scurt. Doar aţi văzut cum au reacţionat de dimineaţă.

Malko se gândi imediat la Lili Panter. Era singura care putea să joace ca momeală. De când a venit la Atena, practic nici n-a ieşit din cameră. Îi împărtăşi ideea lui şi Christinei, care-l aprobă cu surâsul obişnuit.

— Nu puteţi şti în ce măsură ideea e bună. Electra Yonnis este atrasă mai mult de femei decât de bărbaţi… Agaţă ca

un bărbat toate turistele singure. Acum nu ştiu dacă ea chiar este lesbiană…

— Nu ne costă nimic să încercăm, observă Malko. În afară de Lili Panter…

Christina puse uşor mâna pe a lui.

— În orice caz, este prea devreme. Relaxaţi-vă, ne ocupăm de acest lucru mai târziu.

— Mai întâi vreau să mă asigur că Lili Panter este de acord, făcu Malko. Să trecem pe la hotel.

Pianistul interpretă un acord final puternic în semn că îşi lua la revedere de la ei. În ascensorul care îi ducea la parter Christina se apropie brusc de Malko şi îi atinse buzele.

— Mulţumesc pentru masa minunată şi pentru cadoul de azi-dimineaţă.

Contactul cu trupul călduţ şi parfumat, glasul voit provocator şi lucirea care dansa în ochii informatoarei CIA îl toropiră pe Malko. Atinse cu mâna pulpa cărnoasă şi avu timp exploreze masa călduţă a sânilor planturoşi înainte ca liftul se oprească. Simţi cum corpul femeii se lasă în voia lui, cu abdomenul împins înainte şi răsuflarea mai alertă. În câteva fracţiuni de secundă, el era gata s-o aibă acolo, iar ea înţelese acest lucru. Era reacţia normală după ce trecuse printr-o primejdie. Simţea nevoia acută să facă dragoste. Christina îşi dădu seama şi întredeschise gura cu un surâs senzual.

— Avem timp, spuse ea. Să vă arăt unde stă Electra Yonnis.

Trebuiră să facă un ocol complicat, suind cornişa Falicon, ca să ajungă la malul mării. Christina Balassis se opri în faţa unui mic imobil din marmură foarte nou care se vedea în fundul unei grădini.

— Aici stă, zise ea.

Se îndreptară apoi spre bulevardul Syngrou. Malko zări cu coada ochiului fusta urcată în sus pe coapsele strânse de nailonul negru. În acel moment, Christina întoarse capul şi desfăcu uşor picioarele cu un gest de abandon. Malko avu senzaţia că un torent fierbinte îi invada arterele. Dirijat de această privire magnetică, întinse mâna şi o aşeză pe coapsă. Christina slobozi un suspin gros şi alunecă puţin pe

scaun, astfel încât, Malko atinse cu degetele pielea de deasupra ciorapului. Tot atunci, ca şi cum i-ar fi fost prea cald, ea descheie jacheta taiorului din care ţâşniră sânii abia încorsetaţi sutien.

Purtarea ei nu avea nevoie de cuvinte, căci pe frunte stătea scris „regulează-mă”. Malko conducea în continuare cu o mână pe bulevardul Syngrou în zigzag, iar cu cealaltă cotrobăia între coapsele tinerei grecoaice. Aceasta, cu ochii închişi şi cu respiraţia sacadată, se unduia sub mângâierea lui. Când opri în faţa hotelului, ea se apropia de orgasm.

— Staţi mult? îl întrebă ea.

— Nu cred.

— Vă aştept. După aceea, vă ofer un pahar de uzo acasă la mine. Vin cu dumneavoastră în piaţa Kolonaki. Ar fi mai bine să nu vă arătaţi pe acolo. O voi însoţi eu pe prietena dumneavoastră ca să i-o arăt pe Electra Yonnis.

— Sunt de acord.

— Terminaţi repede, adăugă ea cu voce răguşită.

*

* *

Lili Panter fuma o ţigară stând în faţa unui pahar de Cointreau în care rămăseseră numai cuburile de gheaţa. Se vedea că nu este în toane bune. Ea ascultă propunerea lui Malko fără să-l întrerupă, apoi spuse:

— Ce capăt în schimb?

— Ce doriţi?

— Bani. Pentru mama mea. O sută de mii de dolari.

— Sunt de acord, aprobă Malko. Eu mă pun chezăşie. Ştiţi ce aştept de la dumneavoastră?

Ea ridică din umeri.

— Evident, însă fata asta nu e o tâmpită. Nu se va confesa primei venite. Chiar dacă…

Lili Panter lăsă fraza neterminată, gata să se sufoce de furie. Fireşte că ar fi preferat să facă pe capra cu un ţap…

— Ştiu că rezultatul este riscant, recunoscu Malko, dar aţi putea surprinde astfel o convorbire telefonică, o discuţie, un indiciu. Noi vom sta de pază la distanţă, dar nu cred că riscaţi foarte mult.

— Da. În afară de faptul că mă vor arunca în aer, i-o tăie

Lili Panter.

— Dacă legătura are loc, continuă Malko prefăcându-se că nu a auzit, spuneţi că îl însoţiţi pe soţul dumneavoastră în călătorie de afaceri şi că el a plecat pentru două zile în Creta. Pe curând. Ne vedem aici la ora nouă.

*

* *

Christina Balassis aproape că aţipise în maşină, dar când Malko se aşeză la volan, ea îi aruncă o privire gata să ridice şi un ayatolah de pe patul de moarte. I se păru că fusta aluneca şi mai mult în sus pe coapse.

— Aţi stat mult.

După cinci minute, se opreau în faţa casei ei. Malko urcă cele trei etaje pe scări atras de pulpele în formă de amforă care se unduiau dinaintea lui. Descoperi o garsonieră cochetă cu o canapea joasă, cu oglinzi peste tot şi un televizor mare Samsung pus într-un colţ. Nu intrară bine, că ea se şi dezbrăcă de jachetă şi se lipi strâns de Malko.

— Am chef să vă sărut peste tot, murmură ea.

Începu cu gura, apoi îl dezbrăcă cu o dexteritate de necrezut. Malko îşi strecurase mâna în sutienul din dantelă şi se juca cu sânii admirabil de tari, alungiţi în formă de pară. Când începu să-i răsucească sfârcurile cu abilitate, Christina gemu mai tare ca până atunci. Dădea din picioare şi tresărea ca o isterică. Ea se năpusti asupra lui şi scoase de pe el tot ce îi mai rămăsese şi o luă în gură cu o violenţă aproape îngrijorătoare.

Cum fusta strâmtă şi dreaptă îl cam deranja, Christina sări în picioare, desfăcu fermoarul şi o lăsă să-i cadă la picioare. Ciorapii pe care îi oferise Malko erau ridicaţi foarte sus pe coapse, prinşi de şerpii negri ai portjartierului. Ea îşi apropie pântecele de faţa lui Malko, într-o invitaţie mută…

El se afundă în smocul parfumat şi Christina începu să se tânguie în greceşte, răsucindu-se ca o liană. În oglindă, el îi vedea fesele cărnoase agitându-se ca şi cum fusese pătruns de un partener invizibil. Ea se smulse de lângă el şi se lăsă în genunchi, înghiţind-o cu furie. Malko lăsase sutienul pe ea, dar îi scosese sfârcurile cafenii şi groase cât un creion. Câteodată, el o prindea de ele, iar ea ţipa şi mai tare. Brusc,

ea se aruncă pe burtă pe cuvertura din păr de guanaco[18], ridică crupa şi zise cu o voce rugătoare:

— Vino, vreau pe la spate!

Rar auzea el o cerere atât de directă… Nebun de dorinţă, se aşeză în genunchi în spatele ei, uitând provizoriu de problemele lui.

— Violează-mă! strigă Christina. Dintr-o dată.

Imaginea lor reflectată în oglindă era de un erotism extraordinar. Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare. Ea îi răspunse prin ţipete de plăcere, cu mâinile încleştate de părul cuverturii. Apoi, întinzându-se alene ca o sălbăticiune, ea ridică bazinul, aşezându-se în patru labe. În această poziţie, Malko începu s-o pistoneze, în timp ce ea urla din ce în ce mai tare, până când el explodă într-un val de plăcere.

De-abia se retrase Malko, ca tânăra grecoaică se năpusti asupra sexului acestuia şi-l aspiră cu nesaţ, cu intenţia fermă a-l revigora. Lucru care nu îi dădu prea mare bătaie de cap. Femeia aceasta, pe care o cunoştea numai de câteva ore şi care i se dăruise total, era absolut ameţitoare.

Christina se ridică din nou, sculpturală, cu ciorapii ei lungi şi negri, cu sânii debordând din sutien şi se aplecă, întorcându-i spatele lui Malko.

— Vreau aşa! În picioare.

Era şi mai bine. Nu mai contenea mişcarea de dute-vino între coapsele ei, ţinând-o strâns de şolduri. Încet, încet, femeia alunecă în jos sprijinită de perete, apoi se lungi direct pe podea. Loviturile lui Malko deveneau din ce în ce mai puternice, căci nu mai exista nici un pic de elasticitate. Christina urla.

El avea senzaţia că o despică în două. Când termină, erau amândoi leoarcă de sudoare. Cu picioarele foarte depărtate, ea îşi mai undui puţin şoldurile, apoi murmură suspinând:

— N-am mai făcut-o de o lună!

— De ce?

— M-am despărţit de prietenul meu. Am fost tare tristă. Când sunt supărată, îmi cumpăr multă lenjerie. Priviţi.

---

[18] Animal sălbatic originar din America de Sud, probabil strămoşul lamei de astăzi (n. t.).

Ea se ridică şi deschise un dulap. Sertarele erau pline de dantele, unele mai ademenitoare ca altele, de toate culorile şi de toate formele. Tânăra grecoaică se apropie de Malko, îi spuse:

— Nici nu ştiţi cât de mult m-am excitat mai devreme când mi-aţi oferit toate lucrurile astea în magazin. Imediat am avut chef să mă culc cu dumneavoastră, sunt nebună după lenjerie. Mă costă o avere.

Iată deci pe ce se duceau banii luaţi de la CIA… Dar puteau avea o întrebuinţare mult mai rea.

Christina ieşi din baie după câteva minute îmbrăcată într-un neglijeu din satin negru, tot cu ciorapii negri şi cu sutienul pe ea. Malko se îmbrăcase şi acum se simţea epuizat. Ea îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară.

— E doar opt, mai avem destul timp.

Începură să asculte nişte melodii buzuki ronţăind migdale. Chiar şi după ce se risipise dorinţa, lui Malko tot îi mai venea să mângâie trupul superb al partenerei sale care începu să fremete. Dar, conştiinţa profesională fu mai presus de toate.

— Trebuie să plecăm.

— Mă duc să mă schimb, spuse Christina Balassis.

Când reveni, purta jeanşi şi un pulover pe sub care îşi păstrase sutienul. Nu avea poşetă, ci un toc minuscul lipit de piele pe sub pulover.

*

* *

Christina aşteptase în maşina lui Malko în faţa hotelului *Grande-Bretagne.* El se întoarse cu Lili Panter şi făcu prezentările. Tinerele se purtară destul de rece.

— O să v-o arăt pe femeia aceea, zise grecoaica. Instalaţi-vă la o masă nu prea departe, dar nu-i atrageţi atenţia. Aşteptaţi să vă vorbească ea prima.

Lili Panter îi aruncă o privire neagră lui Malko. Părea din în ce în ce mai nervoasă. El demară iute ca să nu-i lase timp să se răzgândească. Chris şi Milton îi urmau într-un Nissan închiriat. Opriră pe strada Souidias, de unde puteau supraveghea cele trei mari cafenele.

— Mă duc să văd dacă a sosit, zise Christina.

— Sper din tot sufletul să nu fi venit, mormăi Lili Panter.

Malko o privi cum se îndepărtează cu mersul legănat, urmărită de privirile tuturor bărbaţilor. După cinci minute, se întoarse.

— Este la masa ei obişnuită, cu doi prieteni. Prin preajmă sunt locuri libere.

— Lili, duceţi-vă, o îndemnă Malko. Şi noroc!

Tânăra austriacă coborî şi trânti portiera fără să spună un cuvânt, dispărând în mulţime. O văzură intrând sub copertina ce adăpostea terasa cafenelei *Lykouriss.* Zarurile erau aruncate.

*

* *

Trecuseră deja două ore. Malko îi trimisese pe Chris şi pe Milton să mănânce, iar acum îi aştepta să se întoarcă să se ducă şi ei. Christina cobora din când în când din maşină ca să se ducă să supravegheze terasa cafenelei de aproape. O văzu că se întoarce aproape alergând. Ea se năpusti în maşină.

— Au plecat, suflă ea. Cu un taxi. I-am luat numărul.

Malko demară şi depăşi coloana de taxiuri care staţiona în faţa cafenelei *Lykouriss.*

— Este acela care se îndreaptă spre Ploutarchou, strigă Christina.

Malko îl ajunse din urmă foarte uşor. Se duceau în Piaţa Constituţiei. Când ajunseră acolo, o luară la dreapta pe bulevardul Stadiou.

— Am impresia că merge, zise bucuroasă Christina. Parcă ar fi prietene de când lumea.

Ajunseră în piaţa Omonia, iar taxiul îşi vedea de drum pe străduţele înguste dintr-un cartier obişnuit, apoi se opri într-o pieţişoară în formă de triunghi, înţesată de cafenele cu terase. Electra Yonnis coborî din taxi însoţită de Lili Panter şi se duse la o masă unde stătea un bărbat de vârstă mijlocie, cu fruntea liberă şi părul foarte lung, stil hippie. El o sărută pe Electra şi îi strânse mâna lui Lili Panter.

Malko reuşi să parcheze undeva şi găsiră o masă la cafeneaua de vizavi.

— Aici e piaţa Karaskali, spuse Christina. Este cartierul

haimanalelor.

— Îl cunoaşteţi pe bărbatul cu care s-a întâlnit Electra?

— Nu.

Cei trei se aflau acum în toiul unei discuţii. În afara acestor cafenele, cartierul părea complet mort. În piaţa Omonia, câţiva oameni care nu aveau somn aşteptau prima ediţie a ziarelor de dimineaţă. Malko îi studia pe cei trei, întrebându-se cum va reacţiona Lili dacă lucrurile vor avansa. Îi venea greu să creadă că Electra, care părea atât de nevinovată, să fie amestecată într-o acţiune teroristă sângeroasă. Dacă se înşela, atunci Lili se alegea cu o experienţă sexuală nouă.

După o oră, cei trei se ridicară de la masă. Ajunşi la marginea trotuarului, bărbatul îşi luă la revedere de la cele două femei şi plecă pe jos.

— Ce facem acum? întrebă Christina.

Electra oprise un taxi şi se suiră în el.

— Luaţi maşina mea şi urmăriţi-le, zise Malko. Eu mă ocup de bărbat.

Acesta o luase pe o străduţă strâmtă plină de baruri cu târfe şi hoteluri micuţe. La o sută de metri mai departe, intră într-un imobil pe care nu dădeai doi bani. După câteva clipe, la etajul al doilea, se aprinse o lumină.

Malko aşteptă puţin, apoi intră şi el în holul care mirosea ulei de măsline. Scapără un chibrit şi zări mai multe cutii de scrisori cu numele pe ele. Malko ştia alfabetul grecesc. Se uită la toate şi le notă, fără să ştie cărui etaj îi corespundea fiecare dintre ele. După aceea, plecă în căutarea unui taxi. Gorilele lui trebuie să fi înţepenit aşteptându-l în piaţa Kolonaki.

*

* *

În clipa în care Electra Yonnis împinse uşa apartamentului său, sună telefonul.

— *Make yourself comfortable!*[19] îi zise ea lui Lili Panter, apoi se grăbi să răspundă la telefonul aşezat pe parapetul ce despărţea bucătăria de garsonieră.

Lili Panter se aşeză pe marginea patului, simţind un

[19] Făceţi-vă comodă! (n. a.).

ghem în stomac. Până acum, totul mersese ca pe roate. La cafenea, Electra venise s-o întrebe de unde şi-a cumpărat taiorul. Restul, a decurs de la sine şi, după ce au mâncat spaghetele, noua ei prietenă i-a propus mai întâi să cunoască un prieten, apoi să se ducă la ea să asculte muzică. Nu făcuse nici un gest nelalocul lui, în afară de faptul că o fixa uneori cu o privire învăluitoare. Electra vorbea foarte bine englezeşte, ceea ce uşura mult lucrurile. Însă o agăţase ca un bărbat.

După ce termină de vorbit, se întoarse la Lili, aducând o tavă o sticlă de Moet cu o aromă extraordinară şi două pahare. În timp ce Lili turna şampania, ea porni o combină micuţă, iar muzica populară grecească invadă pe dată încăperea. Apoi, Electra veni şi se aşeză în faţa lui Lili, privind-o îndelung. Părea că e profund tulburată. După aceea, privirea ei se lumină şi Lili văzu că seamănă cu aceea a unui bărbat.

— Să ştiţi că aveţi nişte sâni superbi, observă grecoaica cu glas blând şi egal.

Lili nu mai avu timp să-i răspundă pentru complimentul făcut fără ocolişuri. Electra îşi strecurase deja ambele mâini sub puloverul ei cu o sincronizare perfectă. Degetele abile scoaseră din sutien sfârcurile, iar unghiile ei se aşezară exact acolo unde trebuia. Fără să vrea, Lili fu zguduită de o undă violentă de plăcere şi închise ochii. Când îi deschise, simţi gura Electrei strivind-o pe a ei.

*

* *

În momentul în care Malko ajunse în faţa hotelului *Grande-Bretagne,* după ce îi luă pe Chris şi pe Milton, îşi zări imediat maşina parcată lângă alta, iar Christina Balassis era la volan.

— A dus-o acasă la ea, zise grecoaica atunci când Malko veni la ea, după ce trimisese gorilele la culcare.

Era un fapt neaşteptat. Acum trebuia să aştepte ca Lili să se întoarcă.

— Se întâmplă des astfel de lucruri? o întrebă Malko.

— Cred că da. Dar nu cred că îi va povesti viaţa ei. Au ceva mai bun de făcut.

— Bine, făcu el, vă conduc.

Înainte de a o lăsa acasă, el îi întinse un petic de hârtie pe care îşi notase numele locatarilor din clădirea în care intrase prietenul Electrei Yonnis.

— Aţi putea să-mi depistaţi aceste persoane cât mai repede? o întrebă el după ce îi spusese motivul.

— Voi încerca, zise ea. Ne întâlnim mâine la prânz, la cofetăria hotelului *Hilton.* Voi pleca mai devreme la birou că să folosesc calculatorul poliţiei din Attica.

Se despărţiră sărutându-se, fireşte, foarte cast.

*

* *

Prima pagină a cotidianului *Elefteros Typos,* preluând ştirea din *Herald Tribune,* anunţa că două proiectile cu laser au lovit un adăpost din Bagdad, omorând aproape cinci sute persoane, toate fiind civili, femei şi copii. Malko, care tocmai îşi terminase micul dejun, împinse ziarul mai încolo. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când Anouar Rashimi dispăruse fără urmă… Bombardamentele intense asupra Irakului nu-l vor potoli pe Saddam Hussein. Operaţiunea Intiquam era mai actuală ca oricând.

Lili Panter nu se întorsese încă şi nici nu telefonase. Înainte să coboare ca să meargă la întâlnire, Malko îl sună pe Chris Jones.

— Îţi dau adresa Electrei Yonnis. Locuieşte într-o clădire micuţă cu patru etaje. Ia Nissan-ul şi du-te acolo s-o urmăreşti, dar ai grijă să nu te observe. Milton rămâne aici ca să ţinem legătura.

— Dar nu o cunosc pe grecoaică! protestă gorila.

— Pe ea nu, dar o cunoşti pe Lili. Dacă se întâmplă ceva rău, nu va mai fi nevoită să ia un taxi.

*

* *

Christina Balassis se îmbrăcase din nou cu „uniforma” ei de secretară cuminte şi aştepta cu o Coca-Cola în faţă, într-o rochie albastră ce îi venea ca un sac.

— I-am descifrat pe toţi locatarii din clădire, îl anunţă ea.

— Şi ce aţi obţinut?

— Este unul extrem de interesant. Chiar *foarte*

interesant.

Capitolul VII.

Zumzetul din cofetărie păru că se linişteşte pentru o clipă. Malko avea senzaţia că trage un peşte mare din apă, întrebându-se în fiecare secundă, dacă va rezista firul.

— Cât de interesant? o întrebă el.

— Iată care este povestea, începu Christina Balassis. În 1985, cu ocazia inspectării pachebotului *Achille Lauro* de către teroriştii palestinieni, unul dintre ei a folosit un paşaport grecesc. Acesta era un oarecare Christoforo Milakis, un cretan. Au dat peste el la Atena, unde locuia şi a declarat că paşaportul său a fost furat. De altfel, el anunţase furtul la poliţie.

— Noi pe el l-am văzut?

— Nu ştiu, căci nu am nici o fotografie de a lui. Trebuie să caut una. Însă, acest Milakis locuieşte în clădire. Vârsta lui corespunde cu aceea a bărbatului pe care l-am văzut aseară.

— Mai ştiţi şi altceva despre el?

— Nu mare lucru. Este psiholog de meserie. Divorţat. Nu a fost arestat niciodată şi nici nu e bănuit de ceva. Dar nu îndrăznesc să cer amănunte complete la diverse servicii de-ale noastre fiindcă sunt infiltraţi informatori din Mişcarea 17 Noiembrie. L-am sunat doar pe un prieten de-al meu din KYP[20] care se va interesa de el. Voi afla mai multe după prânz. Astăzi, termin treaba la ora patru. Putem să ne întâlnim atunci la mine. E mai sigur.

— Perfect, admise Malko. Dar mai este o problemă: Lili nu a apărut încă şi nici nu a telefonat.

Christina zâmbi amuzată.

— Nu vă faceţi griji. Electra se culcă târziu şi se trezeşte tot aşa de târziu.

— Bine, mai aşteptăm un pic, încheie Malko. L-am trimis pe Chris să o supravegheze.

[20] Kentrikei Yperitia Plerofizou. DGSE grec (n. a.).

Christina se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Şeful meu se întoarce curând. Ne vedem mai târziu.

Malko plecă la Ambasada americană unde era aşteptat de Robert Alcorn pentru o scurtă şedinţă.

— Cei de la Langley mă bombardează cu mesaje, îl anunţă americanul. Sunt extrem de îngrijoraţi. Guvernele de coaliţie fac un tărăboi de nedescris. Toată lumea vrea să ştie dacă am reuşit să punem stavilă operaţiunii Intiquam. Omologii noştri din Europa lucrează la această treabă, dar nu au găsit nimic.

— Nici noi nu putem face mai mult, răspunse Malko agasat. Altceva?

— Staţiile noastre de ascultare au notat o grămadă de comunicaţii codificate efectuate de Bagdad cu ambasadele lor de aici. Din păcate, nu avem codurile… Dar se întâmplă ceva. Le-am cerut celor din KYP să-i supravegheze pe agenţii din Moukhabarat pe care i-au reperat şi să verifice dacă nu întreprind vreo acţiune neobişnuită…

— În mod sigur vor încerca să-l recupereze pe Anouar Rashimi ca să-l scoată din ţară. Dacă nu cumva au făcut-o deja.

— Mi-e teamă că muncim de pomană, oftă şeful centralei.

— Poate că nu, replică Malko. La St.-Anton, Adnan Rashid nu părea grăbit să se mişte. Am presupus că mai rămânea acolo vreo patru zile. S-ar putea ca un element al operaţiunii Intiquam să nu fie pus la punct. În acest caz, Anouar Rashimi va avea timp să-şi pregătească fuga.

— Să vă audă Dumnezeu! suspină Alcorn.

Malko privi pe fereastră imensa panoramă albicioasă a Atenei. Bărbatul pe care îl căutau, cel ce avea să declanşeze apocalipsul în Europa, se ascundea în acest furnicar. Iar ei nici măcar nu puteau să se bazeze pe poliţia locală… Dacă făptaşul se strecura printre degete, Europa avea să fie presărată de cadavre.

— Mă întorc la hotel, zise Malko. Sper ca Lili să se fi întors.

*

* *

Lili Panter deschise un ochi, simţind gura cleioasă şi avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află. Uzo băut cu stacana aseară o făcuse să se trezească mahmură. Cel puţin, tot la fel de tare ca şi aventura ei amoroasă. Blândeţea Electrei se transformase foarte repede în brutalitatea unei cătane. Practic, îi smulsese chiloţii de pe ea. Apoi îi desfăcu picioarele cu forţa şi se aruncă pe burtă cu o violenţă nemaiîntâlnită. În câteva minute, rezistenţa lui Lili se topise sub măiestria demonică a mângâierilor Electrei. Tânăra grecoaică se străduia să-i smulgă orgasm după orgasm, fără s-o lase măcar să-şi tragă sufletul. Ameţită de plăcere şi de atâta uzo, Lili parcă plutea. Avea în faţa ochilor figura lui Adnan şi a lui Malko. În ciuda abilităţii partenerei ei, ea visa un sex de bărbat care s-o satisfacă pe deplin. După ce epuizase fiecare părticică din corpul lui Lili, Electra se lungi pe spate şi zise scurt:

— Acum e rândul tău.

Lili fu nevoită să se supună, fără tragere de inimă, dar nici cu dezgust. Electra avea toate capriciile unui bărbat, călăuzind-o cu îndemnuri scurte şi uneori cu gesturi. Lili nu-şi mai amintea la oră ce adormise, atât era de sleită de puteri.

Se trezise în toiul nopţii cu o durere groaznică în pântece. Îngenuncheată în spatele ei, Electra o penetrase cu un imens falus din piele neagră cu care o poseda cu mişcări ample ale bazinului, ca un amant pretenţios. După aceea, violă deschizătura dintre coapse, cu o privire de nebună şi cu un soi de ură ce aproape o urâţea. Lui Lili i se făcuse frică. Exact ca în ziua în care o prinseseră doi tăietori de lemne în pădurea austriacă. Apoi, lepădându-şi accesoriul, Electra adormise buştean.

Lili o contemplă câteva clipe. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Electra deschise ochii sub care se vedeau cearcăne vineţii. Fără o vorbă, ea întinse braţul, o apuca pe Lili de păr şi îi strivi gura de triunghiul format de coapsele ei. Din nou, Lili fu obligata să o satisfacă. Se termină relativ repede. Electra gemu, se scutură din tot trupul şi strânse coapsele atât de tare, încât Lili crezu că se sufocă.

După aceea, rămase un timp nemişcată, apoi se ridică şi se duse să tragă draperia de la fereastră. Se întoarse lângă pat şi se aşeză de-a curmezişul în faţa lui Lili, fixând-o cu o privire absentă.

— Eşti bună, făcu ea. E prima dată când mergi cu o femeie?

— Da, mărturisi Lili stânjenită.

— Ţi-a plăcut?

— Da.

— Eşti singură în Atena?

— Nu, răspunse Lili cu tonul cel mai natural posibil, soţul meu a plecat în Creta pentru două zile.

Electra o studia, apoi îi îndepărtă pletele care îi cădeau pe faţă.

— Pentru două zile, repetă ea. De asta ai fost liberă aseară.

— Da, de asta, spuse Lili Panter.

În mod ciudat, ea simţi că atmosfera se tensionează. Cască cu poftă, apoi zise:

— Ar trebui să mă întorc. Sper că soţul meu nu m-a sunat cât am lipsit.

— Unde stai?

— La *Grande-Bretagne.*

Se ridică în timp ce vorbea. Electra făcu şi ea la fel. Preţ de câteva secunde, cele două femei rămaseră faţă în faţă. Lili Panter nu îşi dădu seama când se abătu asupra ei palma data cu forţa unui boxer de categorie grea.

Avu senzaţia că îi plesneşte capul şi căzu pe o parte. Grecoaica tăbărî asupra ei ca o tigroaică. O trase de păr ca să o ridice în picioare şi o pălmui alternativ cu ambele mâini, cu o violenţă nemaiîntâlnită. O împingea puţin câte puţin spre peretele de un metru înălţime care separa camera de bucătărie. Ameţită de lovituri, Lili nu mai avea puterea să se apere... Electra Yonnis se opri brusc din pălmuit, băgă mâna într-un sertar şi scoase un imens cuţit de bucătărie al cărui vârf ascuţit îl propti în abdomenul Lili Panter. Avea o privire de nebună.

— *Porna!* Viperă ce eşti! şuieră ea. Ne crezi nişte tâmpiţi! Te-am reperat de când ai venit. Eşti la fel de vicioasă ca

ordinarul acela de Adnan! El a plătit, acum e rândul tău!

— Adnan nu a trădat niciodată, protestă Lili cu glas sugrumat. Tu cine eşti?

Vârful cuţitului se afundă uşor şi, pe pântecele gol, apăru o bobiţă sângerie.

— Acum mai pui şi întrebări? Eu trebuie să-ţi pun! Cât ţi-au americanii ca să lucrezi pentru ei? Hai?! Erai gata să ni-l răpeşti pe fratele nostru Anouar. Ca să-l tortureze nemernicii ăia de la CIA..

— Nu, nu! protestă austriaca. Nu este adevărat.

— Atunci, de ce ai venit la Atena?

Lili Panter înţelese că nu putea să nege chiar totul.

— M-au obligat, răspunse ea.

Un fulger de nebunie străbătu pupilele întunecate ale Electrei.

— Te-au obligat! Şi aici, nu puteai s-o ştergi cât erai cu mine?

— Nu ştiam cine eşti, se apără Lili. Nu am făcut nimic rău.

— Ticăloaso! urlă Electra. Europa va fi în flăcări şi imperialiştii vor plânge cu lacrimi de sânge! Iar tu îţi vei plăti trădarea.

Lili crezu că Electra o va înjunghia pe loc şi se chirci. Grecoaica avea într-adevăr o privire de nebună.

— O să mă ocup chiar eu de tine! scrâşni ea. Aşa cum era obiceiul în vremea războiului din Spania. Ştii ce păţeau măicuţele când erau prinse de Brigăzile internaţionale? Le tăiau sânii şi îşi făceau din ei punguţe pentru tutun. Din ai tăi or să iasă unele foarte frumoase, căci sunt mari… Acum îmbracă-te!

Furia ei parcă se potolise pe dată. Îi vorbea pe tonul ei obişnuit. Însă cuţitul de bucătărie rămase aţintit spre Lili cât timp se îmbrăcă. La rândul ei, Electra puse pe ea rochia, slipul şi pantofii. Dar nu lăsa cuţitul din mână.

— Vii cu mine, sau te înjunghii ca pe un porc, îi zise ea.

— Unde? îndrăzni Lili s-o întrebe.

— Să te întâlneşti cu cel pe care l-ai vândut americanilor. Dacă nu erai tu, nu ar fi aflat niciodată ce făcea el aici.

Din obrajii lui Lili se scurse tot sângele. Era Rashimi,

bărbatul pe care ea îl denunţase! Ştia că e un nemilos şi un fanatic până în măduva oaselor. Şi foarte feroce cu trădătorii. Sub ochii ei, la Bagdad, îl sufocase pe un membru al Organizaţiei 15 Mai cu un sac din plastic. Agonia acestuia durase mai mult de o oră.

Ea se lăsă împinsă în lift cu cuţitul în spate. Nutrea în gând o speranţă nebună. Malko şi prietenii lui supravegheau cu siguranţă clădirea. Ajunseră la subsolul aproape pustiu, iar tânăra grecoaică se apropie de maşină, un Fiat Panda alb şi deschise portbagajul. Acesta era mic de tot.

— Bagă-te înăuntru!

— Dar e imposibil! protestă Lili.

— Intră, sau îţi tai beregata!

Văzu din nou lucirea de zănatică în pupilele negre. Vârful cuţitului se împlântă în şale, iar Lili fu nevoită să se ghemuiască în spaţiul strâmt. Ca s-o ajute, Electra începu să-i apese capul, apoi încuie portbagajul.

*

* *

Malko şi Milton veniră la Chris Jones, care parcase maşina la cincizeci de metri de clădirea din marmură, când un Fiat Panda alb ieşi din parcare. Electra Yonnis era la volan, singură în maşină.

— Milton, tu rămâi aici, îi zise Malko americanului. Noi o urmărim.

Nu ajunseră prea departe, mergând pe drumul care şerpuia printre piscinele de agrement. La doi kilometri mai departe, Fiatul dispăru sub o boltă care dădea într-o curte învecinată cu unul din numeroasele restaurante aliniate unul lângă altul. Se numea *Kostas.* Malko îl depăşi şi se opri.

— Chris, rămâi aici, eu mă duc la Electra să văd ce se întâmplă.

Se făcuse ora douăsprezece, iar saloanele erau toate goale. Chris Jones se aşeză puţin mai încolo, pe terasa unei cafenele. Nu prea semăna a turist, cu costumul lui gri mototolit, cu cămaşă albă şi cu cravată.

*

* *

— Nu a ieşit încă?

— Nu, răspunse Milton Brabeck.

Malko se uită la clădire. Era uşor de intrat, căci nu avea nici card de acces, nici interfon. Dacă Lili Panter nu a plecat cu Electra Yonnis, însemna că se găsea în apartament…

— Milton, du-te să vezi ce se întâmplă, zise el. Eu rămân aici, în caz că se întoarce. Stă la doi.

Milton sună la singura uşă de pe palier, dar nu-i răspunse nimeni. Mai încercă, apoi cercetă încuietoarea. Era o yală destul de sofisticată. În clădire, era o linişte absolută. Milton scoase din buzunarul interior al hainei o micuţă trusă furnizată de Direcţia Tehnică de la Langley. Alese din ea o „umbreluţă[21]” şi o introduse cu delicateţe în yală. După cincisprezece secunde, încuietoarea făcu „clic”, iar zăvorul se trase.

După ce întredeschise uşa, Milton luă arma sa Herstall, puse un glonţ pe ţeava şi se strecură în apartament cu toţi muşchii încordaţi.

Îi trebui mai puţin de un minut ca să-şi dea seama că e gol. Continuându-şi cercetările, el zări o pată pe podeaua de marmură. Dădu cu degetul şi văzu că e sânge… Imediat înţelese totul. Lili Panter fusese descoperită şi asasinată. Grecoaica îi băgase cadavrul în portbagajul maşinii…

*

* *

Un bărbat neras, în costum de bucătar, mirosind puternic a peşte, o scoase pe Lili din portbagajul Fiatului Panda parcat în curtea pustie, unde se afla doar o furgonetă şi o forţă să parcurgă cei trei metri care o despărţeau de uşa cu geam, răsucindu-i braţul la spate.

Ea ajunse într-o bucătărie spaţioasă din restaurantul de alături. Doi mustăcioşi – greci sau arabi – erau acolo împreună cu Electra şi cu un altul cu beretă pe cap şi o mustaţă neagră, stufoasă şi ochelari mari cu lentile fumurii. Lui Lili îi tresări inima în piept. Acesta era Anouar Rashimi.

O târâră dinaintea lui, răsucindu-i şi mai tare braţul la spate.

---

[21] Instrument ce permite deschiderea tuturor tipurilor de încuietori (n. a.).

— Este ea? zise Electra cu vocea vibrând de ură.

— Ea este, confirmă palestinianul.

El se uită la ea lung şi dispreţuitor, apoi spuse calm:

— Ai trădat ca şi soţul tău! E clar că sioniştii sunt foarte puternici.

— Nu am trădat, protestă Lili Panter.

Anouar Rashimi ridică din umeri.

— Nu mai pierde timpul cu minciuni! Ai fost văzută luând avionul de la Zurich împreună cu agenţii CIA. Atât să ştii, că trădarea ta a fost zadarnică. În curând, planul Intiquam va cuprinde întreaga Europă, iar fraţii noştri irakieni vor fi răzbunaţi. Cum vei avea o moarte foarte lentă, o să ai tot timpul să regreţi crima făptuită.

Ea nu mai avu răgazul să răspundă, că fu imediat împinsă spre un congelator imens care ocupa un perete întreg. Unul dintre sertarele de jos era deschis, iar fundul era presărat cu bucăţi de gheaţă spartă.

Bărbatul care îi răsucea braţul la spate o forţă mai întâi să îngenuncheze, apoi să se întindă. Când atinse gheaţa, tânăra urlă. Imediat, vârful cuţitului se înfipse în ceafă.

Lili Panter tăcu pe dată, îngrozită. Frigul îi pătrunsese deja în oase. Bărbatul închise sertarul cu piciorul, apoi trase zăvorul. Printr-o crăpătură, pătrundea puţin aer. Deja pătrunsă de frig, Lili se gândi că voiau numai s-o păstreze în condiţii bune ca s-o predea teafără. Clănţănind din dinţi, se întreba cât timp putea rezista la frig.

*
* *

Anouar Rashimi plecă din bucătărie şi se urcă în spatele furgonetei, aşezat în mijlocul cutiilor. Unul dintre bucătari se urcă la volan, iar vehiculul ieşi din curte, virând la stânga ca să ajungă pe cornişa Falicon. După puţin timp, Electra plecă şi ea, dar o luă dreapta.

Era bucuroasă că întâlnise un bărbat atât de mândrul ca Anouar Rashimi care, deşi era căutat de poliţie, venise să condamne pe cineva la moarte. Din această cauză, era respectat.

*
* *

Chris Jones se năpusti spre maşina lui Malko ca un isteric.

— Fata a plecat acum trei minute. Era singură.

— Lili nu era în apartament, iar Milton a găsit o pată de sânge, zise Malko.

— *Shit*! înjură Chris Jones. Au identificat-o şi au lichidat-o. Probabil că în noaptea asta.

— Sau a pus-o în portbagajul maşinii, sugeră Milton.

— Nu cred că avea putere să care un cadavru, obiectă Malko. Iar portbagajul e foarte mic. Mai degrabă a făcut-o astă-noapte. E mai sigur să transporţi un cadavru.

Ar fi dorit din tot sufletul să nu fi supravegheat clădirea toată noaptea. Dar adversarii lui era mult mai bine organizaţi decât şi-ar fi închipuit el. Se uită gânditor la faţada restaurantului *Kostas.* Oare ce făcuse aici Electra? Practic, nu ştia nimic în legătură cu viaţa ei. Vizita ei aici putea sau nu să aibă vreo legătură cu această afacere… Situaţia nu era strălucită. Probabil că Lili murise, iar Electra scăpase din nou. Mai rămânea doar misteriosul Christoforo Milakis. Şi, bineînţeles, Electra Yonnis care se temea acum de două ori mai mult. Iar el nu putea să se bazeze pe poliţia greacă. Decât dacă ar putea obţine o percheziţie la *Kostas.*

— Apropo, interveni Chris Jones, adineauri a ieşit din curte o furgonetă aparţinând restaurantului exact înainte de a pleca fata.

O furgonetă! Dacă, prin absurd, Electra reuşise să aducă trupul lui Lili până la *Kostas,* acum era deja departe…

— Ne întoarcem la Atena, zise Malko. Vreau să aranjez ceva cu Robert Alcorn.

*

* *

— Este practic imposibil să obţinem de la poliţia greacă un mandat de percheziţie în acest restaurant fără să deţinem suficiente date, zise la urmă şeful centralei. În cel mai rău caz, vor refuza, iar în cel mai bun, îi vor anunţa dinainte. Şi eu cred că Lili Panter a fost lichidată în noaptea asta şi că s-au debarasat de mult cadavru.

— Deci, nu ne mai rămâne decât Christoforo Milakis, dacă este bărbatul pe care l-am văzut aseară în compania Electrei.

— Tocmai am primit o informaţie de la omologii mei din KYP, spuse Robert Alcorn. Echipa lor care supraveghea Ambasada Irakului, la cererea mea, l-a zărit ieşind pe Khalid Al Jawari, şeful Moukhabaratului. Au organizat un filaj, însă, la jumătatea drumului, i-au pierdut urma din cauza unei maşini care le-a tăiat calea… Sunt sigur că se ducea la o întâlnire. Asta s-a petrecut acum o jumătate de oră.

— Se întâmplă des astfel de lucruri?

— Nu. De obicei, irakienii nu comit nici o faptă ilegală aici, căci este zonă neutră.

— Probabil că se ducea să se întâlnească cu Anouar Rashimi, zise Malko. Ceea ce dovedeşte că se află în Atena.

— Dar nu o să rămână o veşnicie aici, adăugă Alcorn.

Oare câte ore le mai rămăseseră la dispoziţie ca să-l găsească pe omul de bază al lui Saddam Hussein?

Capitolul VIII.

Electra Yonnis coborî din autobuz şi o porni pe Odos Votsis, o străduţă în pantă, perpendiculară pe bulevardul Vouliagmenis, care lega centrul Atenei de aeroporturi şi staţiunea balneară Vouliagmenis. Tânăra se îndreptă spre o clădire mică albă aflată la intersecţia străzilor Votsis şi Omirou.

La câţiva kilometri de centru, Kalogizi era o suburbie nou construită ce se întindea pe colinele aride din Imitos. Era un cartier destul de ieftin şi plăcut. La fiecare colţ de stradă întâlneai câte o tavernă şic, iar clădirile nu erau prea înalte.

Electra intră în curtea imobilului aflat la intersecţia celor două străzi. Un bărbat singur citea un ziar grecesc cu un pahar în faţă, pe care îl golise. O zări pe tânără şi împături ziarul. Avea un pronunţat aer oriental, părul aproape ras şi faţa ridată.

— Totul merge bine, Aziz? îl întrebă ea.

— Da, putem pleca.

Electra Yonnis îşi lua întotdeauna aceleaşi măsuri de prevedere înainte de a veni în vizită la ocupanţii acestei ascunzători controlate de Mişcarea 17 Noiembrie. Evitase mai multe filaje şi trecuse mai întâi pe la tavernă. Dacă nu o aştepta nimeni acolo, făcea cale întoarsă.

O luară pe strada Votsis şi intrară într-o modestă clădire albă şi rustică, cu patru niveluri. Nu exista ascensor. Urcară până la etajul al treilea, iar bărbatul sună scurt de trei ori, apoi încă o dată mai lung. Îi deschise un tânăr înalt cu faţa plină de pete roşiatice, îmbrăcat într-un tricou negru şi jeanşi.

— Ce mai faci, Korca? îl întrebă Electra Yonnis.

Cu faţa lui pătată, era uşor de recunoscut, dar „lucra” întotdeauna cu o cască de motociclist pe cap. Korca, albanezul fugise din ţara sa cu gândul de a deveni un motociclist de curse, dar sfârşise prin a ajunge un biet „catâr” într-o reţea de trafic cu stupefiante care umplea casele de bani ale Mişcării 17 Noiembrie. Arestat de poliţia

greacă şi condamnat la opt ani de închisoare, reuşise să iasă după un an, semnând un acord cu protectorii lui atotputernici… De atunci, făcea absolut tot ce i se ordona pentru un salariu lunar. Avea cu ce să plătească o târfă din Omonia o dată pe săptămână şi să se antreneze ca să devină pilot de curse pe motocicletă…

Într-un colţ, stând pe duşumea, alt bărbat demontase un SZ 63 şi pilea arcul trăgaciului ca să-l facă mai sensibil. Acesta era Mahmoud, care scăpase din ghearele grupării teroriste a lui Abu Nidal. Dacă punea piciorul în afara Greciei, era un om mort. Prietenii celor pe care i-a ucis pretutindeni în lume nu vor întârzia să-i facă de petrecanie, acum că nu se mai bucura de protecţia şefului său. Era un soi de soldat fără suflet şi bătut de soartă. El îl omorâse pe Tsevas, garda de corp a lui Malko. De altfel, nu dădea dovadă de nici un fel de sentimente.

Al treilea om, gol până la mijloc, lungit pe patul din încăperea alăturată, se uita la un film pe video. Sări din pat şi se apropie de Electra Yonnis, luând-o de după umeri. Sânii ei îl fascinaseră întotdeauna şi visa tot timpul la ea, nepricepând de ce ei îi plac numai femeile.

Berati, albanez şi el, era playboy-ul bandei. În mod sistematic, agăţa cu succes toate fetele din cartier. Alura plăcută şi zâmbetul strălucitor îl ajutau să facă multe cuceriri. Fiind şi un pic proxenet, mai câştiga şi el un ban în plus. Însă, profesia lui de bază era de ucigaş, lipsit de morală şi de anvergură. Korca nu prea îl avea la inimă, bănuind că lucrase pentru poliţia secretă albaneză, contribuind la dispariţia câtorva opozanţi. Însă, se aflau cu toţii în aceeaşi barcă. Berati fusese nevoit să fugă din Albania pentru o crimă odioasă. Unul dintre aderenţii Mişcării 17 Noiembrie îl racolase în piaţa Omonia, unde murea de foame şi era gata să facă orice.

— Avem treabă? o întrebă el vesel.

Electra se aşeză pe un scaun, având grijă să pună picior peste picior atât de provocator, încât cei patru bărbaţi să se bucure şi ei la vederea coapselor şi a slipului ei alb. Astfel, putea face din ei ce dorea.

— Da, zise ea. Abia mâine.

Mahmoud se uită la ea cu o privire lipsită de viaţă, însă Korca îşi frecă mâinile cu veselie, ca un puşti care a primit o veste bună.

— Ei, căpătăm şi noi ceva bun?

Electra Yonnis îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Abia ieri aţi avut o surpriză plăcută. Acum s-a terminat!

Mahmoud ridică arătătorul de la mâna dreaptă cu un rânjet pervers.

— La dracu' cu americanii ăia! Nu aleargă ei mai repede decât gloanţele mele din SZ 63…

— Dar nici tu, răspunse sec tânăra femeie.

Luat din scurt, el tăcu, apoi se ridică şi se duse să păzească o oală cu spaghete care fierbeau pe un reşou aşezat direct pe duşumea. În acest apartament închiriat pe numele lui Korca pentru un simpatizant din Pasok, trăiau precum ţiganii.

— Korca trebuie să se ducă în recunoaştere ca să dea lovitura cât mai repede posibil, continuă Electra. Dacă s-ar putea, chiar în seara asta. Ei sunt la *Hotel de Grande-Bretagne.* Acestea sunt numerele maşinilor lor. Luaţi cu voi toate armele care dispuneţi.

Ea puse o bucată de hârtie pe masă şi se ridică. Mahmoud avu îndrăzneala să o întrebe ce îi interesa cel mai tare.

— Cât?

— Zece mii de dolari.

Rămaseră muţi de mirare. De regulă, viaţa unui grec nu făcea mai mult de cinci sute de dolari… Deci, era *într-adevăr* periculos. Korca se şi ridică sprinten în picioare, îşi luă şapca şi zise:

— Eu am plecat.

— Ţine, ia şi asta, îl sfătui Berati.

Îi aruncă un pistol Makarov de dimensiuni mai mici pe care albanezul îl strecură la centură lipit de piele. Coborî împreună cu Electra şi o întrebă în timp ce îi făcea cu ochiul:

— Nu vreţi să vă conduc?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea zâmbindu-i.

Nici nu se punea problema să fie văzuţi împreună. Ea se grăbi să ia autobuzul, apoi maşina pe care o lăsase mai departe. Korca o depăşi cu un huruit vesel şi viră puţin mai departe, îndreptându-se spre centru. Era mare lucru că avea grupul acesta. Ca agent de legătură între teroriştii greci şi Organizaţia 15 Mai, ea juca rolul principal. Atunci când palestinienii din 15 Mai ceruseră cooperarea membrilor din 17 Noiembrie, şefii au acceptat-o imediat.

În primul rând, din cauza vederilor politice care coincideau cu ale lor. Pe urmă, grupul palestinian participa şi el la unele acţiuni ale lor în Grecia. Când era programată o acţiune importantă, ca de exemplu lichidarea unui politician, ei trimiteau o echipă din Bagdad, Khartoum sau din Larnaca. În cazul unui eşec, nu exista nici o legătură aparentă cu Grecia. În plus, dispuneau de legături destul de puternice ca să-i poată elibera pe cei care erau prinşi…

Electra nu cunoştea amănuntele operaţiunii Intiquam, însă primise ordinul de a elimina cu orice preţ echipa CIA. Restul nu o interesa pe ea.

*

* *

Christina Balassis se transformase din nou, de la întâlnirea lor de dimineaţă. Numai ochelarii mari mai aminteau de cealaltă personalitate… Neglijeul negru, întredeschis, lăsa să se vadă un corset mov de care erau prinşi ciorapii fumurii.

Numaidecât, ea se încolăci în jurul lui, strivindu-şi sânii semeţi de stofa de alpaca a costumului. Trebuia să fii un sfânt ca să reziști în faţa acestei tornade parfumate… Oglinda trimitea imaginea crupei goale care se ivea mândră din corset ca o invitaţie tacită. Malko avu totuşi puterea s-o respingă.

— Probabil că Lili a murit, zise el. Au reperat-o. Aveţi vreo veste?

Christina încremeni locului, cu privirea gravă.

— Da, spuse ea. Poliţia din Attica mi-a dat o fotografie de-a lui Christoforo Milakis.

Ea scotoci prin geantă şi i-o arătă lui Malko. Acesta simţi cum dorinţa se risipeşte pe dată. Era bărbatul pe care îl

văzuse cu Electra Yonnis. Erau în zor mare! Trebuiau să acţioneze rapid. Cum Christina începu să gângurească iarăşi, el o linişti cu o privire de gheaţă, apoi se apropie de telefon.

— Ne ducem imediat să-l căutăm pe Milakis, o anunţă el.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck erau prea namile pentru garsoniera Christinei Balassis. Aici se întâlniseră cu Malko după ce acesta îi sunase. Aşezaţi de-a curmezişul pe canapea, se străduiau să nu le fugă prea mult ochii la corsetul mov al gazdei, în timp ce îşi ştergeau întruna fruntea transpirată, nu numai din vina căldurii. Nici măcar nu se atinseseră de paharele cu uzo. Chris era sigur că această băutură este cancerigenă. Cât despre Milton, el jupuia de coajă şi măslinele din cauza microbilor. Prin deschizătura hainei din şantung a lui Chris Jones, se zărea crosa imensei arme Desert Eagle. Acest lucru o fascina pe Christina ca un sex. Se vedea cât de acolo că se gândeşte la ceea ce ar putea face cu aceşti doi munţi de carne dacă ar fi lăsată singură numai cu ei.

Ea oftă şi neglijeul se desfăcu mai tare, dezvelindu-i sânii în formă de pară aţintiţi spre Milton ca două ghiulele. Gorila se apucă degrabă să contemple mocheta roasă.

De vreo douăzeci de minute, discutau despre ce trebuiau să facă: dacă să se ducă la Christoforo Milakis acasă sau nu, Malko era de părere că Anouar Rashimi se ascundea la el. Evident, cealaltă variantă era supravegherea. Dar pierdeau prea mult timp.

— Merg cu voi, le propuse tânăra poliţistă.

— Este prea periculos! o contrazise Malko. Dacă vă recunoaşte, veţi fi executată.

— M-am gândit şi la asta, replică femeia. Îmi voi pune ochelari de soare şi o eşarfă pe faţă. Fără mine, nu ieşiţi de aici. Nici măcar nu vorbiţi greceşte.

Chris Jones se strâmbă înfiorător şi, neţinând cont de nimic scoase arma Desert Eagle din toc.

— Cu asta, limbile se învaţă foarte uşor. E suficient să îndeşi destul în gâtul cuiva. Dar să ajungă până la amigdale.

Studiind-o pe Christina, Malko avu impresia că va avea imediat un orgasm, în faţa unui asemenea pistol.

— Hai să vedem! făcu ea cu voce răguşită. Ea cuprinse cu degetele ţeava de parcă ar fi fost un membru viril. Se uita fix în ochii lui Chris. Acesta avu senzaţia că înghiţise o bilă mare care îl asfixia… Întinse mâna sa imensă spre armă.

— Daţi-mi-o, domnişoară, e periculoasă!

Christina se îndreptă de spate vexată şi lăsă imediat neglijeul să se deschidă de sus până jos, dezvăluind ciorapii traşi foarte sus pe coapse, plus restul. Chris Jones se făcu stacojiu.

— Şi eu fac parte din poliţie, zise grecoaica.

Chris nu era în stare să-i răspundă. Nici în visele lui cele mai trăsnite nu şi-ar fi putut imagina o colegă de teapa acesteia…

Malko era de-a dreptul chinuit. Nu mai avea dreptul la nici o încercare. Şi era cel mai bun. Trebuia să hotărască singur.

— Plecăm, zise el tranşant.

Christina dispăru în baie şi se întoarse îmbrăcată cu un pulover gros şi cu un pantalon negru strâmt, un soi de „izmene” cum purtau uşuraticele din Kolonaki, mulându-se pe fese într-un mod indecent. În buzunarul din dreapta, strecură un mic revolver, ascuns de marginea îndoită a pantalonului. Îşi puse nişte ochelari de soare şi un batic pe cap. Îl înnodase sub bărbie ca să nu fie recunoscută…

— Aşteptaţi-mă puţin mai încolo, la colţul străzii Soulous, le ceru ea. E mai prudent aşa.

*

* *

Khalid Al Jawari urcă aproape în fugă scara putredă a hotelului *Vackania*. În afară de libărci şi de ploşniţe, clădirea situată pe o străduţă îngustă din cartierul Omonia găzduia vreo treizeci de emigranţi mai mult sau mai puţin în regulă, care îşi plăteau chichineaţa la zi şi cu un preţ exorbitant, cu condiţia ca patronul să nu fie atât de exigent cu identitatea acestora şi cu atât mai mult cu cât comisarul de poliţie din cartier îşi construia o vilă pe înălţimile Sounion.

Irakianul ajunse gâfâind la etajul al cincilea şi bătu la uşa cu numărul 52. Dar nu se întâmplă nimic. Mai bătu o dată şi îşi lipi gura de batant, rostind câteva cuvinte în arabă.

De data aceasta uşa fu deschisă şi pătrunse într-o încăpere minusculă, cu pereţii jilavi, mobilată cu un şifonier dezmembrat, cu pat şi cu o masă. Bărbatul care îi deschise se aruncă în braţele lui cu atâta violenţă, încât ochelarii care atârnau la gâtul acestuia fură striviţi între trupurile lor.

— Frate, îţi mulţumesc că ai venit! zise el cu emoţie în glas.

Schimbară o grămadă de cuvinte amabile în arabă, apoi se aşezară pe pat fiindcă nu existau scaune.

— Eşti obosit? Îl întrebă şeful Moukhabaratului irakian.

Bătrânul terorist îi zâmbi cu ironie:

— Doar ştii că la închisoare ai tot timpul să te odihneşti. De ceea ce se va întâmpla după aceea, mi-e teamă mie. Dacă prietenii noştri greci nu aflau de planul americanilor…

Lăsă fraza neterminată.

— Ştiu, făcu irakianul întristat. Dar o să te scoatem de acolo şi o să-ţi continui misiunea. Pleci imediat din Atena.

— Cum?

— Uite, astea sunt actele tale.

Îi întinse un paşaport grecesc pe numele de Vassili Meteoron, procurat de complicii din gruparea 17 Noiembrie.

— Cu el, poţi să treci peste tot, îi explică irakianul. Cum vorbeşti greceşte, nu vor fi probleme…

— Pe unde voi pleca? La aeroport este periculos.

— Nu treci pe acolo. După ce pleci de la mine, te duci pe jos până în piaţa Omonia. Acolo, iei autobuzul numărul nouă. La capătul liniei din Kipsali, te va aştepta o maşină. Acesta este numărul. Ea te va duce până la Salonic, la o sută de kilometri de graniţa iugoslavă. De acolo, vei lua trenul până la Skopje. La punctul acesta de frontieră sunt foarte puţine controale. Ai înăuntru un bilet de avion Skopje-Belgrad. După ce ajungi la Belgrad, telefonezi la acest număr. Vei primi bani şi alte acte şi apoi îţi vei continua călătoria…

Palestinianul se uită la portofelul pentru acte pe care i-l înmânase irakianul.

— Nu-mi dai şi armă?

Khalid Al Jawari clătină din cap cu un zâmbet liniştitor.

— Nu. Nu este nevoie. Eşti grec şi nu trebuie să-ţi faci probleme. Actele tale vor rezista oricărui examen. Pleacă şi nu mai pierde o clipă! Voi fi mult mai liniştit dacă te ştiu ajuns la Belgrad. Să mă anunţi imediat.

Palestinianul se ridică. Bagajele şi le făcuse în grabă. Îl îmbrăţişa încă o dată pe salvatorul său.

— Pe curând. *Inch' Allah!*

— Pe curând! Preşedintele îţi transmite să ai curaj. Trebui să-ţi reiei misiunea cu orice preţ. Aşteptăm să răzbuni umilinţa cu care ne pângăresc sioniştii şi americanii. Aşteaptă câteva minute, iar după aceea poţi pleca.

— Nu te-a urmărit nimeni?

Irakianul făcu un gest de neputinţă.

— Nu cred. Totul o să meargă strună. *Inch' Allah.*

Anouar Rashimi stătu puţin în cumpănă.

— Oare nu ar fi mai prudent să încredinţezi misiunea asta altuia care nu a fost descoperit?

— Nu! zise tranşant irakianul. Este cu neputinţă. Ştii bine că persoana la care te duci nu va accepta ordine de la altcineva în afară de tine, acum că Adnan nu mai e printre noi…

— Nici de la şeful nostru?

— Este prea periculos pentru el să vină în Europa. Tu trebuie s-o faci în continuare, adăugă el înainte să iasă.

Rashimi aşteptă cinci minute, apoi coborî ca să dea un telefon de la recepţie. Voia să le mulţumească celor care l-au ajutat…

*

* *

Malko urcă primul scara. Treptele scârţâiau îngrozitor şi mirosul de mucegai te sufoca. Ajunseră pe palierul de la etajul al treilea şi se opriră. La un aparat de radio se auzea muzică grecească, iar la etajul de deasupra, nişte oameni se certau. Christina Balassis îşi scoase baticul de pe cap şi îşi acoperi faţa. Cu ochelarii negri, era de nerecunoscut. Malko îşi spuse că s-a întors lumea cu susul în jos, dacă poliţiştii trebuiau să se ascundă precum gangsterii… Apăsă

pe butonul soneriei.

Se gândise la toate, numai la asta nu: soneria nu funcţiona… După ce încercă încă de trei ori, se lămuri şi ciocăni. De partea cealaltă a uşii auzi paşi, apoi o voce blândă de bărbat care întrebă ceva în greceşte… Statură pe gânduri câteva clipe, apoi Christina răspunse în aceeaşi limbă. Imediat primi un răspuns înfundat, apoi zise în şoaptă:

— Nu vrea să ne deschidă.

— Chris! Treci la treabă! îi ordonă Malko.

În afară de seifuri, nimic nu-i rezista gorilei. Chris se avântă cu toată forţa celor o sută zece kilograme ale sale şi trecu prin uşa care se făcu ţăndări, oprindu-se în peretele din faţă… Milton dădu buzna în urma lui şi, dintr-o singură privire, îl observă pe unicul locatar din încăpere şi se năpusti asupra acestuia.

Când intră şi Malko înăuntru, Milton îl strângea deja de gât pe Christoforo Milakis care era cât pe ce să leşine. Chris Jones închise ceea ce mai rămăsese din uşă. După aceea, cu arma Desert Eagle pregătită, făcu turul celorlalte două camere ale apartamentului.

— Nu mai e nimeni, zise el.

Malko simţi gustul amar al dezamăgirii. Calculele sale fuseseră greşite. Ratase ţinta.

— Dă-i drumul! ordonă el.

Milton îşi abandonă prada cu părere de rău. Grecul îşi recapătă suflul şi puse o întrebare pe un ton intrigat.

— Ne întreabă cine suntem, traduse Christina Balassis.

Grecul părea îngrozit, neluându-şi ochii de la faţa acoperită a Christinei Balassis.

— Spune-i pe cine căutăm, zise Malko.

Tânăra traduse, cu vocea înfundată din cauza baticului.

Christoforo Milakis nu trăda nici o emoţie şi răspunse printr-o frază lungă, adoptând un ton din ce în ce mai agresiv, încă lui Malko îi venea să-l strângă iarăşi de gât…

— Susţine că nu-l cunoaşte pe Anouar Rashimi şi că va face plângere la poliţie. Crede că suntem israelieni şi că nu îi e frică de moarte.

— *No kidding*[22], zise Chris Jones pe un ton sinistru.

Scoase arma Desert Eagle, trase piedica şi propti ţeava triunghiulară în bărbia grecului.

— Fii atent! O să te împrăştii pe toţi pereţii, îl avertiză el grijuliu.

Christoforo Milakis se făcuse verde la faţă, dar nu deschise gura.

— Spune-i că ştim că minte! se răsti Malko. Că l-am văzut împreună cu Anouar Rashimi.

Puteai întotdeauna să susţii o idee neadevărată, ca să obţii după aceea adevărul… Christina Balassis traduse întrebarea şi obţinu un răspuns plin de furie. Deodată telefonul se auzi sunând. Christoforo Milakis ridică receptorul şi rosti o frază scurtă în aparat, apoi închise repede. Malko ajunse prea târziu ca să i-l smulgă din mână.

— Ce a spus?

— Că apartamentul a fost invadat de ucigaşii din Mossad, spuse Christina. Interlocutorul său a închis numaidecât.

— Sunt sigur că a fost Anouar Rashimi, izbucni Malko.

Ca din întâmplare, Milton Brabeck începu să-i îndese ţeasta grecului în perete înjurându-l. Privirea lui Malko alunecă deodată pe o bucată de hârtie pusă pe masă lângă telefon, pe care erau înşirate nişte cifre pe două rânduri. I-o întinse Christinei Balassis.

— Ce credeţi că înseamnă?

— Pe primul rând, este un număr de telefon. Iar cele două cifre de dedesubt, nu ştiu ce înseamnă.

— Formaţi-le!

Ea îl ascultă şi începu să formeze numărul. În acel moment, Christoforo Milakis mârâi înfundat şi se repezi să-i smulgă tinerei receptorul din mână. Christina schimbă câteva cuvinte cu cineva, apoi închise.

— Este numărul hotelului *Vackania.* Se află la trei străzi de aici. Poate că 52 este numărul camerei.

— Mergem într-acolo, dar îl luăm şi pe el, zise Malko.

Grecul nu mai avu timp să se opună. Milton îi şi apăsă carotidele cu degetele mari. În câteva secunde, îşi va pierde cunoştinţa fiindcă sângele nu-i mai iriga creierul. Milton îl

[22] Nu glumeşti?

săltă pe umăr şi coborî primul scara. Înainte de a ajunge la parter, Christina îşi scoase baticul. Câţiva trecători se uitau la ei nedumeriţi până ajunseră la maşină, dar nimic mai mult. Îl aşezară pe prizonier pe jos în spate, iar Milton îl legă la ochi cu eşarfa Christinei. După câteva secunde, străbăteau străduţele cu sens unic din cartierul Omonia, îndreptându-se spre hotelul *Vackania.*

*

* *

Şoferul de taxi nu reuşi să vadă schimbându-se culoarea semaforului aflat la intersecţia bulevardului Amalias cu Piaţa Constituţiei. Frână atât de brusc, încât vehiculul continuă să meargă îndărăt, iar bara din spate lovi un Fiat al cărui şofer mişcă fără să vrea volanul şi se trezi în dreapta drumului, lovind un motociclist care încerca să se strecoare pe lângă trotuar. Datorită şocului, acestuia îi căzu casca şi fu aruncat de pe motocicletă. Capul se izbi cu violenţă de caldarâm. Rămase nemişcat pe asfalt, în timp ce motocicleta lui continua să bârâie, învârtindu-se pe loc ca un titirez. În câteva clipe, se formă un ambuteiaj monstruos, iar poliţistul din intersecţie veni în goană la faţa locului. Când îl întinse pe rănit pe spate, primul lucru care îi sări în ochi fu mânerul pistolului care îi ieşea tânărului din centură.

*

* *

Malko frână brusc în faţa hotelului *Vackania* şi coborî, urmat de Chris Jones şi de Christina Balassis. Milton Brabeck rămase în maşină, cu picioarele sprijinite de capul „informatorului” lor fără voie…

Pătrunseră în holul mic de la intrare şi se năpustiră imediat pe scară. La recepţie, era un tânăr cu plete, cu fruntea teşită şi cam lipsit de vlagă, purta o discuţie aprinsă cu un client de culoare. Imediat ce zări grupul lui Malko, urlă la ei:

— Hei, unde vă duceţi?

Dar nimeni nu se sinchisi să-i răspundă. Malko ajunse primul la etajul al cincilea şi se îndreptă spre camera indicată pe bucăţica de hârtie. Nu trebui să se obosească să

forţeze uşa, căci aceasta era întredeschisă. Într-o clipă realiză că era goală, în afară de praful gros de două degete. După o rapidă şi sumară percheziţie, coborâră la parter morocănoşi. Băiatul de la recepţie le aţinu calea.

— Cine sunteţi? Încotro vă duceţi? zise el cu glas piţigăiat. Aici nu-i bordel!

— Unde este clientul de la camera 52? îl întrebă Christina.

— Ce naiba vă pasă vouă?

Chris Jones nu înţelegea greceşte, dar ştia să citească pe chipuri. Făcu un pas înainte, iar tânărul se retrase imediat în spatele tejghelei. Băgă mâna într-un sertar şi scoase un revolver antic pe care îl îndreptă spre grupul lor. Trebuie să fi fost obişnuit cu astfel de incidente.

— Căraţi-vă, sau vă găuresc căpăţâna! urlă el.

Chris Jones înaintă spre el zâmbind foarte liniştit. Tânărul continua să agite arma şi repeta întruna cuprins de isterie:

— Căraţi-vă odată!

Chris întinse mâna ca să apuce arma, iar grecul apăsă pe trăgaci. Gorila se dădu în lături şi îşi duse gestul până la capăt strângând mâinile în jurul gâtului adversarului său. Acesta avu senzaţia că cineva i-a pus gâtul într-o menghină. Fără să depună un efort prea mare, gorila îl trase peste tejghea. În trecere, îi zdrobi şi câteva falange.

Grecul sfârşi traseul plonjând pe burtă pe podea, iar Chris Jones puse talpa pantofului pe grumaz. Era de ajuns s-o răsucească puţin, ca şi cum ar strivi un gândac, ca să-i sfărâme laringele… O târfă care cobora împreună cu clientul ei făcu repede stânga-mprejur.

— Acum e al dumneavoastră! îi zise el Christinei.

Tânăra se aşeză pe vine lângă bărbatul întins pe sol, care ţipa de mama focului ţinându-se de mâna strivită şi îi puse întrebări în greceşte. De data asta, era mult mai cooperant. Tipul avea noţiunea raportului dintre forţe…

Ea scoase din buzunar fotografia lui Anouar Rashimi.

— El este?

— Cred că da, afirmă grecul prost dispus.

— Unde e?

— Clientul ăsta a plecat acum câteva minute, spuse el.

— Singur?
— Da.
— A venit cineva la el?
— Da, un bărbat.
— Înainte de a pleca, nu a făcut nimic special? insistă Christina. Nu a spus unde se duce?
— Clienţii mei nu-mi povestesc viaţa, mormăi proprietăraşul care îşi mai veni în fire. Doar a dat un telefon de la recepţie. Însă a ridicat receptorul, a format numărul şi a închis imediat.

Se potrivea perfect. La un semn al lui Malko, Chris Jones ridică pantoful şi şterse talpa de podeaua de o curăţenie îndoielnică. Malko căzuse pradă furiei şi descurajării. Anouar Rashimi le scăpase printre degete. Va continua operaţiunea Intiquam şi, de data aceasta, nu mai exista nici un indiciu ca să-l găsească.

Capitolul IX.

Malko urca din nou uşurel pe bulevardul Stadiou, adâncit în gândurile lui negre. În spate, Christoforo Milakis, ghemuit sub tălpile lui Chris Jones şi ale lui Milton Brabeck, se văicărea din ce în ce mai tare. La ieşirea din hotelul *Vackania,* Malko, ajutat de Christina, încercase în zadar să scoată ceva de la el. Grecul era într-o asemenea stare de isterie, încât putea suferi în orice clipă un atac de cord. Christina Balassis se întoarse către Malko:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Cred că am să-i dau drumul. Nu văd altă soluţie.

— Şi eu cred acelaşi lucru, îşi spuse şi ea părerea. Nu veţi scoate nimic de la el. Mai întâi, lăsaţi-mă să cobor aici. Trebuie să trec pe la birou ca să văd dacă nu a intervenit ceva. Vă sun la *Grande-Bretagne*.

Malko plecă, mergând în continuare pe Stadiou şi trecând pe lângă Piaţa Constituţiei. După aceea, o luă pe marele bulevard Areopagitou care urca spre Acropole. Soarele apunea şi rămăseseră foarte puţini turişti. Intră cu maşina pe aleile ce şerpuiau pe versantul colinei, la baza ruinelor şi se întoarse spre Milton Brabeck.

— Îl vom lăsa aici, dar nu trebuie să vadă numărul maşinii.

— Nici o problemă, zise gorila.

Malko opri pe un drum înfundat. În câteva secunde, cei doi americani îl traseră afară pe Christoforo Milakis care stătuse întins pe podeaua maşinii. Cum se zbătea neîncetat, Milton îi apăsă iarăşi carotidele cu degetele şi simţi cum acesta se moleşeşte. Îl susţinu până ajunse pe pământ, recuperă eşarfa Christinei şi se urcară cu toţii în vehicul, Malko pornise deja în marşarier. În momentul în care ajunse la următoarea curbă, grecul tot nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Acum nu-i rămânea decât să se ducă la Robert Alcorn şi să-i aducă la cunoştinţă toate veştile rele. De acum înainte, nimic nu mai putea opri campania terorii sponsorizată de irakieni. Anouar Rashimi era departe, gata să declanşeze

operaţiunea Intiquam.

Porţile culisante din beton ale Ambasadei americane se lăsară uşurel în jos, la ordinul puşcaşului marin care făcea de pază, ca să lase să treacă maşina. Cei trei bărbaţi se urcară în lift, neavând curajul să spună vreun cuvânt. Numai când se uită feţele lor, Robert Alcorn îşi dădu seama că pluteşte ceva rău în aer.

— Adu cafea pentru toată lumea, îi ceru el secretarei prin interfon.

*

* *

Relatarea lui Malko fu urmată de o tăcere apăsătoare. Şeful centralei CIA rotea distrat cuburile de gheaţă în paharul cu Johnny Walker Black Label, în timp ce, morocănoase, cele două gorile se îndopau cu cafea.

— Totul se potriveşte, conchise Robert Alcorn. Irakienii au organizat scoaterea din ţară a lui Anouar Rashimi ca să-şi poată continua misiunea pentru ei. Încă nu am aflat cum au reuşit. Chiar dacă am transmite semnalmentele lui Rashimi în întreaga Europă, mă îndoiesc sincer că vom obţine vreun rezultat. Va evita aeroporturile şi locurile prea supravegheate. În plus, nici nu ştim în ce ţară se va duce şi cu cine se va întâlni. Totuşi, voi face tot ce îmi stă în putere… Nu ne rămâne decât să aşteptăm primul atentat.

Malko fierbea de turbare. Chiar de la începutul acestei afaceri, CIA avusese ghinionul să ajungă prea târziu.

— Avem un singur element concret, observă Malko. Electra Yonnis. Lili Panter a dispărut de la ea de acasă şi totul arată că are legături cu adversarii noştri.

În ciuda Programului de Protecţie a Martorilor, Robert Alcorn părea că nu se sinchiseşte de dispariţia austriecei. CIA avea să facă niscaiva economii…

— Anouar Rashimi a şters-o, iar eu cred că grecii care i-au furnizat logistica nu sunt la curent cu ceea ce va urma.

— E posibil, zise Malko, dar nu şi sigur. În vederea unei expulzări, localnicii sunt mai bine înarmaţi decât irakienii. Deci, s-ar putea ca Electra Yonnis să ştie unde a plecat Anouar Rashimi.

Robert Alcorn bău o gură de cafea.

— Bine. Să presupunem că aveţi dreptate, nu avem dreptul, oficial, s-o neliniştim pe domnişoara Yonnis. Chiar dacă Christina Balassis mărturiseşte că le-a văzut intrând împreuna la Electra Yonnis. Noi ştim că Lili Panter nu mai e acolo. Acum, cred că e băgată într-un sac şi zace pe fundul golfului din Pireu. Anouar Rashimi va avea tot timpul să declanşeze zece mii de bombe înainte ca noi să reuşim să facem ceva util. Îndată ce ne vom atinge de fata asta, toţi ziariştii, avocaţii şi politicienii de stânga pe care îi are Grecia în prezent ne vor sări în cap.

Malko nu răspunse nimic, fiindcă ştia că şeful centralei avea dreptate. Nu se aflau într-o ţară cu adevărat prietenă. Alcorn se pregătea să-şi mai toarne cafea, când un beculeţ roşu se aprinse la telefon. Preluă legătura, ascultă câteva clipe şi închise vizibil intrigat.

— Christina Balassis susţine că a primit o informaţie extrem de importantă pentru noi. Vă aşteaptă la cafeneaua de la intersecţia străzii Alessandras cu Vouzi.

*

* *

Tânăra secretară se afla deja acolo când Malko intră în micuţa cafenea şi se duse la masa din spate, unde stătea Christina cu ochelarii ei mari la ochi.

— Când am trecut pe la birou, începu ea, am găsit un raport despre un accident de circulaţie care a avut loc azi, către orele cincisprezece, în Piaţa Constituţiei. O maşină a lovit un tânăr motociclist. S-a găsit o armă asupra lui. Descrierea lui corespunde cu aceea a tipilor care lucrează cu Organizaţia 17 Noiembrie. Era de origine albaneză, fără serviciu, dar locuia într-o casă dintr-un cartier foarte frumos. În plus, motocicleta avea număr fals de înmatriculare, deci ar putea fi aceea care a servit la atentatul asupra dumneavoastră. Ar fi uşor s-o recunoaşteţi?

— S-ar putea, zise Malko. Unde este?

Motocicleta era o Honda 750 şi îşi amintea perfect desenul de pe rezervor.

— Se află la etajul al paisprezecelea, în clădirea noastră, împreună cu alte vehicule confiscate de poliţie. Iată ce vom

face. Eu voi pleca înainte, iar dumneavoastră mă urmaţi peste cinci minute şi vă prezentaţi la postul de gardă. Când ajungeţi spuneţi că aveţi întâlnire cu domnul Koţiris. Este şeful meu, dar lipseşte. Eu voi răspunde la telefon şi voi spune să vă lase să urcaţi. Aveţi aici numele şi adresa băiatului, dacă este vorba de motocicleta în cauză.

Ea îi strecură bucata de hârtie şi degetele lor se atinseră. Dacă nu ar fi ştiut ce fel de lenjerie poartă, i s-ar fi părut că seamănă cu toate secretarele din lume. Ea ieşi prima şi procedară după cum au stabilit.

După cinci minute, un poliţist grec, care stătea de pază la parterul Cartierului General al Poliţiei, îi înmâna lui Malko o legitimaţie, informându-l că îl găsea pe domnul Koţiris la etajul al treisprezecelea.

Christina Balassis îl aştepta pe palier, cu nişte ochi strălucitori. Când ieşi din liftul cu pereţii acoperiţi cu graffiti, ea îl împinse din nou înăuntru.

— E cu un etaj mai sus, făcu ea.

Ea îşi refăcuse machiajul şi îşi conturase mult buza superioară. Numai ce se pomeniră în cabina pictată ca un peron de metrou, că tânăra secretară se lipi de el ca o pisică în călduri. În timp ce îl săruta, pipăia cu mâna butoanele şi apăsă pe unul dintre ele. În aceeaşi clipă, ascensorul se opri între etaje cu o smucitură.

— Mângâie-mi sânii, spuse ea cu o voce sfârşită. Nici nu-ţi închipui cât mă excită faptul că o facem aici.

Malko atinse uşurel rochia închisă până la gât, iar tânăra începu să fremete din cap până-n picioare.

— Oh, ce chef nebun am! murmură ea.

— Nu cheamă nimeni liftul?

— L-am blocat, zise ea simplu. Se strică mereu şi nimeni nu-şi va da seama.

Ea îl obligă să se aşeze pe strapontina destinată liftierului, îngenunche pe podeaua plină de praf şi se năpusti asupra lui. Lăsă pe membrul lui o superbă urmă roşie, îl contemplă câteva clipe, apoi îl făcu să dispară din nou în gură. Îndată ce îşi dădu seama că a ajuns la punctul culminant, se ridică, îşi suflecă rochia, lepădă slipul minuscul din dantelă neagră şi alunecă în jos suspinând de

mulţumire, înfiptă până în tainicele profunzimi.

Simţindu-se încorsetat de această teacă fierbinte, Malko se dezlănţui. Manejul lor fu de scurtă durată, dar delicios. Christina se agita ca şi cum s-ar întrece la Grand Prix. Malko explodă în ea, iar geamătul lui răzbătu cu siguranţă dincolo de pereţii liftului. În câteva secunde, luară o poziţie decentă, iar ea îl debloca. Christina îi şopti la ureche lui Malko:

— Mi-am pus slipul pe care mi l-ai oferit ieri. E cea mai bună ocazie de a-i face safteaua, nu-i aşa? Acum te las, nu e bine să fim văzuţi împreună.

Pe palierul de la etajul al paisprezecelea, aşteptau mai mult de cincisprezece persoane. Christina rămase în fundul cabinei cu privirile plecate, iar Malko ieşi, zărind în dreapta palierului un spaţiu delimitat de panglici de culoare galbenă. Aici erau înghesuite unele în altele vreo douăsprezece motociclete. Pe Malko îl interesa prima, o Honda 750 neagră. Pe partea stângă a rezervorului, se observa un desen în toate culorile.

*

* *

— Chiar dacă ar exista o şansă din zece ca Anouar Rashimi să se afle în această ascunzătoare, trebuie să încercăm, spuse cu calm şeful Centralei CIA.

După descoperirea făcută, Malko se întorsese cât putu de iute la ambasadă. Exact în momentul în care nu mai aveau nici o pistă, cerul le trimisese o minune. Totuşi, experienţa cu Christoforo Milakis fusese ca un duş rece. Nu puteau să facă raiduri prin toate casele din Atena în căutarea lui Anouar Rashimi.

— Dar dacă nu îl găsim acolo? întrebă Malko.

— Dacă mai puteţi lichida şi alţi terorişti din acest grup, va fi foarte bine, zise Robert Alcorn. Am un ordin secret din partea preşedintelui care vă acoperă.

— În cazul acesta, haideţi să mergem, încheie Malko. Dar, dacă se iveşte vreo problemă, nu vă sfătuiesc să ne lăsaţi baltă.

*

* *

Chris Jones se uita lung la micuţa clădire albă ce semăna cu celelalte. Strada Votsis, ce urca în pantă lină spre colină, era liniştită şi pustie. Prin ferestrele deschise, se auzea muzică de la aparatele de radio. Era ora la care grecii îşi făceau siesta. Malko zărise intrarea în clădire şi, pe una dintre cutiile de scrisori, găsise scris pe o bucată de carton numele motociclistului rănit şi etajul.

— Urcăm? întrebă gorila.

Sub acoperirea ordinului secret, era bucuros să se ia la harţă. Malko era convins că această ascunzătoare putea să-l adăpostească pe palestinian, păzit de „dădacele” sale. În orice caz, erau absolut siguri că nu aveau de-a face cu novici. Dacă Anouar Rashimi nu se găsea aici, înseamnă că nimeriseră din nou cu băţul în baltă. Ideal ar fi fost să-i neutralizeze pe ocupanţii apartamentului şi să-i predea poliţiştilor greci.

— Mergem, zise Malko în timp ce traversa strada Votsis.

Pătrunseră în hol, Malko echipat cu pistolul extraplat, iar gorilele cu artileria lor obişnuită. Ţinându-şi răsuflarea, începură să urce scările.

La etajul al treilea, se auzea muzică, dar pe două dintre uşi era nici o inscripţie. În timp ce stăteau în cumpănă, se deschise una dintre ele. Malko apucă să vadă un chip neras, nişte ochi negri bănuitori, în fine, un tip în bluză de corp şi jeanşi, apoi uşa fu trântită cu putere.

Însă Milton Brabeck se şi năpustise asupra ei, folosind aceeaşi metodă ca şi colegul lui. O izbi de două ori, încuietoarea cedă şi uşa se deschise. Din instinct, americanul se lipi de perete şi bine făcuse, căci o rafală de armă automată mătură palierul, împrăştiind tencuiala în toate părţile. Cu coada ochiului, Malko zări un bărbat care traversă încăperea aplecat, cu o Uzi în mână. El trase de două ori şi unul dintre gloanţe îl nimeri pe om chiar în cap. Acesta căzu şi Malko nu-l mai văzu.

Chris şi Milton îşi vedeau de treaba lor. Cu câte o armă în fiecare mână, ei se năpustiră înăuntru. Chris începu să tragă rafale cu Desert Eagle şi cu un Python, în timp ce Milton se strecura pe brânci, acoperit de focul colegului său care făcea ravagii în apartament. Chris înaintă un pas şi zări

un bărbat înarmat cu un SZ 63, pitit după un scaun.

Arma Desert Eagle se descărca cu un zgomot asurzitor de două ori, iar omul se prăbuşi cu faţa transformată într-o rană sângerândă. Singurul supravieţuitor se ridică în picioare cu oarecare curaj, strângând în mâini un pistol-mitralieră Beretta. Nici măcar nu avu răgazul să-l folosească, fiind secerat de Herstall-ul lui Milton care scuipă paisprezece proiectile în două secunde. Când culasa pocni în gol, bărbatul se transformase într-un burete însângerat, o marionetă dezmembrată, ciuruită peste tot.

Cele două gorile dădură năvală în bucătărie şi în celelalte două camere, dar se întoarseră cu coada între picioare. Mirosul acru de praf de puşcă plutea prin aerul irespirabil. Malko mătură dintr-o privire măcelul produs: cei trei bărbaţi muriseră cu arma în mână. Informaţia Christinei Balassis fusese adevărată, dar poliţia nu va întârzia să ajungă la faţa locului. Nici măcar nu mai aveau timp să controleze apartamentul.

— S-o ştergem! îi zise Malko lui Chris.

Încă o dată îl rataseră pe Anouar Rashimi. Cele două gorile îşi adunară artileria şi coborâră scările. Malko mai rămase câteva minute ca să cotrobăiască superficial încăperea şi găsi două carneţele. În depărtare, se auzea urletul unei sirene. Era timpul s-o ia din loc. În trecere, zări nişte chipuri ivite în deschizătura uşilor, dar nimeni nu îndrăzni să intervină.

Sări repede în maşina în care Chris se urcase la volan, în momentul când un vehicul al poliţiei dădea colţul străzii Votsis. Mulţumiră lui Dumnezeu că strada era pustie şi vecinii îngroziţi de schimbul de focuri. Timp de douăzeci de minute, Chris se învârti pe străduţele înguste, apoi ajunseră pe marele bulevard Vouliagmenis şi se pierdură în trafic.

Împuşcăturile le mai răsunau şi acum în urechi. Malko nu se aşteptase să dea peste un comando ucigaş atât de hotărât. Nici măcar nu avuseseră şansa să discute, să încerce ca prin ei ajungă la palestinianul fugar. Malko îi lăsă pe Chris şi Milton la hotelul *Grande-Bretagne,* iar el se duse la ambasadă. Robert Alcorn trebuia să fie mort de curiozitate să afle rezultatul cursei.

*
* *

— Aţi întrecut măsura! zise şeful centralei. Emisiunile de la radio au fost întrerupte ca să anunţe „masacrul din strada Votsis”. Cum printre morţi se pare că sunt şi doi arabi, în mod cert vor da vina pe Mossad.

— Nu am avut de ales, îi explică Malko.

Îi povesti repede despre expediţia lor şi puse pe masă carneţelele găsite la faţa locului.

— Daţi-le experţilor dumneavoastră sau celor greci, îl sfătui el. Probabil că în ele vor descoperi lucruri interesante despre gruparea 17 Noiembrie şi legăturile ei cu acţiunile teroriste din Orientul Mijlociu. Acum, ce avem de făcut? După părerea mea, Anouar Rashimi a plecat azi din Atena. L-am ratat doar cu puţin. Cred că nu vom găsi prea curând cadavrul lui Lili Panter. Ne mai rămân Christoforo Milakis şi Electra Yonnis. L-au ajutat amândoi pe Anouar Rashimi. Poate că ei ştiu cum şi unde a plecat.

— Nu este o treabă prea uşoară, recunoscu americanul. În ce-l priveşte pe Milakis, nu putem să-l acuzam de nimic. Cu Electra Yonnis, lucrurile stau altfel. Pe ea putem s-o acuzăm că a ucis-o pe Lili Panter şi să obţinem autorizaţia poliţiei ca s-o interogheze. Bineînţeles că va nega absolut tot, iar opozanţii de stânga se vor îngrămădi care mai de care să-i sară în ajutor. Până la urmă vor face legătura între masacrul care a avut loc mai devreme şi dumneavoastră… În concluzie, sunt constrâns să fiu foarte prudent.

— Altfel spus, i-o tăie Malko, trebuie să anulăm totul şi să ne recunoaştem neputinţa de a opri operaţiunea Intiquam.

— Toate serviciile secrete din Europa au fost anunţate, obiectă americanul. S-ar putea ca Anouar Rashimi să nu reuşească să treacă prin ochiurile plasei pe care acestea au întins-o.

— Şi daca reuşeşte?

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Ce propuneţi? îl întrebă cu o voce obosită Robert Alcorn.

— Să continuăm acţiunea pe căi ilegale, sugeră Malko. Să încercăm s-o determinăm pe Electra Yonnis să recunoască,

spunându-i că teroristul rănit în accidentul de motocicletă – asasinul lui Tsevas sau complicele ei – a mărturisit că e amestecată şi ea…

— Da, ar merge, căci băiatul este în comă.

— Probabil că ea nici nu ştie acest lucru.

— Dar cum credeţi că veţi reuşi?

— S-o răpim şi să o ameninţăm cu moartea.

— Unde şi cum? întrebă înnebunit şeful centralei.

— Încă nu ştiu. Mai întâi, trebuie să punem mâna pe ea. Dacă nu cumva a fugit împreuna cu Anouar Rashimi.

— Şi unde vreţi să faceţi asta? Sper că nu aici, nu?

— La ea acasă. Nu ne va lua prea mult timp. Dacă nu cedează imediat, nu ne va rămâne decât s-o ştergem repejor.

Robert Alcorn făcu un gest larg cu mâna.

— De acord. Aveţi mâna liberă. În cazul unui eşec, eu mă ascund în spatele „acordului secret” cu preşedintele în ceea ce priveşte operaţiunea Intiquam.

Malko îi strânse mâna. Anouar Rashimi, braţul înarmat al lui Saddam Hussein, plecase din Atena în urmă cu câteva ore. Fiecare secundă conta. Nu trebuia să tragă de timp.

*

* *

Când îl văzu pe Malko, Christina Balassis se schimbă la faţă.

— Dumnezeule! exclamă ea, mi-a fost atât de frică! Mi-au spus vecinii că la radio au anunţat că unul din oamenii comandoului israelian a fost rănit şi că tovarăşii lui îl târau acolo.

— Nu, nici unul dintre noi nu a fost atins, o corectă Malko, dar informaţia pe care ne-aţi furnizat-o a fost bună. Erau într-adevăr nişte ucigaşi. Din păcate, acest lucru nu ne duce la Anouar Rashimi.

— Ce veţi face acum?

— S-o zgâlţâim niţel pe Electra Yonnis şi s-o speriem, cu povestea lui Lili Panter. Îi dăm de înţeles că am găsit cadavrul sau că tânărul terorist rănit în accidentul de motocicletă a acuzat-o… Unde poate fi acum?

— Oriunde în Atena, răspunse Christina Balassis. În

Kolonaki sau la ea acasă.

— Aveţi numărul ei?

— Da.

— Puteţi s-o sunaţi sub un pretext oarecare şi să verificaţi dacă e acolo.

— Bineînţeles.

Se duse să ia o agendă, se aşeză şi formă un număr. Schimbă câteva vorbe, apoi închise.

— Este acasă. M-am prefăcut că am greşit numărul. Dar s-ar putea ca asta s-o fi pus în gardă.

— Treaba ei, ne ducem la ea.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Nu. Nu vreau să vă atrag într-o aventură care ar putea fi sângeroasă şi nici să vă compromit. Electra Yonnis vorbeşte engleza şi mă voi descurca.

Christina îi aruncă o privire languroasă.

— După aceea, să veniţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat.

— Vă făgăduiesc, zise Malko.

Ea se lipi strâns de el într-un mod care nu ascundea ce are gând să facă într-un viitor foarte apropiat. Oricum, Malko se gândea în altă parte.

*
* *

Electra Yonnis, aflată la volanul maşinii Panda albă, ieşea din clădire în momentul în care Malko o parca pe a lui. Trebuia doar să răsucească volanul şi să accelereze ca să o ajungă din urmă. Tânăra grecoaică conducea cu viteză pe strada cu multe curbe care mergea de-a lungul golfului. Turiştii terminaseră de mâncat, iar restaurantele se pregăteau să închidă. Grecii nu se duceau decât la sfârşitul săptămânii şi atunci pe fugă, ca să nu-i incomodeze pe turişti.

Malko văzu aprinzându-se „stopul” vehiculului Panda şi puse frână. Electra viră şi dispăru în curtea localului *Kostas.* Se vedea că se grăbeşte. Christina Balassis avusese dreptate. Telefonul o alertase. Deodată, în capul lui Malko se aprinse un beculeţ. Nu zărise chiar paiul din ochii lui! Staţiona într-o parcare publică aflată la treizeci de metri mai departe şi se întoarse către Milton Brabeck.

— Pune amortizorul la Herstall. Intrăm şi noi.
— Aici?
— Aici!

Pătrunseră în curtea întunecoasă în care Fiatul era singura maşină staţionată şi se îndreptară spre lumina care răzbătea ferestrele murdare ale bucătăriei localului *Kostas.* Malko răsuci mânerul uşii şi o împinse.

Într-adevăr, nimerise în bucătărie. În fund, distinse o plită şi un bucătar care fuma o ţigară. Peretele din faţă era ocupat în întregime de frigidere mari. La o masă, şedeau trei persoane. Un şef de sală gras cu haină albă, un bărbat în floarea vârstei, îmbrăcat în bucătar şi Electra Yonnis. Stând cu spatele, ea nu putea vedea intrarea. Şeful de sală îi zări pe nou-veniţi, se ridică şi îi interpelă în greceşte, făcând şi un gest energic cu braţul, poftindu-i afară. Electra se întoarse ca un automat. Când îi recunoscu pe Malko, pe Chris şi pe Milton, trăsăturile feţei se încordară.

Capitolul X.

Cu chipul crispat de furie, Electra Yonnis ţipă. Fără să piardă o secundă, cei doi bărbaţi aşezaţi la masă se ridicară şi se îndreptară spre intruşi. În trecere, bucătarul înşfacă un cuţit enorm şi se năpusti spre Malko. Chris îl împinse la o parte cu Desert Eagle în mână şi un aer ameninţător.

— Potoliţi-vă! făcu gorila. *Take it easy.*

El vorbise în engleză şi grecul înţelese perfect. Cu privirea încărcată de ură, Electra Yonnis se răsti la Malko tot în engleză:

— Cine sunteţi şi ce doriţi? Aici e proprietate particulară.

— O caut pe Lili Panter, răspunse Malko liniştit. Ultima dată când a fost văzută în viaţă, era la dumneavoastră, apoi dispărut.

Cu coada ochiului zări cum şeful de sală cel masiv se schimbase la faţă. Sângele îi fugise din obraji, iar bărbia tremura. Se dădu câţiva paşi înapoi şi se rezemă de frigiderul imens care ocupa tot peretele. De ce intrase în panică?

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, răspunse Electra Yonnis. Plecaţi imediat sau chem poliţia!

Când auzi cuvântul „poliţie”, Milton se îndreptă spre telefonul prins în perete şi smulse firul cu gesturi calme… Şeful de sală cu haină albă îşi recăpătase sângele rece şi zise pe un ton plângăreţ, într-o engleză stâlcită:

— Nu înţeleg ce doriţi dumneavoastră, domnilor. Aici este un restaurant, iar noi nu mai servim.

Ochii lui mari şi negri oscilau în orbite în toate direcţiile ca să fie mai convingător. Fără să-i răspundă, Malko se îndreptă spre imensa ladă frigorifică şi o cercetă. Aceasta era împărţită în mai multe compartimente de diferite mărimi. Cele de jos erau mai încăpătoare, de aproximativ cincizeci de centimetri lăţime. Cel din mijloc era încuiat cu un lacăt. Malko arătă cu degetul spre acel compartiment.

— Ce e înăuntru?

Atunci, bucătarul înaintă cu un zâmbet servil.

— Peşte, uitaţi-vă şi dumneavoastră.

Începu să deschidă mai multe sertare mai mici în care Malko văzu mai multe sortimente de peşte aşezate pe un strat de gheaţă. Acestea erau proviziile localului *Kostas.* Malko arătă cu mâna spre compartimentul încuiat cu lacăt.

— Aveţi cheia să-l deschideţi şi pe acesta?

Bucătarul cel gras scutură din cap în semn că nu o avea.

— Nu, numai patronul o are. Aici sunt langustele şi îi e frică să nu i le fure careva. Veniţi mâine.

Bucătarul părăsise plita lui şi se apropiase de Malko pe la spate, cu o figură ameninţătoare sub boneta albă. Malko se întoarse spre Milton Brabeck.

— Milton, vrei să faci tu pe lăcătuşul?

Gorila scoase Herstall-ul din toc, se aşeză pe vine, îndreptă ţeava spre lacăt şi apăsă pe trăgaci. Împuşcătura abia se auzi, însă lacătul nu cedă, fiind atins doar la suprafaţă. Înnebunit, şeful de sală cu haina albă se îndreptă grăbit spre frigider.

— V-am spus că e numai peşte, ca ăsta de aici!

El deschise alt sertar şi băgă mâna înăuntru. Când o trase afară, ţinea strâns un pistol enorm. Expresia feţei se schimbase într-o fracţiune de secundă. Malko zări arma care era îndreptată în direcţia lui şi îl auzi pe Chris Jones strigând:

— Malko, fiţi atent!

Bucătarul se repezea la el cu o frigăruie din oţel atât de lungă că nu se mai termina. Milton Brabeck se întoarse şi apăsă de două ori pe trăgaciul Herstall-ului. Se auziră două împuşcături înfundate, iar şeful de sală fu împins înainte ca de o mână invizibilă. Când gloanţele ieşiră prin piept, îi pierise orice urmă de răutate. Împreună cu ele, ieşise şi o bucată bună din plămâni… Se clătină, nemaigăsind forţa să apese pe trăgaciul armei sale care rămăsese prinsă în sertar şi căzu cu faţa în jos, ţintuit locului de şocul loviturii.

Cu o lovitură violentă cu umărul, Chris Jones reuşi să-l dezechilibreze pe bucătar; frigăruia nimeri peretele frigiderului cu un zgomot de metal zgâriat. Apoi, Chris îi aplică o lovitură cu muchia palmei în ceafă, încât acesta căzu pe ciment ca un iepure fulgerat… Celălalt bucătar se

retrăgea de-a-ndărătelea spre ieşire, însoţind-o pe Electra Yonnis care rămăsese mută de uimire şi cu faţa şi mai lividă ca de obicei. Chris Jones doar îndreptă arma Desert Eagle spre ei, iar aceştia se opriră locului cuminţi.

Şeful de sală cel gras era lungit pe ciment şi scotea nişte băşicuţe roşiatice, în timp ce se golea de sânge. Mirosul fad de sânge amestecat cu cel de peşte le făcea greaţă. Din prudenţă, Chris Jones se plasase între uşă şi cei doi, în timp ce Milton Brabeck, rănit în amorul propriu, se lupta din nou cu lacătul care, de data asta, se făcu ţăndări.

Temându-se de ce avea să descopere, Malko trase sertarul. Era îngrozitor de greu. Mai întâi, zări două labe goale, vineţii, apoi picioarele în întregime. Înfrângându-şi bătăile nebuneşti ale inimii, descoperi încet, încet tot corpul lui Lili Panter, care avea mâinile legate la spate. Prin unele locuri pielea era când albă ca varul, când vânătă. Încercă să o ridice, dar era înţepenită în culcuşul ei de gheaţă. Nu se vedea nici o rană la suprafaţă. Pur şi simplu, o congelaseră de vie…

Malko îşi încrucişă privirea cu Electra Yonnis, dar de data asta citi panica din ochii ei.

— Aţi mai comis o crimă, zise el cu gravitate.

Ea nu răspunse, trecându-şi nervoasă limba peste buze în timp ce se uita la cadavru. Malko se apropie de ea şi îşi cufundă privirea aurie în ochii ei.

— Mă dezgustă să procedez astfel, îi spuse el. Misiunea mea este doar să opresc un val de acţiuni teroriste comise pe teritoriul Europei şi declanşate de prietenul dumitale Anouar Rashimi, nu să răzbun morţii. Vă las să alegeţi. Ori chem poliţia, ori mă ajutaţi. Sau puteţi să putreziţi în închisoare până la sfârşitul zilelor.

O licărire plină de ură străbătu ochii întunecaţi ai Electrei Yonnis.

— Nu aveţi nici o dovadă împotriva mea! îi aruncă ea.

Brusc, Malko se simţi cuprins de o furie oarbă. Dintr-un salt, ajunse lângă grecoaică, o apucă de părul lung şi negru şi o târî spre congelator.

— Chris, deschide sertarul celălalt!

Electra se uita la el sfidător.

— N-o să îndrăzniţi!

Chris îl ascultă şi deschise sertarul plin de gheaţă sfărâmată. Fără nici o ezitare, Malko o răsturnă pe fată, care se zbătea ca o omidă tăiată în două. Ţinând-o lungită pe gheaţă, reuşi să închidă sertarul pe jumătate. Împingând cu toată forţa, Chris termină treaba. Urletele înăbuşite ale Electrei abia răzbăteau până la ei.

— Acum putem pleca! zise gorila pe un ton vesel. Clienţii care vor veni mâine vor avea multe surprize…

Chris o luase de bună. Malko îl bruftului.

— Chris, noi nu suntem asasini. Trebuie doar s-o facem pe femeia asta să înţeleagă că vorbim cât se poate de serios. Cred că o jumătate de oră la răcoare, îi va prinde bine…

Bucătarul lovit de Chris în ceafă gemea. Milton îl ridică şi îl târî spre plită. Malko îl trase la timp tocmai când gorila se pregătea să-i lipească obrazul de tabla încinsă. Acesta urla ca gaură de şarpe… Îngrozit, cel de-al doilea bucătar se făcuse una cu peretele. Malko se duse spre el.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt ajutor de bucătar, bâigui grecul, dar nu ştiu nimic din ce se petrece.

— Nu aţi văzut când au încuiat-o pe femeia asta în congelator?

Grecul arătă cu degetul spre sertarul unde se congela Electra Yonnis…

— Ea a făcut-o! zise el pe un ton isteric, ea şi cu arabul. Mai întâi am crezut că procedează aşa, ca s-o sperie, dar ea a plecat cu cheia. Prea târziu. A fost un accident.

— O, da, făcu Malko, aşa-i obiceiul în Pireu. Să închizi oamenii în congelator din amuzament…

Bucătarul plecă ochii în pământ. Oricum, acesta nu-l interesa pe Malko. Se uită la ceas. Trecuse mai bine de un sfert de oră. Gemetele Electrei se auzeau din ce în ce mai slab.

*

* *

Electra Yonnis nu se putea ţine pe picioare. Cristale mici de gheaţă rămăseseră încrustate pe obrajii livizi şi pe

buzele albe. Chris Jones fu nevoit să-i toarne cu forţa pe gât o sticlă de uzo, ca să înceapă să tuşească şi să iasă din letargie. Dinţii îi clănţăneau şi tot corpul era zguduit de un tremurat convulsiv… Malko se gândi la ce îndurase biata Lili Panter şi se îndârji mai tare. Avusese câteva momente în care codul lui de cavaler suferise unele hibe… Scena semăna cu un tablou suprarealist macabru, cu şeful de sală care zăcea într-o baltă de sânge şi Lili Panter lungită încă în culcuşul de gheaţă.

— V-aţi hotărât să colaboraţi cu noi? o întrebă Malko.

Electra Yonnis murmura întruna cu privirea sticloasă:

— Mi-e frig, mi-e frig!

Dinţii îi clănţăneau în continuare. Malko simţea deopotrivă şi milă şi dezgust. Trebuia s-o determine imediat să vorbească, sau o puneau la loc în congelator. Ea era singura legătură cu bărbatul pe care îl urmăreau.

— Chris, zise el, pune-o la loc în sertar!

De data asta, Electra slobozi un ţipăt sfâşietor şi se agăţă de el.

— Nu, nu! îl imploră ea. Nu-mi face asta!

— Unde este Anouar Rashimi? întrebă Malko.

Privirea grecoaicei rămase în gol câteva clipe, iar el simţi că în sufletul ei se dădea o luptă crâncenă. După aceea, reuşi să murmure câteva cuvinte.

— A plecat din Atena.

De asta se temuse Malko cel mai tare. Acum, nimic nu putea împiedica operaţiunea Intiquam.

— Pe unde a luat-o?

— Prin Iugoslavia.

— Şi pe urmă?

— Nu mai ştiu.

— Dumneata l-ai ajutat să plece…

— Nu.

Dacă se mai încălzise puţin, începuse să mintă din nou. Malko simţea că trebuie să recâştige terenul pierdut. Se întoarse iar către Chris Jones, îndepărtându-se de grecoaică.

— Pune-o la loc în gheaţă şi să rămână acolo! zise el.

Electra începu să se zbată cu furie, cu privirea înnebunită şi trăsăturile schimonosite de groază. Dar nu putea ţine

piept mâinilor puternice ale gorilei. Cât ai clipi, se trezi lungită pe gheaţă.

— Închide sertarul! îi ordonă Malko.

Chris Jones îl ascultă. Electra se prinse cu ambele mâini de peretele congelatorului, încercând să oprească sertarul să se închidă de tot. Malko se aplecă deasupra ei.

— O să ai aceeaşi soartă ca fata pe care ai ucis-o, îi zise. Nu îmi mai folosiţi la nimic.

— Nu am făcut-o înadins, urlă ea. Vă jur, am vrut să întorc!

Era greu să-ţi dai seama dacă spunea adevărul. Oricum, nu mai avea nici o importanţă... Împinse sertarul ca să se închidă. Electra urlă şi mai tare:

— Nu! Nu faceţi asta, vă rog. O să vă spun tot.

— Ce anume?

— Ştiu unde se află Anouar Rashimi. Este încă în Grecia.

Bătăile inimii lui Malko se înteţiră. Trase sertarul înspre el.

— Unde?

— A plecat astăzi cu maşina, bâigui ea. S-a dus la Salonic. Nu cred că a ajuns încă, fiindcă a trebuit să se oprească undeva pe drum ca să doarmă.

— De ce la Salonic?

— Acolo trebuie să se întâlnească cu nişte tipi care îl ajută să iasă din ţară. Va lua trenul ca să treacă frontiera.

Salonic se găseşte în nordul Greciei. Cu avionul se ajunge într-o oră. Era uşor să-l intercepteze pe Anouar Rashimi dacă Electra Yonnis colabora cu ei. Fata se uita fix la el cu tristeţe. Teama de o moarte teribilă îi alungase toate convingerile politice. Dar, acest lucru putea să nu dureze prea mult.

— Mai daţi-mi şi alte amănunte, îi ceru el.

— La Salonic, trebuie să se întâlnească cu un irakian, spuse ea. Organizaţia noastră i-a făcut rost de o maşină şi de şofer ca să-l ducă acolo. Chiar eu m-am ocupat de asta. Vor dormi undeva pe drum, căci trenul pleacă abia mâine dimineaţă.

— Cunoaşteţi locul întâlnirii?

— Da.

— Vreţi să mergeţi acolo cu noi?

Electra se scutură, îndepărtând de trup rochia umedă şi rece care se mula pe sâni şi zise cu voce plângăreaţă:

— Ştiţi bine că, dacă voi face asta, sunt terminată. Nici chiar taică-meu nu mă va putea apăra…

Malko ridică din umeri.

— Îmi pare rău. În cazul acesta, veţi muri imediat.

Ca să întărească spusele, începu să împingă sertarul. Numaidecât, Electra se sprijini cât putu de tare cu palmele de perete.

— Sunt de acord, vin cu dumneavoastră!

Malko deschise iarăşi sertarul congelatorului. Electra ieşi din el, se rostogoli pe jos şi ridică spre el o privire înnebunită. Complicii ei o priveau cu un amestec de groază şi de fascinaţie.

— Oamenii aceştia fac parte din organizaţie? o întrebă Malko.

— Da.

— Sfătuiţi-i să tacă.

Electra Yonnis se adresă celor doi supravieţuitori din echipa ei cu o voce întreruptă de frisoane, apoi se întoarse spre Malko.

— Nu vor spune nimic, nici prietenilor mei, nici poliţiei.

Malko se răsuci spre Chris Jones.

— Chris, îţi cer să faci o treabă murdară. Înfăşoară cadavrul lui Lili într-o pânză şi pune-l în spatele maşinii. Nu vreau să ajungă pe fundul mării.

— Şi pe urmă ce o să mai facem? întrebă gorila sufocându-se.

— Dacă totul se desfăşoară bine cu domnişoara Yonnis, Robert Alcorn va avea grijă de acest aspect. Dacă nu, îl vom duce la poliţie.

Chris execută ordinul şi ieşi primul cu cadavrul pe umăr, urmat de Malko şi de Milton, care o încadrau pe fata încă îngheţată bocnă.

— Trebuie să trec pe acasă, zise ea, ca să mă schimb.

Cei trei bărbaţi o conduseră. Chris reuşi să-i înghesuie trupul bietei Lili în portbagajul Nissanului. Din prudenţă, Malko rămase în camera Electrei cât timp se schimba,

lepădându-şi hainele umede şi reci şi punându-şi o pereche de jeanşi şi un pulover. Era bine făcută, cu pieptul sus şi ascuţit, fese rotund şi glezne subţiri. Era un exemplar frumos. Nemachiată, părea de optsprezece ani.

— Sunt gata, zise ea simplu.

Malko se uită în ochii ei.

— Să nu cumva să mă trageţi pe sfoară, o avertiză el. Miza este prea mare ca să ne permitem să facem cadouri.

Plecară din apartament şi se îndreptară spre *Hotel de Grande-Bretagne*. Nu aveau prea mult timp la dispoziţie să organizeze o ripostă… După ce o lăsă pe Electra Yonnis, păzită de cele două gorile, el se duse direct acasă la Robert Alcorn, în cartierul Psychico. Acum era rândul Centralei CIA să-şi dea osteneala să-i ajute. Numai un avion particular le-ar permite să ajungă la timp în Salonic.

*
* *

Malko privea piscul muntelui Olimp, acoperit de zăpadă în partea stângă. Decolaseră acum patruzeci de minute de pe aeroportul Vest din Atena, cu un *Learjet* pus la dispoziţia Companiei de proprietarul rafinăriilor care furnizau păcură Flotei a VI-a americană care staţiona în Mediterana. Aceasta era rafinată din ţiţeiul provenit din Libia. Dar el nu putea să refuze nimic Statelor Unite. Îl trezise în toiul nopţii pe pilotul lui şi ar fi venit să şteargă şi parbrizul, dacă i s-ar fi cerut acest lucru. Pilotul se întoarse şi strigă:

— Începem să coborâm spre Salonic.

Mai aveau zece minute de zbor. Din depărtare, se zăreau masivele muntoase ce despărţeau Grecia de Iugoslavia. Prin aceste părţi, mişcarea de rezistenţă a comuniştilor greci ţinuse piept ani de zile puterii centrale… Malko se uită la Electra care adormise cu capul într-o parte şi cu gura întredeschisă. Tânăra nu opusese nici cea mai slabă rezistenţă. La hotelul *Grande-Bretagne,* cuibărită în patul dublu al lui Malko, nu dormise deloc, mulţumindu-se să fumeze întruna, cu privirea în gol. El o sunase pe Christina Balassis de îndată ce pusese totul la punct.

— Speram că treceţi pe la mine, îi spuse tânăra femeie.

— Când mă întorc de la Salonic, îi promise Malko.

După aceea, încercase să se odihnească puţin: Electra nu putuse să închidă un ochi.

Înainte de a se urca în avion, ea se întoarse către el şi îi zise simplu:

— Sunteţi diavolul în persoană, mi-aţi stricat viaţa şi nu voi putea niciodată să mai stau dinaintea tatălui meu.

Malko nu-i răspunse. La ce bun?

Chris şi Milton moţăiau înarmaţi ca nişte bombardiere de vânătoare. Partea bună a unui avion particular era că puteau să călătorească cu toată artileria după ei. După spusele Electrei, întâlnirea cu irakianul era la ora nouă, la gară, cu douăzeci de minute înaintea plecării trenului spre Skopje. Aveau timp. Prin radio, ceruseră o maşină de la centrul de închirieri.

Electra Yonnis deschise ochii şi îşi aţinti privirea distrată la imaginea albicioasă a oraşului de care se apropiau. Chris Jones se întinse, făcând să-i trosnească oasele şi oftă:

— Sunt atât de obosit că aş vrea să mor!

Imediat, Chris Jones îşi făcu cruce şi îi aruncă o privire întunecată, zicând:

— Nu mai spune asemenea tâmpenii, că te aude Necuratul şi îţi îndeplineşte dorinţa…

Când roţile avionului atinseră solul, toată lumea era trează. Aparatul se îndrepta spre locul de parcare al avioanelor particulare şi ajunseră în faţa unui vameş somnoros care nu întrebă nimic. Ca prin minune, maşina se afla acolo. Era o vechitură de Mercedes care făcuse probabil înconjurul lumii dar lustruit ca verigheta unei tinere căsătorite… Era mult mai răcoare decât la Atena şi pe Chris îl apucă strănutatul.

Acum se îndreptau către centrul Salonicului. În douăzeci de minute, ajunseră acolo. Circulaţia era încă redusă. Parcă ar fi fost în Turcia, atât de mult semăna cu Asia partea aceasta a Greciei… Electra îi conduse la gară, o clădire modestă situată chiar în centrul oraşului. Exact în faţa lor, văzură o tavernă care le oferea la micul dejun, obişnuitele gustări, uzo şi bere. Şi bineînţeles, cafeaua turcească, botezată aici grecească din şovinism… Electra bău trei ceşti una după alta. Mâinile îi tremurau şi, cu fiecare secundă ce

trecea, devenea tot mai nervoasă. Deodată se ridică şi îi spuse lui Malko:

— Eu nu mai rezist, plec.

Chris Jones pusese deja mâna pe mânerul armei Desert Eagle. Un singur glonţ ar fi făcut-o zob pe fata plăpândă. Malko se străduia să-şi păstreze calmul. O prinse zdravăn şi o forţă să se aşeze la loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceea ce fac e josnic, izbucni ea. Josnic! De acum încolo, nu mă voi putea privi în oglindă.

— Dar sunteţi pe cale să împiedicaţi o crimă, pledă Malko.

Electra îşi scutură pletele negre.

— Puţin îmi pasă de toţi capitaliştii ăştia bogaţi! N-au decât să crape! (Ea se uită la el cu o privire ce scăpăra de ură.) Nici nu-mi mai pasă, de acum înainte, nu vă mai spun nimic!

Simţi ca o gheară care îi strânge stomacul. Maşinile se opreau întruna în faţa gării. El văzuse o fotografie de-a lui Anouar Rashimi, dar acesta putuse foarte bine să-şi schimbe înfăţişarea sau să se deghizeze. Electra Yonnis încerca cu disperare să scape de el. Ce putea el să facă pe terasa acestei cafenele? Cel mai neînsemnat scandal ar nărui totul. Simţea că tânăra grecoaica e gata să explodeze ca o oală sub presiune.

Depăşiţi de situaţie, Chris şi Milton stăteau ţepeni ca nişte statui. Electra se uită urât la Malko şi repetă:

— Puteţi să vă duceţi la naiba! Eu nu vă mai ajut. O să-l anunţ!

Deodată, profitând de neatenţia lui Malko, ea se smulse şi fugi. Milton o prinse de încheietură din zbor. Electra se aplecă şi îşi înfipse colţii cu toată puterea în mâna gorilei. În ciuda antrenamentului, americanul o înjură. Fata fugi numaidecât, traversând piaţa în diagonală, iar cei doi americani se luară după ea. Fata alerga cât o ţineau picioarele, de parcă nici nu atingea pământul.

Îşi pierdu un pantof şi, şchiopătând, se aplecă să-l ia. Din cauza asta nu văzu camionul care se apropia. Şoferul nu mai avu timp să frâneze. În clipa în care se ridica, bara de

protecţie din faţă o izbi cu violenţă. Malko văzu cu oroare cum zboară prin aer cu o boltă de câţiva metri, apoi cade inertă pe asfalt… Chris şi Milton se opriră brusc.

Electra nu se mai ridică de jos. Şoferul camionului coborî şi alergă spre corpul întins pe şosea. Trecătorii se adunară şi ei. Chris Jones se strecură printre ei în primul rând, observă scena câteva clipe, apoi se întoarse la Malko fugind.

— A murit, îl anunţă el.

Capitolul XI.

Era nouă fără douăzeci şi cinci. Malko urmări cu o privire descurajată ambulanţa care ducea trupul Electrei Yonnis. Mulţimea se împrăştia iar un lucrător la drumuri arunca nisip peste balta de sânge. În gură avea gust de fiere. Electra nu va mai fi nevoită să-i dea socoteală tatălui ei. Poate că era mai bine aşa. Dar cum să-l identifice pe Anouar Rashimi?

— Ce facem acum? întrebă Chris Jones.

— Aşteptăm pe peronul de unde pleacă trenul pentru Skopje, zise Malko.

Deodată, Malko avu o inspiraţie. Maşina venea de la Atena, deci avea placă de înmatriculare diferită de cele din Salonic.

— Să ne despărţim în două grupe, zise el. Chris va rămâne aici ca să supravegheze toate maşinile care se opresc în faţa gării. Cea care ne interesează are număr de Atena. Numele este scris întreg: ATHINA. Dacă vedeţi coborând din ea pe cineva care seamănă cu Anouar Rashimi, intraţi după el.

Milton Brabeck îşi frecă cu nervozitate barba aspră ca glaspapir.

— Bine, să presupunem că totul se desfăşoară bine. Dar dacă face scandal şi nu-l vom putea umfla…

Malko se gândise şi la această posibilitate.

— Nu-l putem lăsa să se piardă, zise el cu gravitate în glas. Asta cu nici un preţ.

Milton Brabeck nu spuse nimic. Verifică dacă şi-a luat amortizorul şi se îndreptă spre toalete. Nu-i plăcea să împuşte oamenii cu sânge rece, dar aşa era la război. Când se întoarse, Malko plătise şi se duse împreună cu el spre intrarea în gară, lăsându-l pe Chris Jones la pândă. Din fericire, în afară de cursele locale, nu plecau decât două trenuri la ora aceea, unul spre Atena, iar celălalt în Iugoslavia… Merseră de-a lungul peronului şi se urcară în primul vagon, apoi inspectară tot trenul care era pe

jumătate gol. În megafoane se auzeau neîncetat anunţurile în limba greacă, mai-mai să le spargă timpanele. Ajunseră în ultimul vagon, dar nu îl reperaseră pe Rashimi. Nu le rămânea decât să aştepte.

*

* *

Încordat precum un arc, Malko nu contenea să observe călătorii care veneau pe peron. Erau multe familii, oameni simpli, încărcaţi cu bagaje, cu valize vechi din carton, imigranţi, muncitori iugoslavi, locuitori de lângă graniţă, care se întorceau în ţară.

Era nouă şi un sfert, iar trenul pleca peste cinci minute. Anouar Rashimi nu a apărut încă. S-ar fi putut să aibă un accident sau a întârziat pe drum, ori s-a decis să-şi schimbe programul. Nici măcar Electra nu avea de unde să ştie…

Din megafon se auzi o frază neînţeleasă din care Malko desluşi doar cuvântul „Skopje”. Plecarea se făcea imediat. După vreo două secunde, doi bărbaţi îşi făcură apariţia la capătul peronului. În spatele lor zări silueta lui Chris Jones. Atenţia lui Malko fu atrasă din primul moment de nepotrivirea dintre aceştia doi. Unul era îmbrăcat normal, cu cămaşă albă şi cravată şi nu avea nici un fel de bagaj, iar celălalt era ca toţi grecii obişnuiţi, înţolit ca un as de pică şi cu o beretă pe cap. Avea o mustaţă deasă şi ochelari de soare. Acesta era bărbatul din fotografie: Anouar Rashimi.

Instinctul nu îl înşelase pe Malko. Cei doi bărbaţi se opriră în faţa unui vagon de clasa a doua şi se îmbrăţişară pe peron. După aceea, bărbatul cu cravată se întoarse, în timp ce Rashimi se îndrepta spre uşa vagonului.

— El este! îi zise Malko lui Milton Brabeck. Urcă-te repede în vagon.

Puţin mai departe, doi poliţişti greci căscau gura pe acolo. Peronul era plin de lume şi zeci de vânzători ambulanţi îl străbăteau în lung şi-n lat, iar călătorii, deja aşezaţi la locurile lor, priveau curioşi ceea ce se petrecea, ca să-şi omoare timpul. Într-adevăr, era locul ideal pentru a organiza o răpire.

Anouar Rashimi se pregătea să se urce în vagonul lui când se simţi tras înapoi. Dădu de figura zâmbăreaţă a lui

Chris Jones care, cât ai clipi, îl imobiliză ţinându-l strâns. În aceeaşi clipă, Milton Brabeck aţinti pistolul cu amortizor în direcţia palestinianului. Din locul unde se afla, nimeni nu putea să-l zărească. Înnebunit, Anouar Rashimi se zbătea să scape, dar se pomeni nas în nas cu Malko.

— Domnule Rashimi, zise el, aveţi de ales între un glonţ în cap aici pe loc, sau să veniţi cu noi.

Nu reuşi să spună mai mult, căci în megafon se auzeau ultimele anunţuri, iar locomotiva şuieră îndelung. Oamenii făceau cu mâna de-a lungul vagoanelor verzi. Punând pistolul în buzunar, Milton Brabeck coborî şi împinse arma în pulpa palestinianului. De departe părea un grup care conducea călătorii la tren. Ca scena să pară mai reală, Malko făcea cu mâna spre vagoane. Se auzeau scrâşnetele roţilor. Vagoanele se puseră în mişcare cu o încetineală exasperantă. Anouar Rashimi vru să se mişte, dar era blocat de cei trei bărbaţi. Vagoanele defilau prin faţa lor din ce în ce mai repede... Malko întoarse capul. Cei doi poliţişti se îndreptau spre bufet. Acum, peronul aproape că se golise. Gorilele îl prinseră pe palestinian de subsuori, ducându-l practic pe sus şi se îndreptară spre ieşire. Malko mergea înainte ca să le croiască drum.

Acesta i se păru drumul cel mai lung din lume. Anouar Rashimi nici nu se mai apăra, ca şi cum ar fi mort. În momentul în care se pregăteau să ajungă pe trotuar, el şopti:

— Sunteţi israelieni?

E adevărat că această răpire semăna cu metodele folosite de Mossad.

— Nu, făcu Malko. Nu vrem să vă ucidem, ci numai să punem câteva întrebări.

Încercă să se mai zbată atunci când îl băgară cu forţa în Mercedes. Chris Jones se aşeză lângă el şi îi înfipse imediat ţeava pistolului între coaste, în timp ce, cu cealaltă mână, îl scotocea prin buzunare, dar nu găsi nici o armă. În clipa în care se pregătea să se urce în maşină, lui Malko îi sări inima din loc. Cel care îl condusese pe Anouar Rashimi privea scena de câţiva metri distanţă.

Când îşi dădu seama că a fost observat, întoarse repede

capul şi dispăru. Malko nu acordă prea multă importanţă acestui fapt. Urcându-se la volan, demară, iar Milton care stătea alături de el controla geanta de voiaj a prizonierului lor. Nu găsi nimic deosebit în afară de câteva haine de schimb. Ca un bun profesionist ce era, palestinianul căzu în muţenie, cu privirea în gol, evitând orice legătură cu răpitorii lui şi neîncercând să mai scape. Ştia că, dacă nu-l omorâseră până acum, nu o vor face nici în altă parte. În forfota şi în vacarmul din gară ar fi fost mult mai uşor.

Tăcerea apăsătoare se prelungi până la aeroportul din Salonic. Din fericire, nu fusese nici un control, iar Malko reuşi să oprească Mercedesul lângă aeronavă. După treizeci de secunde, Anouar Rashimi era instalat în avion, păzit de cele două gorile. Din carlingă, pilotul citi lista pasagerilor, iar Malko răsuflă uşurat. Misiunea lui aproape imposibilă reuşise. Pilotului nu-i păsa de noul pasager şi nici nu se sinchisea de Electra Yonnis. Se afla în compania unor oameni cumsecade…

Malko se aşeză în faţa lui Anouar Rashimi, căutându-i privirea prin ochelarii cu rame groase şi lentile fumurii.

— Domnule Rashimi, sunteţi dispus să colaboraţi cu noi? îl întrebă el.

Palestinianul îl privi îndelung, apoi îi răspunse într-o engleză stâlcită:

— Nu ştiu cine sunteţi, dar asta nici nu prea contează. Nu ştiu nimic şi nu răspund la nici o întrebare.

Întoarse capul spre hublou în mod ostentativ şi închise ochii. De-abia acum începeau adevăratele probleme… Chris Jones se uita la el cu aerul unui motan care avea în faţă un canar bine hrănit.

— Oare nu e tipul care l-a aruncat în mare pe evreul cel bătrân şi infirm în timpul deturnării pachebotului *Achille Lauro?*

— Hai că eşti pe-aproape, zise Malko.

Deodată se întrebă cum se vor derula lucrurile în continuare. Opţiunile lui aveau limite. Nu putea să-l dea pe mâna grecilor, nici să-l ducă la *Hotel de Grande-Bretagne*. Rămânea disponibilă proprietatea din Sounion, ce îi aparţinea lui Stephanis Dimitsanos. Însă acolo, trebuia să-l

oblige pe Anouar Rashimi să vorbească. Dar cum să procedeze?

Încă o dată, se confrunta cu o problemă ce implica o acţiune teroristă. Bărbatul din faţa lui deţinea cheia unei operaţiuni care putea costa viaţa a sute de persoane. Nu avea nici remuşcări, nici scrupule, iar el, Malko, trebuia în mod normal să-i respecte toate drepturile.

*

* *

— Noi ştim că dumneavoastră lucraţi cu irakienii, zise Malko. Vă cunoaştem tot traseul, plus motivul pentru care vă aflaţi în Europa. Şeful dumneavoastră, Abu Ibrahim, a semnat un acord cu Saddam Hussein ca să conducă o ofensivă teroristă de mare amploare aici, în Europa. Omul pe care l-aţi înlocuit, respectiv pe Abu Saif, a murit. A fost lichidat de Moukhabarat care credea că a trădat… Dacă acceptaţi să vă continuaţi misiunea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat ca să putem să ne infiltrăm, CIA vă va face o propunere extrem de interesantă.

Fusese ideea lui Robert Alcorn, după ce se consultase cu şefii de la Langley. Astfel, după ce va obţine un contract cu CIA, Anouar Rashimi va fi compromis în ochii prietenilor săi. Poate va înţelege că oricum nu avea de ales. Unde mai pui era şi o afacere pe cinste. Israelienii – adică Mossad-ul – ar fi gata să-l „răscumpere” pe palestinian de la Companie pentru mai multe milioane de dolari. Anouar Rashimi reacţiona ca şi cum ar fi fost surd. Malko avea impresia că vorbeşte cu pereţii. Minutele se scurgeau şi ei se apropiau de Atena. Situaţia era aceeaşi, adică stagna. Când pilotul se apropia de pistă, Malko nu reuşise să ajungă la nici un rezultat.

Aeronava ateriză lin pe pista care se întindea de-a lungul Mării Egee şi începu să ruleze către locul de oprire. Malko zări imediat o maşină cu girofar care se îndrepta spre avion.

— Ce este? îl întrebă el pe pilot.

Acesta tocmai vorbea cu turnul de control. Se întoarse cu un aer stânjenit.

— A venit poliţia. Spun că am reţinut cu forţa un cetăţean grec… Ne cer să se urce la bord ca să-l elibereze. Ce să fac?

— Mai întâi, să nu le deschideţi, zise Malko.

Scotoci prin actele palestinianului şi descoperi paşaportul grecesc. Nu era chiar atât de expert încât să-şi dea seama de autenticitatea acestuia, dar i se părea în regulă. Irakianul din Salonic dăduse alarma, iar omologii lui din Atena au reacţionat degrabă, alertându-i pe corespondenţii greci.

— Puteţi să sunaţi la Ambasada americana? îl întrebă Malko.

— Să încerc, răspunse pilotul.

După câteva minute, se întoarse decepţionat.

— Îmi este imposibil, sunt prea multe interferenţe.

— Foarte bine, zise Malko, întoarceţi aparatul şi mergeţi până în capătul pistei, ca şi cum aţi decola.

Pilotul îl ascultă fără să-i pună întrebări. Se opri la câţiva metri de gardul care despărţea aeroportul de autostrada ce mergea de-a lungul ţărmului până la Glyfada. Maşina poliţiei nu-i urmări. Malko se întoarse spre cele două gorile.

— Mă duc după ajutoare. Rămâneţi aici şi în nici un caz nu deschideţi poliţiei. Trageţi-i palestinianului un glonţ în cap dacă poliţiştii forţează uşa avionului. Mă întorc cât pot de repede.

Deschise trapa din faţă şi scara se desfăcu automat până la sol.

— O să-mi pierd autorizaţia de zbor din cauza dumneavoastră, gemu pilotul grec.

Malko sări jos fără să-l mai asculte. Chris Jones închise uşa în urma lui şi se aşeză în faţa lui Anouar Rashimi, cu arma Desert Eagle în mână. O agită dinaintea palestinianului, zicându-i cu o voce prietenoasă:

— Vezi tu, nu îmi place întotdeauna ce fac israelienii. Dar chestia asta e marfă. Cu un singur glonţ, pot să fac ţăndări ţeasta unei jigodii ca tine.

*

* *

Malko ţopăia pe loc în faţa unei cabine telefonice ocupate de o tânără care vorbea de cinci minute. Era cu neputinţă să găsească un taxi. În sfârşit, fata ieşi cu un surâs de scuză, iar el se năpusti asupra aparatului în care introduse o monedă de zece drahme.

La Ambasada Statelor Unite suna ocupat. Formă numărul Cartierului General al Poliţiei şi ceru cu Christina Balassis. Ea ridică receptorul.

— Malko la telefon, sunteţi singură?

— Da.

— Am nevoie de dumneavoastră.

Îi explică ce s-a întâmplat şi îi ceru să se intereseze cât mai urgent posibil.

— Foarte bine, zise ea. Îl voi suna pe Robert Alcorn dintr-o cabină, îndată ce voi afla ceva.

El închise şi formă numărul de la ambasadă, reuşind de astă dată să-l găsească pe şeful centralei căruia îi dădu raportul. Dar americanul nu înţelese decât un singur lucru: că puseseră mâna pe Anouar Rashimi.

— Vă trimit numaidecât o maşină, zise el, iar eu mă ocup de greci. Mai întâi, trebuie să-l anunţ pe ambasador ca să-i amintesc că acţionăm sub acoperirea unei „înţelegeri” cu preşedintele, fiind vorba de anihilarea unei operaţiuni teroriste majore. Altminteri, va face spume.

*

* *

De vreo jumătate de oră, Robert Alcorn se lupta să obţină legătura cu Vassili Kavirion, comandantul KYP, fiindcă acesta era singura persoană care putea să aranjeze treburile. Toţi ceilalţi interlocutori greci plecaseră pe rând. Malko ajunse transpirat din cap până în picioare, epuizat de oboseală, în clipa în care şeful centralei punea receptorul în furcă după convorbirea cu Christina Balassis. Tânăra grecoaică reuşise foarte uşor să reconstituie faptele.

Secretara îl anunţă în sfârşit că generalul Kavirion a sunat din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul grec pe un ton jovial. Nu mai pot să joc golf liniştit? Au năvălit turcii?

Şefului Centralei CIA nu-i ardea însă de goange.

— Generale, trebuie să ne întâlnim neapărat, zise acesta. În legătură cu o chestiune extrem de serioasă.

Ofiţerul şovăi, însă Grecia este membră în NATO şi de aceea existau nişte limite ce nu trebuiau depăşite când era vorba despre americani. Nici chiar în privinţa unei opinii

publice pro arabe.

— Foarte bine, vă aştept în strada Bouboulina, spuse el.

Acolo era vechiul sediu al KYP, unde îşi păstrase un birou. Oricum, era mult mai discret decât în altă parte.

*

* *

Patru maşini alb cu albastru ale „Hellas Police” înconjurau aeronava oprită în faţa aerogării particulare ce aparţinea Aeroportului Vest. Palid ca un cadavru, pilotul întrerupsese legătura radio ca să nu mai audă ameninţările comandantului turnului de control. Doi poliţişti înarmaţi făceau de gardă pe tarmac, păzind uşile avionului particular. În aparat, atmosfera era sufocantă, în ciuda aerului făcut de motoarele cu reacţie care se roteau cu viteză mică. Chris Jones şi Anouar Rashimi se uitau unul la celălalt cu duşmănie, în vreme ce Milton supraveghea exteriorul prin hublouri ca să evite orice tentativă de pătrundere cu forţa în avion. Se uită la ceas şi oftă.

— Fir-ar să fie! A plecat de trei ore!

Chris Jones îşi şterse fruntea.

— Las’ c-avem aer şi de mâncare… Parcă-am fi cosmonauţi!

Milton Brabeck zâmbi pe sub mustaţă. Senin, prizonierul aştepta cu ochii întredeschişi îndărătul ochelarilor de soare. Teama de la început se transformase într-un calm absolut. Prezenţa poliţiştilor dovedea că prietenii lui greci nu-l lăsaseră baltă. Se obişnuise deja cu situaţiile dificile din care reuşise să iasă întotdeauna cu bine. Totul era să nu-l renege. Un singur nu-i dădea pace: cum de reuşiseră agenţii CIA să-l dibuiască la Salonic? Foarte puţine persoane erau la curent cu traseul lui. Cineva din rândul grecilor îl trădase.

*

* *

Generalul Vassili Kavirion ar fi dat ce avea mai scump pe lume ca să fie acum în altă parte. Niciodată nu fusese pus în faţa unei dileme atât de îngrozitoare. De obicei, reuşea să-i trimită la plimbare pe omologii lui americani, care nu erau întotdeauna la curent cu dedesubturile vieţii politice din

Atena. De data aceasta însă, şeful Centralei CIA fusese neobişnuit de vigilent. Ţintuit pe scaun, înţepenise acolo de o oră. Bărbatul care îl însoţea, prinţul Malko Linge, nu părea prea hotărât. Ceea ce îi ceruse Robert Alcorn era simplu de îndeplinit. Ca şef al KYP, omologul CIA, se bucura şi de funcţia de ministru al ordinii publice.

— Ei, insistă americanul, mergem?

Ofiţerul grec dăduse deja vreo zece telefoane ca să analizeze situaţia care nu era deloc strălucită. Ministrul de interne în persoană – care făcea parte din Noua Democraţie[23] dăduse ordin să fie reţinuţi pasagerii avionului particular, iar proprietarul lui – principalul finanţator al tuturor partidelor politice importante – să fie interogat, apoi să-l elibereze pe cetăţeanul grec reţinut cu forţa.

Subtilele combinaţii ale politicii interne greceşti explicau în mare parte aceste sinuozităţi. Fireşte că Pasok pierduse puterea, dar controla încă un procent de patruzeci la sută dintre deputaţi. Vassili Kavirion îşi şterse fruntea, negru de supărare.

— Este vorba de un cetăţean grec, repeta el cu voce plângăreaţă. Nu pot să nu-i iau apărarea.

Robert Alcorn crezu că explodează. Ajunseseră de unde plecat. Roşu la faţă, se aplecă peste birou şi zise:

— Ştiţi foarte bine că e un terorist palestinian cu paşaport fals. La KYP, aveţi dosarul lui. Vă e uşor să-l aduceţi.

— Cei de la Interne jură că paşaportul este autentic, protestă generalul.

Şeful Centralei CIA se răsti:

— Cei de la Interne nici măcar nu i-au văzut paşaportul. Noi doi ştim că este fals. Ori Rashimi a primit cetăţenia greacă în mod clandestin, când se afla în închisoare…

Tăcerea se lăsă din nou şi mai apăsătoare. Grecul îşi şterse iarăşi fruntea. Se găsea la strâmtoare. Interlocutorul său îl săgeta cu privirea.

— Generale, dacă vă încăpăţânaţi să ne obstrucţionaţi activitatea, ambasada va difuza un protest *public* prin care va fi denunţată protecţia ruşinoasă de care se bucură

[23] Partid de centru-dreapta (n. a.).

teroriştii în ţara dumneavoastră... Iar acest lucru va fi discutat la viitoare reuniune a ţărilor care fac parte din NATO. Pentru dumneavoastră, care vreţi să vă comportaţi mai bine decât turcii, este un punct de pornire foarte rău. Dacă eram în Turcia, omul acesta se afla deja în mâinile noastre. Doar v-am spus ce se pregăteşte să facă.

— Turcii sunt nişte sălbatici, mormăi ofiţerul.

Însă această remarcă nu rezolva problema. Pentru generalul Kavirion, alegerea era simplă. Ori ceda în favoarea lui Robert Alcorn şi cariera lui era terminată, fiindcă aştepta primească cea de a treia stea, de la care putea să-şi ia adio. Ori refuza, iar guvernul se folosea de el ca de un „paravan” şi îl sacrifica în faţa furiei americanilor care avea să se manifeste extrem de repede. Căuta cu disperare o a treia ieşire.

— Bine, să mergem la aeroport, propuse el ca să câştige timp.

— Cum rămâne cu Anouar Rashimi?

— Nu-l vom pune în libertate atât timp cât paşaportul lui nu va fi pus la punct. Nu pot face mai mult, îl asigură generalul din KYP. În plus, poliţia din Attica nu-mi ascultă ordinele. Vreţi să întâlnim acolo?

În clipa în care Robert Alcorn se pregătea să-l refuze, Malko îi dădu un cot în mod discret.

— Bine, suntem de acord, zise el luând-o înaintea americanului. Dar cu o condiţie. Vreau să discut singur în avion cu Anouar Rashimi câteva clipe înainte de a vi-l preda.

Generalul Kavirion păru la fel de surprins de propunerea lui Malko ca şi Robert Alcorn.

— Oare nu e vreo capcană? îl întrebă grecul neîncrezător.

— Deloc, îl asigură Malko. Dacă ţineţi neapărat, uşa avionului va rămâne deschisă.

— În cazul acesta, sunt de acord, spuse comandantul KYP.

Se şi ridicase în picioare uşurat.

— Atunci, pe curând, zise el.

Îndată ce ieşiră, americanul îl apostrofă pe Malko furios.

— Ce naiba v-a apucat? O să ne dea ţeapă... Trebuia să

insistăm, să-l încolţim.

— Robert, începu Malko, generalul nu are nici o putere. Îl vor doborî. Eu am călătorit cu Anouar Rashimi. Este un dur de la care nu vom scoate nimic. Poate că am comis o greşeală. În loc să-l fi prins la Salonic, ar fi trebuit să-l urmărim prin toată Europa până la capătul drumului. Chiar dacă această acţiune s-ar fi aflat la limita imposibilului.

— Acum e prea târziu.

— Exact. Nu-i vom putea păcăli pe greci. Mai avem o singură carte de jucat.

— Care?

— Vă explic imediat.

Ceea ce şi făcu în timp ce maşina rula pe bulevardul Syngrou ca să ajungă pe bulevardul Possidonos de-a lungul Mării Egee. Robert Alcorn se linişti încet, încet.

— Într-adevăr, e o soluţie, recunoscu el, dar în planul dumneavoastră iniţial, riscam să avem probleme serioase.

— Nimeni nu va putea dovedi nimic, făcu Malko rece şi, la urma urmei, nu există altă soluţie.

— E adevărat, recunoscu Robert Alcorn. Dar cu asta nu ieşim din rahat.

Se aşternu din nou liniştea în timp ce maşina se strecura prin traficul dement. Deşi în Atena fusese inaugurat sistemul în care vehiculele cu număr par circulau numai în zilele cu soţ şi invers, acest lucru nu reuşise să descongestioneze marile artere. Grecii îşi cumpăraseră încă o maşină…

Robert Alcorn încetini. Ajunseseră la intrarea în Aeroportul Vest. Peste câteva minute, vor afla dacă mai era posibil să anihileze operaţiunea comandată de Saddam Hussein.

Malko parcurse în grabă *Herald Tribune.* Distrugerea Irakului era în plină desfăşurare, fiind bombardat zi şi noapte. Ajunsese aproape o obişnuinţă. Saddam Hussein se adăpostea în buncărele lui, aşteptând să atace Kuweitul.

El se gândi cu tristeţe că planul iniţial întocmit de Robert Alcorn fusese ratat. Adică să-i dea drumul „pe nesimţite” lui Anouar Rashimi, ca în aparenţă, să-şi continue misiunea… Acum, irakienii îl înlocuiseră deja sau erau pe cale s-o facă.

Dintr-un motiv necunoscut, acest lucru nu va fi uşor. Dacă nu cumva făcuseră din nou apel la un om hăituit.

Tot ce puteau spera acum era să le încredinţeze în secret ultima parte a misiunii, ca să poată neutraliza operaţiunea Intiquam. Dar, pentru asta, trebuia recompensat foarte bine…

Capitolul XII.

Malko urcă scările metalice ale pasarelei aeronavei cu stomacul strâns. Zări în penumbra din cabină silueta masivă a lui Chris Jones, cu imensul Desert Eagle în mână. Numai la ordinul precis al lui Malko, acesta declanşase deschiderea uşii avionului din interior. Parcă era scos dintr-un storcător, cu părul lipit de cap din cauza inspiraţiei, cu hainele şifonate şi faţa acoperită de sudoare.

— S-a stricat aparatul de aer condiţionat, zise el.

În interiorul Learjet-ului era ca o saună. Aşezat în faţa lui Anouar Rashimi, Milton Brabeck se uita năuc la Malko.

— Ieşim, sau o să crăpăm aici?

Malko se întoarse. Mai multe maşini de poliţie blocau drumul aparatului, iar vreo zece poliţişti se fâţâiau de colo-colo prin soarele arzător. Mercedesul negru al generalului Kavirion staţiona puţin mai departe. Comandantul KYP coborî din el şi începu o discuţie aprinsă cu ofiţerul care răspundea de clădire.

— Chris, vino, trebuie să vorbesc cu tine, îl chemă Malko. Se duse cu gorila în spatele aparatului ca să se sfătuiască. După un timp, într-o portavoce se auzi:

— Ieşiţi cu toţii cu mâinile ridicate, sau vă atacăm!

Generalul Kavirion se nelinişti… Malko îi adresă un zâmbet complice lui Chris Jones.

— Haide să mergem. Eu ies primul, după aceea, tu, Rashimi şi Milton.

Se ivi în capul scării metalice şi veni lângă generalul Kavirion şi lângă Robert Alcorn pe tarmacul fierbinte. Parcă erau în mijlocul lunii iunie.

— Totul este în ordine, anunţă el. Generale, după cum ne-aţi promis, oamenii noştri nu trebuie să-şi facă mai multe griji decât pilotul.

— Sunt de acord, mormăi comandantul din KYP.

Chris Jones apăru în capătul pasarelei, urmat de Anouar Rashimi, care era cât pe ce să cadă, dar gorila îl prinse la timp.

— V-aţi asumat responsabilitatea că domnul Rashimi nu va părăsi teritoriul grecesc atât timp cât problema paşaportului său nu va fi rezolvată, începu Robert Alcorn.

— Pentru moment, pentru mine nu este Rashimi, ci un cetăţean grec. Ripostă generalul.

„Cetăţeanul grec” fusese înconjurat deja de poliţiştii care făcuseră zid împrejurul lui. Buimac, Milton Brabeck veni lângă Malko.

— Aş dori o ultimă chestiune, ceru acesta. Mi-ar conveni să-l întrebăm în mod *oficial* pe domnul Rashimi – aici de faţă – care este adevărata lui identitate. Acest lucru ar putea să vă ofere oarecare acoperire pentru ce va urma…

Vizibil plictisit, dar grăbit să termine odată cu povestea asta generalul Kavirion schimbă câteva cuvinte încetişor cu comandantul poliţiştilor.

— Este de acord, spuse el când reveni. Dar să fie foarte scurt.

— Vom termina repede, aprobă Robert Alcorn.

Americanul şi Malko, urmaţi de general, se apropiară de teroristul palestinian, care stătea nepăsător cu ochelarii de soare la ochi, înconjurat de poliţiştii greci.

— Dumneavoastră sunteţi Anouar Rashimi? îl întrebă în engleză şeful Centralei CIA.

Dar, în loc să răspundă, palestinianul se întoarse spre generalul Kavirion şi îi spuse ceva în greacă.

— Spune că nu înţelege engleza, traduse generalul. Şi nu ştie nimic despre persoana pe care aţi pomenit-o.

Robert Alcorn nu cedă cu una cu două.

— Poate să jure acest lucru?

Comandantul din KYP traduse cu stupefacţie, căutând să priceapă cauza acestui dialog burlesc, apoi se auzi răspunsul palestinianului care jura cu mâna pe inimă. Anouar Rashimi se jura că nu este Anouar Rashimi. Nu chiar cu mâna pe Coran, însă pe-aproape…

— Perfect, încheie Robert Alcorn. Ne pare rău de această greşeală.

Americanul îi întinse mâna lui Anouar Rashimi care o luă într-a lui în mod mecanic. Malko făcu la fel, reţinând mâna palestinianului ceva mai mult, dar acesta făcu un gest de

retragere. El îi zâmbea. Cu voce egală, dar destul de şoptită ca să-l audă numai Rashimi, zise:

— Cred că aţi simţit o uşoară înţepătură când v-am strâns mâna, nu-i aşa? S-a întâmplat astfel pentru că ţineam în palmă un mic instrument pe care voi, irakienii, îl cunoaşteţi foarte bine. E vorba de o plăcuţă din plastic acoperită cu ţepi. Dacă ar fi fost introdusă în cianură, aţi fi murit pe loc. Dar, cum mai sunteţi încă în viaţă, să ştiţi că e vorba de thallium.

La auzul cuvântului „thallium”, trăsăturile palestinianului se crispară. Cu un gest cât se poate de firesc, Malko eliberă mâna lui Rashimi şi o introduse în buzunar, reluând cu aceeaşi voce blândă:

— Aţi auzit de thallium, nu? E o otravă mortală care nu lasă nici o urmă. După câteva ore, veţi simţi o durere în picioare, ameţeli şi veţi respira foarte greu. Peste cincisprezece ore veţi muri şi nimic nu vă va putea salva.

Generalul Kavirion se apropie, arzând de nerăbdare.

— Aţi terminat?

— Domnule Rashimi, spuse Malko în încheiere, CIA a descoperit antidotul împotriva acestei otrăvi. Numai că trebuie să intervenim foarte repede. Până diseară. Gândiţi-vă. Cunoaşteţi adresa Ambasadei americane…

— Ce tot i-aţi îndrugat? mormăi generalul Kavirion, întrerupându-le discuţia.

— Nimic interesant, răspunse Malko. I-am urat călătorie plăcută…

*

* *

Era patru şi douăzeci, când un taxi se opri în faţa intrării laterale a Ambasadei americane situată în strada Kokali. Bărbatul care coborî din el era foarte nervos. Ceru, într-o engleză stâlcită, să vorbească cu Robert Alcorn. Puşcaşul marin de gardă, care primise instrucţiuni în acest sens, îl conduse imediat la lift. Şeful centralei îl aştepta liniştit, în compania lui Malko.

— Domnule Rashimi, începu americanul, dacă aveam puterea, vă trimiteam în faţa tribunalului din ţara mea ca să fiţi judecat pentru acţiunile teroriste pe care le-aţi înfăptuit

în trecut. Dar acum, nu este cazul. Presupun că nu le-aţi dezvăluit prietenilor dumneavoastră greci că veniţi aici.

— Nu, răspunse Anouar Rashimi fără chef.

— Nici şefilor dumneavoastră irakieni?

— Mai ales lor.

— Unde cred că sunteţi acum?

— Tot în mâinile poliţiştilor greci.

Irakienii vor descoperi în curând sau vor bănui adevărul. Malko zise şi el:

— Domnule Rashimi, alternativa pe care o aveţi este foarte simplă. Sau ne daţi informaţiile necesare ca să anihilăm acum operaţiunea Intiquam şi, în cazul acesta, vă administrăm antidotul care vă va salva viaţa, sau refuzaţi oferta noastră şi muriţi. Presupun că, dacă vă aflaţi aici, aţi ales prima variantă…

Anouar Rashimi părea să nu fi auzit. Îşi legăna capul, ca şi cum ar fi fost cuprins de o durere bruscă. Robert Alcorn se repezi la telefon.

— Chemaţi-l pe medicul ambasadei la mine în birou! Ordonă el. Repede!

Uneori, thalliumul făcea surprize…

*

* *

Mercedesul blindat cu geamuri fumurii gonea cu peste o sută treizeci de kilometri la oră pe autostrada ce ducea din Bagdad spre graniţa iordaniană, urmat de alte două vehicule ticsite cu civili înarmaţi. După câţiva kilometri, după ce depăşi cartierele mărginaşe, o luă pe un drum lăturalnic păzit de blindate. Puţin mai departe, fu nevoit să oprească la baraje. Numeroşi soldaţi din Garda republicană examinară actele celor care se aflau în Mercedes.

După aceea, convoiul plecă şi, după ce parcurse vreo sută de metri, intrară într-un tunel protejat de o poartă blindată, păzită de cuiburi de mitraliere grele. Această intrare deservea o întreagă reţea subterană legată de diverse buncăre. Un colonel îl primi pe pasagerul din Mercedes. Era Abu Ibrahim, şeful Organizaţiei 15 Mai.

— Preşedintele vă primeşte, zise el. Urmaţi-mă.

Saddam Hussein îi aştepta într-un mic buncăr în care

abia puteai să stai în picioare, singur la o masă, cu nişte documente în faţă. Nu avea nimic pe cap, era palid şi furios.

După o scurtă introducere, îi aminti interlocutorului său tot ceea ce făcuse statul irakian pentru Organizaţia 15 Mai. Înlesnirile pe care acesta le acordase, inclusiv imensele avantaje materiale şi financiare. Şeful Organizaţiei 15 Mai se făcu mic de tot, întrebându-se ce vor să însemne aceste reproşuri spuse fără ocolişuri. Însă, în clipa în care Saddam Hussein îi puse sub nas un telex de-abia primit de la Ambasada Irakului din Atena, trimis chiar de şeful Moukhabaratului, acesta înţelese. Anouar Rashimi dispăruse fără urmă, probabil „întors” de americani. Abu Ibrahim primi lovitura ca un ciocan şi îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă tulburarea. Cu două zile în urmă, o rachetă *Tomahawk* distrusese sediul permanent al organizaţiei, ucigând mai mulţi colaboratori de-ai lui. Chiar şi el se mutase de acasă, temându-se că americanii îi vor bombarda vila.

— E o lovitură prea dură, consimţi el. Nu înţeleg nimic, Anouar era om de încredere.

Saddam Hussein nu luă în seamă argumentul şi bătu cu palma în masă.

— Operaţiunea Intiquam *trebuie* înfăptuită. Este singura noastră şansă ca să oprim bombardamentele acestea.

— Totul a fost organizat, protestă Abu Ibrahim, îngrozit de furia care scăpăra din pupilele negre ale dictatorului.

El avea obiceiul să ordone execuţia imediată a celor care nu îi ascultau ordinele.

— Totul a fost *prost* organizat, scrâşni Saddam Hussein. Acum ce ai de gând să faci?

Abu Ibrahim îşi frecă mâinile cu nervozitate.

— Problema este că omul însărcinat cu ultima parte a operaţiunii nu va accepta ordine de la un străin, chiar dacă acesta are recomandare. Şi bani, fireşte. Acum că Abu Saif şi Anouar au murit, eu sunt singurul care pot să-i retrag banii.

Ţeapăn, Saddam Hussein îi aruncă o privire de gheaţă.

— Dar de tine va asculta, nu-i aşa?

— Bineînţeles, însă…

— Iar tu poţi să-i iei şi banii…, continuă Saddam Hussein

necruţător. Hai, dă-i drumul!

Abu Ibrahim avu senzaţia că o mână uriaşă îi strivea pieptul. Cu o voce tremurătoare, bâigui:

— Dar este cu neputinţă! Este prea periculos. Sionişştii vor…

Tăcu, prea sufocat ca să poată vorbi. Ceea ce îi cerea dictatorul era sinucidere curată. Nu mai pusese piciorul în Europa de ani de zile. Serviciile de ascultare americane şi israeliene îi iscodeau fiecare gest şi fiecare vorbă. Vor afla dacă va pleca din Irak. Fruntea şi pieptul îi erau acoperite cu sudoare şi urechile îi vâjâiau. Ridică capul şi întâlni privirea de gheaţa a interlocutorului său.

— Preferi să mori aici?

Cele patru cuvinte ţâşniră din gură ca nişte gloanţe. Abu Ibrahim ştia că, în câteva secunde, turbarea lui Saddam Hussein va fi atât de mare, încât risca să fie împuşcat numaidecât. Oricare ar fi fost consecinţele.

— Voi încerca, murmură Abu Ibrahim. Dar va fi foarte dificil. Poate dacă aş trece prin Teheran.

— Foarte bine, aprobă Saddam Hussein, eşti un bărbat curajos.

Se ridică şi îl îmbrăţişa pe Abu Ibrahim. Dar el îşi spuse că semăna mai degrabă cu „sărutul morţii” practicat de Mafia. I se cerea să facă o călătorie fără întoarcere.

*
* *

Lungit pe canapeaua din biroul lui Robert Alcorn, Anouar Rashimi tocmai îşi recăpătase cunoştinţa, după injecţia cu solucamfor. Respira sacadat şi greoi. Fără ochelarii lui cu lentile groase de miop, părea vulnerabil şi pierdut. Malko îi căută privirea rătăcită şi zise:

— Domnule Rashimi, acesta este ultimul avertisment. Răspundeţi la întrebările mele, altminteri, în foarte scurt timp, va fi prea târziu. După ce plecaţi din Grecia şi din Iugoslavia, unde aveaţi de gând să vă duceţi?

— La Geneva, făcu Anouar Rashimi cu voce slabă.

— Ce făceaţi acolo?

— Ridicam un cec de cinci sute de mii de dolari.

— Din ordinul cui?

— Fără nici un ordin. La purtător.

— Cui îi era destinat?

— Celui care a organizat faza operaţională a acţiunii Intiquam.

Ca hipnotizat, Anouar Rashimi răspundea întrebărilor lui Malko. Iar el avea impresia că trage de un fir foarte întins care putea să se rupă în fiecare clipă.

— În ce constă operaţiunea Intiquam?

— În explozia unor maşini-capcană şi a unor bombe, în diferite ţări din Europa. De exemplu, în Marea Britanie, în Franţa, în Germania şi în Belgia.

— De ce în Germania şi în Belgia?

— La Mons, în Belgia, se află sediul NATO, iar Germania găzduieşte numeroase baze americane.

— Unde trebuie să explodeze aceste maşini?

— Nu ştiu. Numai cel ce conduce faza operaţională cunoaşte cu precizie toate ţintele.

— Unde sunt aceste maşini?

— În Cehoslovacia.

— Aveţi vreun mijloc de identificare a lor ca să le puteţi anihila?

— Nu. Nu cunosc nici marca, nici numărul de înmatriculare.

— Când trebuie să demareze operaţiunea Intiquam?

— Cât mai repede. Dacă aş fi reuşit să plec din Grecia, se declanşa peste trei sau patru zile.

El închise ochii ca şi cum ar fi spus tot ce ştia. Malko izbucni cu un ton ameninţător:

— Domnule Rashimi, vă bateţi joc de mine? Tot ce mi-aţi spus este prea vag. În ce constă „eşalonul operaţional” al acţiunii Intiquam? Acest lucru vrem să-l aflăm.

— Cunosc un singur om, cel căruia trebuia să-i trimit cecul.

— Cum îl cheamă?

— Frantiska Ungelt.

În sfârşit, obţinuse un fapt concret. Malko schimbă o privire plină de uşurare cu Robert Alcorn care participase la discuţie. Poate că vor reuşi să ajungă până la capăt. Anouar Rashimi închisese ochii. Malko îl zgâlţâi. Trebuia să continue

interogatoriul.

Capitolul XIII.

— Frantiska Ungelt, repetă Malko. Cine este?

— Un colonel din STB[24], din fostul regim. Se ocupă de grupurile de palestinieni. Ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Ce s-a întâmplat cu el de când Vaclav Havel e preşedintele Cehoslovaciei?

— A fost nevoit să plece din STB.

— Ce activităţi avea în cadrul acestuia?

— Oficial, nici una.

— Cum luaţi legătura cu el?

— Am numărul lui de telefon, dar nu este acasă, e prea prudent.

— Ce ştiţi despre reţeaua lui?

— Nimic, nu i-am pus întrebări.

— De ce a acceptat să organizeze o operaţiune teroristă pentru dumneavoastră?

— Pentru un milion de dolari. Noul guvern are de gând să privatizeze comerţul în cursul lunii mai. El intenţionează să cumpere mai multe prăvălii.

— I-aţi dat deja banii?

— Jumătate. Trebuia să aduc cealaltă jumătate, aşa cum v-am spus.

El se opri, respirând sacadat. Era pământiu la faţă şi se lupta să nu leşine. Îngrijorat, Robert Alcorn se aplecă deasupra lui.

— Care e numărul de telefon al lui Ungelt?

Anouar Rashimi întinse mâna spre haina ce atârna pe speteaza unui scaun.

— Daţi-mi carneţelul!

Robert Alcorn scotoci prin buzunarele hainei şi găsi un carneţel gri, învechit, cu paginile pline de adrese şi de notiţe în limba arabă. În toate colţurile erau scrise numere de telefon. Ca să scoată ceva coerent de acolo, îi trebuia un

[24] Statni Bespecnost. Securitatea Statului (n. a.).

calculator şi zile întregi de muncă... Anouar Rashimi alese câte două cifre din trei pagini şi mâzgăli cu stiloul lui Malko numărul 530185.

— O să văd ce date posedă Langley despre Frantiska Ungelt, zise Robert Alcorn înainte de a ieşi din birou.

Malko se aşeză în faţa palestinianului. Acesta avea pielea cenuşie şi gâfâia. Era ora cinci. Otrava începea să-şi facă efectul.

*

* *

Doi asistenţi tocmai îl transportau pe Anouar Rashimi la infirmeria ambasadei, când Robert Alcorn se întoarse foarte agitat:

— Am verificat numele Frantiska Ungelt în computerul nostru central, zise şeful centralei. Într-adevăr, este colonel în STB. A fost expulzat din Germania şi din Italia pentru activităţile subversive. L-am pus să îl verifice şi pe John Laramie, şeful Centralei din Praga. Frantiska Ungelt a demisionat din STB acum o jumătate de an. În prezent, nu ştim unde se află. În concluzie, vă veţi duce fuguţa la Praga. Secretara mea a verificat zborurile. În seara asta, este unul al companiei Air France pentru Paris, la ora opt şi douăzeci. Aveţi tot timpul să-l prindeţi. Mâine dimineaţă, vă veţi întâlni la Roissy cu un agent Centralei din Tokyo care a luat deja Boeing-ul 747-400, cursă zilnică a aceleiaşi companii. Vă va aduce fotografiile unor terorişti japonezi extrem de periculoşi, aflaţi încă în libertate, să le duceţi autorităţilor cehe. După aceea, veţi lua avionul Paris – Praga de la ora zece şi zece. Veţi ajunge acolo de dimineaţă.

— Dar Chris şi Milton?

— O să-i mai ţin câteva zile. Îndată ce îi facem injecţia lui Rashimi, îl voi trimite la proprietatea prietenului meu Stephanis Dimitsanos. Ambasadorul nu vrea să-l ţinem aici sub nici o formă. Chris şi Milton vor face bineînţeles pe „dădacele” ca de obicei. Când va fi în afara oricărui pericol, ne vom gândi serios să-l scoatem din ţară. O merită din plin. Irakienii şi amicii lui vor face tot ce le va sta în putere să-l lichideze… Oricum, la Praga, sunteţi într-o ţară prietenă. Sub preşedinţia lui Vaclav Havel, este un guvern

anticomunist şi vor colabora cu dumneavoastră. STB a fost dizolvat, dar nu veţi întâmpina greutăţi în găsirea urmei lui Frantiska Ungelt, fireşte, cu ajutorul autorităţilor locale.

— Dar irakienii ştiu acum ce s-a întâmplat cu Rashimi şi îl vor înlocui cu siguranţă.

— Este foarte adevărat, aprobă americanul. Am însărcinat şi Centrala din Berna să intre în legătură cu omologii lor elveţieni. Aceştia au identificat mai demult conturile bancare ale Organizaţiei 15 Mai. Vom încerca să verificăm debitul primului cec în valoare de cinci sute de mii de dolari, ca să vedem dacă a fost întocmit alt cec. Aceasta ar însemna că Anouar Rashimi a fost înlocuit... Vă voi comunica la Praga tot ce am descoperit. Duceţi-vă, aveţi timp să prindeţi avionul. Vă împrumut eu şoferul şi maşina. Însă, înainte de a pleca, să închinăm un pahar în cinstea reuşitei!

Se duse şi luă din bar o sticlă de Moet, îi scoase dopul şi turnă şampania în două cupe. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Cursa contra cronometru începuse.

*

* *

— Vin şi eu să te conduc la aeroport!

Malko nu avu răgaz să discute. Christina Balassis închisese deja. Sunase la hotel din cafeneaua din piaţa Kolonaki, unde se afla la un pahar cu prietenii, tocmai când el îşi făcea bagajele şi nu reuşise să dea de ea acasă. Aruncă o privire prin apartamentul în care domnea dezordinea. Într-un colţ, zări valiza lui Lili Panter pe care trebuia să i-o lase lui Robert Alcorn. Trupul neînsufleţit al tinerei zăcea la Morga din Atena până când va fi trimis în Austria. Cele trei zile petrecute în Grecia zburaseră ca un fum. Ca o vijelie presărată de cadavre.

Coborî. În clipa în care se suia în Pontiac-ul lui Robert Alcorn, Christina Balassis se dădea jos dintr-un taxi şi alergă la el. Era apetisantă nevoie mare. Cu gura proeminentă, pletele răsfirate pe umeri, fără ochelari, cu puloverul roşu strivindu-i sânii grei, nişte colanţi turnaţi pe ea, băgaţi în cizmuliţe de piele de căprioară neagră, deşi soarele ardea nemilos. Ea înaintă semeaţă, ca o zeiţă antică, conştientă

de efectul produs asupra lui Malko. El avusese privilegiul să o posede în chip şi fel, însă acum simţea o violentă dorinţă în faţa acestui atentat la simţul pudorii. Fără să se sinchisească de şoferul cel tânăr, Christina se lipi toată de el şi, gură în gură, îi suflă răspândind o răsuflare parfumată:

— Ticălosule! Plecai fără să-ţi iei la revedere!

— Ba am încercat, se apără Malko, dar nu a răspuns nimeni la tine acasă. Haide, că altfel pierd avionul!

Se urcară în spatele maşinii. De-abia porniră, că mâna Christinei dispăru în pantalonul de alpaca şi începu să se agite într-un dute-vino extrem de relevant. În oglinda retrovizoare prinse privirea înnebunită a şoferului, cam neobişnuit cu asemenea gen de comportament… Christina făcea exact ca la ea acasă. Îndată ce coborâră pe bulevardul Vouliagmenis. Ea îşi contemplă opera câteva clipe, apoi înlocui mâna cu gura.

Cum şoseaua era plină de gropi, felaţia ei se transformă într-un fel de acrobaţie… Ridică capul, strângând cu putere baza membrului.

— Vino!

Şoferul era cât pe ce să lovească un camion. Cum el, care se simţea stingherit, nu se hotăra, Christina, îngenuncheată pe banchetă, îşi trase colanţii gri peste pulpe până la jumătate. Nedându-i drumul lui Malko, ea se retrase puţin, apoi, fără ezitare, se lăsă cu toată puterea pe el, împlântându-se până la rădăcină, cu un soi de sughiţ. Senzaţia arzătoare şi umedă îl făcu pe Malko să leşine. Uită şi de şoferul care se holba în oglinda retrovizoare, de palestinieni şi de misteriosul colonel din STB. Degetele se închiseră precum petalele unei flori în jurul sânilor revărsaţi din lenjeria fină care abia îi proteja şi, dintr-o singură mişcare a bazinului, o pătrunse mai tare pe Christina.

Gropile din asfalt desăvârşiră restul. El intra şi ieşea din ea, fiind la cheremul bitumului peticit din loc în loc, menţinând-o lipită de el şi strivindu-i sânii. Christina Balassis horcăia ca o muribundă, iar bietul şofer conducea în acest zgomot infernal. Părea că nu se mai sfârşeşte odată. După aceea, Pontiac-ul o luă pe drumul ce ducea la aeroport.

Mai aveau câteva minute. Christina îşi dădu seama. Ridicându-se puţin mai sus, ea se trânti din nou pe membrul rigid. Malko simţi o uşoară rezistenţă, însă o altă hârtoapă îl făcu să intre brusc în cuibul îngust. Ţinându-se cu ambele mâini de speteaza scaunului din faţă, Christina începu galopul final. Malko îşi simţi seva urcând, apoi explodă fără reţinere. Rămaseră încleştaţi astfel până când Malko realiză că maşina se oprise în faţa aeroportului.

Şoferul tocmai scotea bagajele din portbagaj. Christina se desprinse şi îşi trase colanţii, apoi strivi gura lui Malko buzele.

— Întoarce-te repede la Atena, suflă ea, mai am o groază de lucruri să-ţi arăt.

Şoferul aştepta în poziţie de drepţi, cu privirea uşor tulbure.

— Drum bun, domnule, zise el fără să se uite la Malko.

*
* *

Abu Ibrahim prezentă cu oarecare strângere de inimă paşaportul marocan pe numele de Hassam Dliti, dotat cu viză în toată regula, poliţistului ceh pe aeroportul din Praga. Cândva, venise foarte des în această ţară, dar era aşteptat de un ofiţer din STB care se ocupa de toate formalităţile. De data asta, era singur, iar STB-ul nici nu mai exista. Fusese înlocuit de un organism care îi era extrem de ostil. De când plecase din Bagdad, mergând pe şosea până la Teheran, nu reuşise să-şi alunge neliniştea. Pe lista Mossad-ului figura printre primii oameni care trebuiau eliminaţi.

Poliţistul îi înapoie paşaportul şi trecu prin vamă fără probleme. Controalele se simplificaseră în mod vizibil. După ce străbătu holul, ajunse afară din aeroport şi zări numaidecât masiva Tatra 613 neagră, parcată în apropierea taxiurilor. În ciuda modelului depăşit, ea îşi păstrase încă o înfăţişare destul de bună, cu toate că motorul montat în spate îi împrumuta un aspect greoi. Verifică numărul şi deschise portiera dreaptă din faţă. La volan, se afla un bărbat corpolent, cu o faţă rumenă şi ochi de un albastru intens. Îi întinse mâna lui Abu Ibrahim cu zâmbetul pe buze.

— Nu dispun de prea mult timp, zise acesta din urmă.

Avionul pentru Frankfurt pleacă peste două ore. De acolo, am o legătură pentru Larnaca.

— Este suficient, îl linişti Frantiska Ungelt. Oricum nu avem prea multe lucruri de văzut.

Se angaja pe autostrada ce ducea la Praga, conducând cu viteză mică din cauza radarelor şi asculta cu atenţie ceea ce îi spunea interlocutorul său. I se luase o piatră de pe inimă când îl văzuse, neştiind exact ce motive au determinat întârzierea acestuia. Când Abu Ibrahim îi înmână cecul, de-abia îi aruncă o privire. Doar treaba se făcea între oameni serioşi.

— Când putem începe acţiunea? îl întrebă palestinianul.

— Cel mult într-o săptămână. Şi noi am avut nişte probleme de ordin tehnic. Voi da un anunţ scurt în *Herald Tribune,* aşa cum ne-am înţeles.

Se îndreptau din nou spre aeroport. Cu foarte mare grijă, Abu Ibrahim îl atenţionă pe interlocutorul său:

— Nu e imposibil ca adversarii noştri să încerce să vă elimine sau, cel puţin, să vă neutralizeze.

Frantiska Ungelt îi adresă un zâmbet încrezător, plin de răutate.

— Nu vă temeţi, încă mă aflu la mine în ţară. Numai anumite lucruri s-au schimbat, nu *toate*.

Se despărţiră în faţa aeroportului. În aparatul Tupolev care îl ducea la Frankfurt, Abu Ibrahim se simţea puţin mai liniştit. Acolo, se afla doar în tranzit, deci nu era obligat să arate paşaportul. Pe aeroportul din Praga, îi invidiase pe toţi turiştii care coborâseră fără nici o grijă din Airbus-ul companiei Air France, veniţi să viziteze una dintre cele mai frumoase capitale din Europa. Cu toate acestea, nu reuşise să se atingă de mâncare.

*

* *

Imediat ce coborî în imensa aerogara din Frankfurt, se interesă de la care terminal va pleca avionul său. Avea tot timpul: o oră şi jumătate. Începu să hoinărească pe la numeroasele magazine, simţindu-se apărat de mulţimea călătorilor.

După ce îşi cumpără un Rolex şi câteva reviste, se angajă

pe una dintre interminabilele benzi rulante ce duceau la clădirea C. Acolo se petrecu toată tărăşenia.

Un bărbat foarte grăbit, cu o geantă-diplomat în mână, îl depăşi. Apoi. Imediat după ce trecu de el, încetini paşii, se întoarse şi se sprijini de banda rulantă. Purta nişte ochelari mari cu rame din baga şi avea o figură puţin cam umflată.

— Abu Ibrahim?

Palestinianul avu senzaţia că este legat la o mie de volţi. Vru să se întoarcă, însă se ciocni de un bărbos imens care ocupa toată banda rulantă... Cel dintâi întoarse uşurel geanta-diplomat pe care o ţinea în mână. Abu Ibrahim avu răgazul să zărească o deschizătură mică pe cant ce semăna moarte. Împuşcăturile înăbuşite de un amortizor se pierdură în vacarmul din aerogară. Abu Ibrahim avu senzaţia că primeşte o serie de lovituri de cuţit în piept şi în pântece, sughiţă, ochii îi deveniră sticloşi şi îşi pierdu cunoştinţa. Murise înainte de a atinge covorul rulant.

Bărbatul cu geantă-diplomat se întoarse şi îşi văzu de drum. Puţin mai departe, depuse servieta ce conţinea o Uzi mică într-o casetă pentru bagaje ce se închidea automat. Era de ajuns să apese pe mâner ca să declanşeze o rafală. După aceea, bărbatul se îndreptă spre locul de unde pleca cursa pentru Tel Aviv, peste o jumătate de oră.

Când poliţia aeroportului îl descoperi pe Abu Ibrahim acesta murise de vreo zece minute.

Capitolul XIV.

Malko formă numărul 530185. Prima dată, nu se formă. Nici la cea de-a doua încercare. A treia oară, începu să sune. Malko îşi ţinea răsuflarea. Îi întinse receptorul lui John Laramie, şeful Centralei din Praga, care vorbea ceha. Era foarte tânăr, cam deşelat şi se forţa să pară serios cu ochelarii lui cu rame de baga şi îmbrăcat cu un costum albastru care îi venea impecabil. Biroul era clasic şi auster, cu excepţia unei superbe măsuţe joase extrem de ingenioasă care imita un teren de golf, fireşte, creaţie a lui Claude Dalle.

— Sunt înnebunit după golf, îi explicase el lui John Laramie. Am găsit-o la Paris la Claude Dalle şi de atunci, o car după mine peste tot.

Americanul ascultă un timp, apoi închise.

— A răspuns un robot cu mesajul obişnuit citit de un bărbat.

— Trebuie să aflăm unde este, zise Malko. Există nouăzeci şi nouă la sută şanse ca acest ex-colonel în STB să fi fost anunţat şi acum nu face nimic ca să ne uşureze legătura.

— Am vreo doi informatori la „Castel”, răspunse John Laramie. Putem să reglăm acest lucru.

— Asta e tot? îl întrebă Malko dezamăgit.

De când ajunsese la Praga cu trei ore în urmă, suferea decepţie după decepţie. În mod vădit, în Cehoslovacia nu mai era o „democraţie populară”, dar erau încă multe lucruri de pus la punct… Echipa de intelectuali cumsecade care preluase puterea avea mare bătaie de cap ca să se descotorosească de „greii” din vechiul regim şi se zbătea între lipsa banilor şi puterea exercitată încă de foştii funcţionari de stat din nomenclatură.

— Totul este foarte greu, îi explică şeful centralei. Oamenii din vechiul regim sunt pe locurile lor şi înfrânează absolut totul.

— Aţi făcut rost de adresa colonelului Frantiska Ungelt?

— Nu. O am numai pe cea veche unde nu mai locuieşte de vreo zece ani.

— Nu o aveţi nici pe aceea care corespunde numărului 530185?

— Cei de la telefoane spun că acest număr a fost desfiinţat.

— Omologii dumneavoastră nu vă pot da o mână de ajutor? Este vorba de o situaţie extrem de gravă.

John Laramie scutură din cap cu părere de rău.

— Am fost personal la colonelul Prochazka, comandantul Oficiului pentru Protecţia Constituţiei şi Democraţiei, organismul care a înlocuit STB. Nu au nici personal, nu deţin nici mijloacele necesare, parcă ar fi picaţi din lună. Nu ne putem baza pe ei.

Malko nu mai insistă.

— Dar Vaclav Havel nu e prost. Ştie bine că oamenii aceştia îi sunt duşmani, iar noi, prieteni. Credeam că i-au trecut prin ciur pe toţi agenţii din STB.

Şeful centralei îi zâmbi forţat.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Noul guvern l-a băgat la închisoare pe pionul numărul unu din STB, Alois Lorenz şi pe adjunctul acestuia, Vyky Pel. Iar în prezent, sunt anchetaţi numeroşi agenţi adepţi ai „luptei împotriva duşmanilor dinăuntru”. Numai membrii din STB care şi-au dat imediat demisia nu au făcut obiectul nici unei proceduri speciale. Pur şi simplu şi-au pierdut urma.

— Ca de exemplu, colonelul Frantiska Ungelt, adăugă Malko.

— Exact. Şi ca acei inşi care posedă tot arsenalul ca să-şi fabrice acte false, adică aceia care voiau într-adevăr să dispară fără urmă şi cărora nu le-a fost deloc greu…

Era un fapt extrem de încurajator. Malko descoperi o realitate foarte diferită faţă de situaţia strălucită care îi fusese prezentată la Atena. Nu tăgăduia faptul că un număr de telefon şi un fax îi erau folositoare, dar nu se comparau cu legătura directă pe care o putea lua cu o anumită persoană. Or, datorită traficului aerian, toţi interlocutorii se aflau la îndemână. Trebuia să se descurce singur ca să-l găsească pe teroristul tocmit de Saddam Hussein. Şi încă

într-un timp foarte scurt. Dacă cele cinci sute de mii de dolari fuseseră vărsate în cont, însemna că declanşarea valului de acţiuni teroriste era iminentă. Unde să se ducă să-l găsească pe colonelul Frantiska Ungelt?

— Avem un „informator” eficient, spuse şeful centralei. Se află într-o micuţă infrastructură a Companiei care funcţiona şi sub regimul comunist. O agenţie de presă. Tipul care se ocupă de ea se numeşte Rupert Goose, un canadian ce lucrează cu prietena lui Loretta. Amândoi cunosc multă lume. Eu nu lucrez aici decât de o jumătate de an… Iată adresa lor: uliţa Parizska numărul 26. E în centru. Eu voi încerca la Castel.

*

* *

Malko se urcă în Opelul închiriat, parcat în faţa ambasadei, pe strada Trziste, situată la marginea vechiului cartier Mala Strana, construit într-un amestec splendid de gotic şi baroc. Trebuia să ajungă pe celălalt mal al Vâltavei care împarte oraşul Praga în două. Spre deosebire de celelalte ţări comuniste, aici erau foarte multe maşini de toate tipurile: Skoda, Zaztava, chiar şi câteva Trabanturi, aduse din Germania de Est care pârâiau de zor printre numeroasele tramvaie verzui în care se înghesuia o mulţime ştearsă, resemnată şi prost îmbrăcată. În fiecare staţie, se adunau răbdători ciorchini de călători, unii stând chiar pe trotuar ronţăind un măr sau un sandvici. Înainte de a ajunge pe podul Svermuv, Malko observă un grup de gură-cască ce se zgâiau în vitrina plină cu portocale a unei băcănii, fruct abia cunoscut în cei cincizeci şi cinci de ani de comunism. Având în vedere preţul la care se vindeau, erau total inaccesibile încă. Coroana cehă se devalorizase în aşa hal, încât bancnotele rămase în circulaţie valorau doar a zecea parte din valoarea lor nominală…

Centrul Pragăi, încărcat cu monumente care mai de care mai frumoase, cu admirabile edificii, era în schimb o înfiorătoare capcană pentru automobilişti, cu nenumăratele sensuri unice, interdicţia staţionării şi zonele pietonale care îi obligau pe şoferi să facă ocoluri imense.

Scârbit, Malko îşi lăsă maşina în faţa hotelului

Intercontinental, o clădire modernă construită pe malul fluviului şi plecă pe jos. Uliţa Parizska era mărginită de imobile vechi, din 1900, negricioase, neîngrijite de mai bine de o jumătate de secol, de o murdărie respingătoare, cu cabluri electrice ce atârnau peste tot. Urcă cele trei etaje de la numărul 26 pe nişte scări pline de praf, fiindcă liftul nu funcţiona. O plăcuţă din carton, în capătul unui coridor întunecos, indica: *Eastern Europ Press Agency.* Uşa era întredeschisă. Malko zări un telex care funcţiona. Cele trei telefoane sunau în acelaşi timp.

El se strecură prin crăpătura uşii, observând încăperea ticsită de mobilier, de dosare aşezate chiar pe podea, pereţii acoperiţi cu afişe şi un radio portabil Akai tronând pe un teanc de cărţi. Pe un divan vechi şi decolorat, stătea lungită o blondă cu dinţi de iepure, cu un păr de culoarea cânepii şi nişte sâni extraordinari, încorsetaţi într-o rochie albastră care se trăsese pe coapse atât de sus, încât i se vedeau chiloţii… Înfuleca un sandvici enorm şi îi aruncă o priviră indiferentă lui Malko.

— Ce doriţi?

— Îl caut pe Rupert, spuse el.

— Trebuie să vină. Aşteptaţi-l. Bună ziua, eu sunt Loretta.

Avea un puternic accent canadian. După ce îşi termină sandviciul, se ridică şi îi întinse mâna. Cum stătea aşa în picioare bustul ei părea şi mai impresionant, contrastând cu un corp de androgină şi cu fese mici şi foarte arcuite. În ciuda fizicului ciudat alcătuit, emana o aură senzuală. Telefoanele sunau încontinuu, într-un mod asurzitor.

— Nu răspundeţi? o întrebă Malko.

Loretta îşi scutură pletele cânepii.

— Nu, căci altfel nu mai pot să halesc niciodată… Rupert este mai şmecher, se duce la tavernă… A, iată că a sosit!

Un tânăr brunet, tuns scurt şi nu prea înalt, intră în încăpere şi îi aruncă o privire ameninţătoare lui Malko.

— Salut! făcu el. Cu ce vă pot ajuta?

— Cred că noi doi avem un prieten comun, începu Malko.

— Zău? Pe cine?

— Pe John Laramie.

Chipul lui Rupert Goose se lumină dintr-o dată. Luă în

braţe un teanc de ziare vechi cehe care zăceau pe un scaun şi le aruncă pe jos.

— Luaţi loc, vă aşteptam. Cei din centrală m-au anunţat. V-o prezint pe Loretta care lucrează şi ea pentru Companie.

Loretta îşi arătă dinţii de iepure într-un zâmbet pofticios. În ciuda aerului ei de toantă, părea totuşi o târâtură sadea. Rupert Goose îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Cu Loretta, deschid toate uşile! Aici, după o jumătate de veac de comunism, oamenii nu prea sunt obişnuiţi cu fetele care se îmbracă astfel. Şi-apoi, cehoaicele nici nu au un piept ca al ei. Probabil că e chestie de hrană. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Multe, răspunse Malko.

Tânărul informator îl ascultă cu îngrijorare.

— Observ că timpul vă presează… John Laramie nu va ajunge nicăieri dacă face apel la Castel. Probabil că tipul dumneavoastră şi-a înfiinţat o *agentură,* ca majoritatea prietenilor lui.

— Cum adică?

— Adică o agenţie de detectivi particulari. Viitorii miliardari cehi sunt înnebuniţi după aşa ceva. Chiar şi KGB-ul…

— KGB-ul?

— Da. Rusnacii au făcut presiuni discrete ca să nu le facem prea multe greutăţi prietenilor lor din STB. Îşi doreau şi ei o Primăvara de la Praga, dar fără ploi cu grindină. Cehii au înţeles pe dată mesajul. KGB-ul se bucură încă de foarte multă putere aici, cu reţelele rămase intacte şi cu mijloace berechet ca să facă pe multă lume să ciripească. Din când în când, mai iese la iveală câte un dosar, ca să stârnească bunăvoinţa… Acum, mai am o problemă. De găsit, îl vom găsi pe colonelul dumneavoastră, dar ce facem după aceea?

— Bună întrebare, admise Malko. Oare guvernul ceh va accepta să acţioneze în vreun fel?

Canadianul îi zâmbi cu ironie.

— Numai în cazul în care deţineţi probe zdrobitoare…

— Centrala nu mă poate ajuta?

— Slabe speranţe, făcu Rupert Goose. John Laramie a

sosit la ţanc. Nu mai există nici Serviciul Acţiune, iar ei nu vor să aibă necazuri cu cehii.

— Dar eu acţionez sub acoperirea unui acord secret cu preşedintele, protestă Malko. Trebuie să anihilez o operaţiune teroristă!

— John Laramie nu are cum să vă ajute. Dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor, am eu doi tipi…

— Cehi?

— Nu, ruşi. Sunt şi foarte mulţi dezertori, dar nu din motive ideologice. Pentru gologani, droguri şi altele. Cei doi tipi pe care îi cunosc au dat o spargere cu un tanc, ca să o şteargă în Vest. Au reuşit să fure un teanc de coroane cehe, dar şi-au dat seama că puteau să se şteargă la fund cu ele. Pe atunci, Departamentul 17 din STB îi urmărea ca să-i omoare. Noi am reuşit să-i ascundem pe aceştia doi şi să le salvăm pielea, pentru că alţi amici de-ai lor au fost împuşcaţi. Stau încă la căldurică şi putem să-i folosim pentru lovituri dure.

— Sunt de încredere?

— Nu au nici acte, nici bani, adăugă Rupert Goose cu dulceaţă în glas. Aşteaptă să plece şi ultimul rus din Cehoslovacia ca să iasă la lumină. Asta se va întâmpla la anul, în iunie.

— Acest lucru ne poate ajuta la ceva, admise Malko. Dar mai întâi, trebuie să-l găsim pe colonelul Ungelt.

Rupert Goose se întoarse spre Loretta.

— Mai ţii legătura cu tipul de la Interne?

— Da.

— Sună-l şi spune-i că trebuie să ne întâlnim urgent şi că avem ceva gras pentru el.

Loretta se aşeză la telefon şi începu o nesfârşită discuţie în cehă. După ce închise, spuse descoperindu-şi dinţii de iepure într-un zâmbet larg.

— Vă aşteaptă peste o oră la Ministerul de Interne.

— A ascuns lista cu toţi foştii agenţi din STB care şi-au dat demisia, îi explică Rupert Goose. Apropo, aveţi numărul robotului?

Malko i-l spuse.

— Am un prieten la poşta centrală din uliţa Jindrisska

care ar putea găsi adresa corespunzătoare numărului. Are tot timpul nevoie de bani.

Loretta îşi puse o taşcă imensă pe umăr.

— Avem destul timp, zise ea.

*

* *

Ministerul de Interne ocupa un bloc de o sută de metri în lungime, cu o arhitectură jumătate modernă, jumătate veche, la intersecţia cu uliţa Nad Stolou, unde se termina tunelul ce ducea la podul Svermuv, pe fostul bulevard Obrancu Miru, rebotezat în timpul regimului Milady Morakove, după numele unei femei care a luptat în Rezistenţă şi a fost împuşcată de comunişti în 1948. Malko opri maşina în faţa blocului din beton gri şi o urmă pe Loretta. Rochia îi ajungea până la fund, iar santinela, uluită, nu o slăbi din priviri.

Rătăciră pe coridoarele pustii şi sinistre până găsiră corpul de clădire pe care îl căutau. Faptul că se afla din nou aici îi dădea o senzaţie ciudată lui Malko…

Când ajunseră la etajul al patrulea, Loretta bătu la uşa unui birou ale cărui ferestre dădeau spre un mare teren de sport. În spatele unui birou modest, un bărbat cu tenul gri, precum pereţii, fuma o ţigară de foi, cu un aer viclean. Se ridică cu un zâmbet servil şi privirea ţintă la sânii canadiencei, uitând aproape să-i strângă mâna lui Malko. Dialogul începu în cehă. După un moment, tânăra se întoarse spre Malko.

— Are lista, dar trebuie s-o consultaţi aici. Aveţi numele exact?

— Da, Frantiska Ungelt.

— Vrea o sută de dolari.

Bancnota ateriză în mâna funcţionarului, iar acesta scoase lista bătută la maşină. Ea cuprindea o sută de nume. Malko îl găsi pe cel ce îl căuta la pagina a patra. Frantiska Ungelt, Raisova, 12. Urma o dată: 23 august 1990. Cehul citea peste umărul lui. Comentă ceva, iar Loretta traduse imediat:

— Este data la care s-a pensionat la cerere. Lucra la etajul cincisprezece, la evidenţa cetăţenilor străini.

— Adică?

— Avea legături cu anumite grupuri clandestine care veneau să se antreneze aici.

Acest lucru confirma spusele lui Anouar Rashimi.

— Putem să dăm de urma persoanelor cu care avea legături?

Fata traduse răspunsul dezolat al cehului:

— Toate documentele au dispărut. Se pare că au fost arse.

— L-aţi cunoscut? Îl întrebă Malko.

— Puţin, veni răspunsul.

— Cum era?

— Masiv, cu ochi albaştri, îi plăcea să bea.

— Era căsătorit?

— Nu ştiu.

Se vedea cât de colo că voia să pună capăt convorbirii… Loretta şi Malko plecară. Canadiana era nervoasă ca un purice.

— Ne ducem acum?

— Bineînţeles, zise Malko. Unde este?

— Lângă Ambasada Chinei, în cartierul rezidenţial unde locuiesc mulţi funcţionari de stat.

Se urcară în maşină şi se îndreptară spre cartierul Bubenec, nu departe de Castelul Praga. Raisova era o stradă îngustă, mărginită de clădiri vechi, vrednice de milă. O Skoda portocalie putrezea pe butuci, trist vestigiu al comunismului. Malko şi Loretta pătrunseră într-un hol cu zeci de cutii pentru scrisori. După zece minute, un lucru era cert: numele Ungelt nu figura nicăieri. Dezamăgită, Loretta îi propuse:

— Hai să întrebăm!

Fură nevoiţi să urce până la etajul al patrulea ca să găsească un suflet de om. Le deschise o bătrânică şi Loretta îi puse întrebări. Femeia clătină din cap. Nimeni cu acest nume nu locuia în clădire. La etajul şase, dădură peste un mustăcios care îi informă:

— Da, bineînţeles, locuieşte în capătul culoarului, în dreapta. Veniţi, vă arăt eu.

Era atât de fericit că vede nişte străini, încât îi conduse.

Malko schimbă o privire cu Loretta. Treaba era ca şi rezolvată… Nici măcar nu era înarmat. Amabil până la sfârşit, cehul sună în locul lor.

O femeie cu figură de beţivă întredeschise uşa cu teamă. Zăriră tapetul îngălbenit şi un interior mic-burghez. Loretta îi zâmbi seducător.

— Colonelul Ungelt?

— Nu mai locuieşte aici de vreo zece luni, răspunse femeia.

— Dar ştiţi unde s-a mutat?

— Nu.

Le trânti uşa în nas atât de tare, încât Malko abia avu timp să-şi tragă mâna ca să nu-i prindă degetele… Coborâră dezamăgiţi. Pista se întrerupea aici. Malko se opri la o cabină telefonică, introduse o monedă de douăzeci de coroane şi forma numărul lui Ungelt. Dădu tot peste robot. Malko murea de foame.

— Vreţi să mâncaţi la hotel? îi propuse el Lorettei.

Se îndreptară spre *Praha,* unde se cazase el. Semăna cu un soi de vapor în formă de semicerc, cocoţat pe colina Dejvice, exact deasupra bulevardului Lenin, căruia nu-i schimbaseră încă denumirea. Hotelul aparţinuse funcţionarilor de stat care veneau să se odihnească aici. După eliberare, fiind prea departe de centru şi prea scump, abandonat de turişti, părea un soi *Titanic,* rămas parcă înţepenit în mâl. Personalul îmbrăcat în smoching lâncezea blazat, prefăcându-se uneori preocupat de puţinii clienţi, într-o ambianţă funebră. Singurul lucru plăcut era priveliştea ce se deschidea deasupra oraşului şi imensele terase care dădeau spre parc.

Malko şi Loretta străbătură holul cu enormele candelabre din cristal şi plante ornamentale pe margini, pustiu la acea oră. La fel era şi restaurantul de la etajul inferior unde un şef de sală zelos îi instală la o masă, cu tot respectul pe care i-l impunea orice posesor de dolari.

Meniul era sărăcăcios: cârnaţi ungureşti, un crap mult prea gras şi o îngheţată cu nişte culori ce te îngrijorau. Loretta se repezi cu succes la sticla de vin care mai aduse puţină culoare în obrajii ei palizi.

— Mi-a mai venit o idee ca să-l găsim pe colonel, zise ea. Am un prieten ziarist care a lucrat puţin şi ca informator în STB… Putem să ne întâlnim mâine cu el.

Mâine… Malko avea senzaţia că în minte i se cuibărise o maşină infernală care ticăia neîncetat. Fiecare minut conta. Poate că era deja prea târziu ca să oprească campania teroristă pornită de Saddam Hussein.

În clipa în care traversa holul hotelului *Praha,* recepţionerul agită un plic dinaintea lui. *Sunaţi de urgenţă la Ambasada americană.*

John Laramie era în birou.

— Am primit un telex din Atena, îl anunţă el. Serviciile elveţiene au descoperit un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari vărsaţi ieri într-unul din conturile folosite de Organizaţia 15 Mai. Dar nu ştim destinatarul.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Numărătoarea inversă îşi mărea ritmul. Aşa cum se temuse, irakienii puseseră la punct o structură de rezervă. Debitul cecului reprezenta declanşarea operaţiunii Intiquam care devenise iminentă. Trebuia să-l găsească neapărat pe colonelul Frantiska Ungelt.

Sări în maşina. În tunel, traficul era aglomerat şi fură nevoiţi să se târască astfel vreo douăzeci şi cinci de minute. Ameţită de vin, Loretta moţăia cu gura deschisă şi rochia ridicată pe pântece. Printr-o minune, Malko găsi un loc de parcare pe uliţa Parizska.

Rupert Goose bătea de zor la un telex. Când îl zări pe Malko se întrerupse şi îi flutură un petic de hârtie prin faţa ochilor.

— Asta el Am numele abonatului şi adresa corespunzătoare robotului! Acum ştiu de ce John Laramie nu a găsit nimic. Numărul acesta face parte dintr-o serie rezervată STB-ului, care nu a fost înscrisă *oficial.*

Malko avea senzaţia că inspiră ozon. În sfârşit, a dat de o pistă!

Capitolul XV.

— Am găsit, zise Rupert Goose. Beata Milecki, uliţa Blanicka, 12. Se află în spatele muzeului, într-un cartier aparţinând burgheziei de altădată. Vreţi să vă duceţi acolo?

Malko se aşeză pe un teanc de ziare ca să se gândească. Se confrunta cu o situaţie mai mult decât delicată. Ce va face dacă va da nas în nas cu colonelul Ungelt? Va ajunge la o înţelegere cu el? Îl va lichida pe loc, fără să afle nimic despre operaţiunea în curs de desfăşurare? Îl va ameninţa? În orice caz, se va descurca la faţa locului. Rupert Goose îl urmărea. Deschise un sertar şi scoase din el un Makarov de nouă milimetri aparţinând Armatei Roşii.

— Luaţi-l, îi zise el, s-ar putea să vă fie de folos. Oricum, eu îi voi convoca pe rusnacii mei astă-seară. Până atunci, fiţi cu ochii în patru.

După ce strecură pistolul la centură, Malko se ridică simţind un ghem în stomac.

— Ştiţi unde mă găsiţi, spuse el. Dacă se iveşte vreo problemă, anunţaţi-l pe şeful centralei.

Îi luă ceva timp până ajunse în strada Blanicka, la est de marea arteră Vitezneho Unora ce ducea spre nordul oraşului Praga, paralel cu fluviul şi făcând legătura cu vechile cartiere. Clădirea de la numărul 12 semăna cu cele din împrejurimi: era negricioasă şi prost îngrijită. Malko cercetă cutiile pentru scrisori şi zări o carte de vizită elegantă cu numele de Beata Milecki. Locuia la etajul al treilea. Când ajunse aici, aceeaşi carte de vizită era prinsă pe una dintre uşi. Sună, dar nu răspunse nimeni. Repetă figura şi la uşa vecină, însă nu avu succes. O luă de la capăt, când o voce melodioasă se auzi în spatele lui.

— Pe mine mă căutaţi?

Se întoarse şi se pomeni în faţa unei blonde sculpturale, cu ochi verzi, cu un taior din piele mulat pe corp la fel ca ochii, ce cu siguranţă nu era cumpărat de la Gum. Purta pantofi asortaţi şi poşetă din piele de crocodil. Avea ochi surâzători. Însă se vedea de la o poştă că nu era tandră.

— Sunteţi Beata Milecki?
— Da, eu sunt. De unde mă cunoaşteţi?
— Nu prea vă cunosc, o corectă Malko. Dar am telefonul dumneavoastră.
— Nu, zău? Şi care e?
— 530185.
— Nu e numărul meu.
În timp ce discutau, ea descuie uşa şi îl invită înăuntru. Descoperi un apartament micuţ, foarte cochet, cu o mochetă pufoasă albă pe care era aşezată o superbă măsuţă joasă reprezentând un tigru din bronz, ce ţinea o placă din cristal, creaţie a lui Claude Dalle, încadrată între două canapele din mătase aparţinând aceluiaşi decorator.
Aici domnea o curăţenie desăvârşită… Beata Milecki se aşeză punând picior peste picior, cu un aer batjocoritor.
— Cine sunteţi?
— Malko Linge.
Ea îşi aprinse o ţigară.
— Ei, domnule Linge, cu ce pot să vă ajut?
Era momentul să-şi ia inima în dinţi.
— Cineva mi-a lăsat numărul acesta de telefon ca să-l caut aici, îi explică el. Am sunat, dar mi-a răspuns tot timpul robotul. Până la urmă, am venit.
— Sunteţi descurcăreţ, observă Beata. Cine este acel „cineva”?
— Frantiska Ungelt.
— Frantiska Ungelt!
Privirea ei era din ce în ce mai ironică. Ea se ridică, îl apucă Malko de mâna şi îl duse într-un holişor. Deschise un dulap şi îi arătă cu degetul o cutie cenuşie.
— Uitaţi numărul dumneavoastră. Robotul ăsta stă aici de o jumătate de an! Poate fi folosit de la distanţă, dacă ştiţi codul. Frantiska l-a instalat aici înainte să plece.
— Îl cunoaşteţi?
— Fireşte, doar am trăit împreună cinci ani.
— Ştiţi unde se află?
— N-am nici cea mai vagă idee. Ticălosul, cred că se străduieşte să-şi refacă viaţa.
Rostise aceste cuvinte fără să ridice tonul, apoi se aşeză

pe canapea.

— Nu vreau să fiu indiscret, făcu Malko, dar de ce mai ţineţi robotul?

— Nu am chef să mă trezesc cu un cuţit în spate. Frantiska poate fi extrem de periculos. Cum nu mă incomodează…

— Trebuie să-l găsesc, zise Malko. Este foarte important. Aţi vrea să mă ajutaţi?

Beata Milecki se uită la el îndelung, ca şi cum l-ar fi cântărit. În final, zise oftând:

— Poate că mai ţine legătura cu o târfă care face pe informatoarea din când în când. O cheamă Zitna. De obicei lucrează la hotelul *Yalta,* în piaţa Venceslas.

Se ridică. În timp ce îl conducea pe Malko, zise pe un ton lejer:

— Dacă doriţi să mă sunaţi, iată numărul meu de telefon: 675345. Mult noroc!

*

* *

Piaţa Venceslas care, în realitate, era mai degrabă un bulevard foarte larg, coborând în pantă aproximativ un kilometru, dominată de clădirea impozantă a Muzeului Naţional, gemea de lume.

Aproape în întregime numai pentru pietoni şi terminându-se cu o fundătură, atrăgea turiştii ca pe muşte cu uimitoarele clădiri de toate culorile, construite unele în stil gotic, altele în stil baroc. Malko trecu pe lângă coroanele de flori şi lumânările care ardeau în permanenţă, amintind de sacrificiul studentului Jan Pallach care s-a jertfit în focul luptelor din 16 ianuarie 1969, în semn de protest împotriva desfiinţării Primăverii de la Praga. Îşi croi drum prin mulţimea de turişti şi de cehi, îmbrăcaţi ca nişte cerşetori. Se îndrepta spre trotuarul de partea dreaptă. Pe terasa hotelului *Yalta* nu mai aveai unde să arunci un ac.

Printre turişti, reperă un grup de femei, toate aproape cu aceeaşi înfăţişare. Blonde platinate, cu părul tuns scurt, foarte machiate, cu ochi albaştri, ciorapi negri şi un aer nepăsător. Dar, cum cu o floare nu se face primăvară, nici cu cele câteva târfe nu se înfăptuieşte democraţia. Ele se

uitau insistent la turişti, înnebunite după dolari. Malko intră în cafenea şi zări grupuri peste tot. Intrarea lui declanşă o avalanşă de zâmbete unele mai deşănţate ca altele. Una dintre fete îşi descrucişă picioarele foarte încet, ca el să-şi dea seama că purta ciorapi… Civilizaţia Occidentului începea să alunge hidra totalitarismului.

El se apropie de ea şi întrebă în germană dacă poate să se aşeze. În câteva secunde, un barman veni repejor cu două cupe de şampanie. Învăţaseră numaidecât lecţia. Fata îi propunea deja un pat confortabil şi nu prea scump, plus câteva dintre specialităţile slovene… El se eschivă, precizând:

— Eu obişnuiesc să mă întâlnesc cu Zitna. Nu e aici?

Fata se închise în ea ca o stridie, cu privirea întunecată. Ca s-o liniştească, Malko adăugă imediat:

— Am putea să aranjăm ceva în trei…

Înviorată, fata îşi recapătă pe dată memoria.

— Zitna a plecat cu un client. Nu se mai întoarce. Îndată ce face rost de ceva biştari, dă fuga la Cazinou şi îi pierde cât ai zice peşte. E o fraieră…

Malko se scuză, iar ea se duse să se intereseze. Cazinoul nu se deschisese încă. Hoinări aproape două ore prin oraşul vechi, într-un decor de vis, întrebându-se dacă o va găsi pe Zitna. Şi mai ales, cum s-o abordeze ca s-o tragă de limbă. Când se gândea că eşecul unei operaţiuni teroriste de mare amploare depindea în mare măsură de bunăvoinţa unei târfe cehoaice!

Când se întoarse la *Yalta*, terasa se golise. Grupuri de oameni stăteau la coadă în faţa chioşcurilor unde se vindeau sandviciuri. Malko zări neoanele firmei „Cazinou”.

Coborî scara şi ajunse într-un subsol cu aparate de eliberat monede, luminat a giorno. Nu era nimeni şi totul i se păru de-a dreptul sinistru.

Se pregătea să urce, când auzi zgomotul unui jackpot care se descărca de monede. Înainta puţin şi dădu peste unicul client al cazinoului. Era o blondă cocoţată pe un taburet, cu pletele lăsate pe umeri, într-o rochie roşie foarte scurtă şi excesiv de mulată. Purta obişnuiţii ciorapi negri, cu picioare foarte frumoase, în nişte pantofi ornamentaţi cu

strasuri ce străluceau mai ceva ca vestitul Koh-i-noor.

Trăgea furioasă de maneta maşinii, înfundând-o cu monede ca un automat. El îi dădu târcoale, descoperind figura ascuţită cu trăsături cam grosolane şi nişte uimitori ochi albaştri…

Malko se duse la casă, schimbă o sută de dolari şi se întoarse cu buzunarele doldora de monede, apoi se instala în faţa maşinii de lângă fată.

După un sfert de oră, ea bătea cu furie maşinăria şi coborî de pe taburet. Norocos, Malko câştigase vreo treizeci de monede. I le întinse ei cu un surâs. Mai întâi, ea îl privi mirată, apoi provocator, îndreptându-şi spatele ca să scoată în evidenţă bustul.

— *Dekuji*[25]*!* Spuse ea.

Tot la fel de scurt începu iar să joace… Puţin mai târziu, terminară amândoi monedele cam în acelaşi timp şi se pomeniră faţă în faţă.

— Nu există un loc mai vesel? O întrebă Malko în germană.

— Vreţi să spuneţi alt cazinou?

— Nu neapărat. Un loc unde se poate mânca şi asculta muzică.

— *Uhpavuka,* dacă mai găsim locuri.

Îşi puse un impermeabil verde şi urcă scara înaintea lui profitând de situaţie ca să-şi unduiască crupa rotunjoară. Piaţa Venceslas se golise. Merseră pe străduţele înguste până ajunseră în Celetna. În uşă lumea se îngrămădea aşteptând să se elibereze vreo masă. Zitna se întoarse către Malko.

— Aveţi cinci dolari?

Ea întinse banii unui chelner care îi instală imediat la o masă. Comandară vin şi şuncă de Praga.

— Cum vă cheamă? Îl întrebă ea.

— Malko Linge. Dar pe dumneata?

— Zitna.

*

* *

Tocurile înalte ale Zitnei răsunau pe dalele din piaţa

[25] Mulţumesc (n.a.).

Staromestske, tulburând liniştea nopţii. După o sticlă de Tokay, se ameţise un pic. Malko ştia că venise din Slovenia şi că muncea la Praga de trei ani.

El privi clădirile vechi construite în stil gotic care se găseau de jur-împrejur. Praga era într-adevăr un oraş splendid. Ca să găsească un taxi, fură nevoiţi să meargă până la podul Carol, de o frumuseţe ce îţi tăia respiraţia, ornamentat cu treizeci de statui.

După ce se suiră în maşină, Zitna se lipi strâns de el şi îşi strecură limba caldă în ureche zicând:

— Dai cincizeci de dolari pentru frumoasa ta Zitna?

— Patruzeci, se tocmi Malko.

Ea nu discută şi ajunseră într-o străduţă de lângă Grădina Botanică. Zitna îl trase într-un imobil vechi cu o imensă casa a scărilor şi pătrunseră într-o garsonieră destul de drăguţ mobilată, cu postere cu motociclişti pe toţi pereţii. Un abajur portocaliu împrăştia o lumină difuză.

Imediat ce puse mâna pe cei patruzeci de dolari, Zitna îşi trase peste cap rochia roşie şi rămase în slip şi în ciorapi.

— Să ştii că regulez foarte bine, murmură ea.

Problema era că Malko nu avea nici un chef s-o încerce… În plus, nu se vedea punând pe noptieră pistolul Makarov ascuns în curea. Zitna reprezenta singura modalitate de a ajunge la colonelul Ungelt. Hotărât să nu strice chiar totul, se aşeză pe pat şi zise pe un ton mieros:

— Ce gură frumoasă ai!

Măgulită, Zitna îi adresă un zâmbet deşucheat.

— Vrei s-o guşti?

— Da.

Cât ai clipi, ea se puse pe treaba. Îngenuncheată pe pat, o aspiră dintr-o dată până la rădăcină, cu o tehnică vrednică de „Deep Throat”. O mângâia cu mişcări ale limbii rapide şi aţâţătoare. Apoi, scoţând-o din gură, o strânse între sâni, începând s-o plimbe între cele două mingiuţe calde, aplecând capul ca s-o atingă cu buzele de fiecare dată când ajungea în dreptul gurii…

Ea sufla ca o locomotivă, iar Malko simţi că se apropie de sfârşit. Zitna îşi dădu seama şi se retrase.

— Nu te opri! făcu Malko.

— Bine.

Ea reluă jocul cu şi mai multă înverşunare, până când îl făcu să simtă seva urcând din rărunchi. Finalul cursei se apropia inevitabil de sfârşit. Zitna aplecă capul şi culese totul cu plăcere. Îi făcu cu ochiul complice.

— Ticălosule, ţi-a plăcut, nu-i aşa? Acum poţi să mă regulezi…

— Hai să ne odihnim un pic, îi zise Malko.

Mai întâi de toate, trebuia să stea cât mai mult cu ea.

*

* *

Conştiincioasă, Zitna începuse iarăşi să-l mângâie, însă lui nu-i stătea mintea la asta… Ofensată, ea îl întrebă:

— Nu mai ai chef?

— Am putea să ne întâlnim şi altădată, acum sunt frânt, zise Malko.

— Lucrez în fiecare zi la *Yalta,* preciză ea.

— Câştigi bine?

— Oricum, mai bine decât ca secretară cu şaizeci de mii de coroane.

— Unde?

— La Ministerul de Interne. Am avut un unchi în partid şi el m-a ajutat să intru acolo. Pe urmă, într-o zi, pe la ora şase seara, a intrat un tip în biroul meu, un arab. Şeful plecase. Am observat că mă dorea atât de mult că nu contenea să mă măsoare din cap până-n picioare. Mai ales că pe atunci aveam pieptul mai mare decât acum. El mă plăcea, iar eu eram gata să cedez. Deodată, s-a aplecat spre mine şi mi-a arătat vergeaua care era extrem de umflată… „Dacă o dezumfli, mi-a şoptit el, îţi dau zece dolari.” Ne-am încuiat în biroul şefului ş am aprins beculeţul roşu. A juisat în câteva secunde, iar eu am primit cei zece dolari… I-a plăcut atât de mult, încât mi-a spus să-l însoţesc la aeroport. A doua zi, a venit să mă ia cu o Tatra şi un şofer, apoi am cântat la flaut practic până la urcarea în avion. Asta pentru cinci dolari. Abia când mă întorceam, şoferul m-a întrebat unde lucrez… Acest lucru mi-a dat idei… La sfârşitul lunii, mi-am dat demisia şi, de atunci, am devenit un element „antisocial”, cum spuneau ei pe vremea aceea. Ei, nici chiar

aşa.

— De ce?

— Of, tipilor din STB nu le-a trebuit mult timp ca să mă repereze. Într-o seară, m-au înhăţat doi inşi. M-au dus pe un teren viran de lângă fluviu şi mi-au tras o chelfăneală zdravănă. Am crezut că mă vor omorî în bătaie. După aceea, mi-au spus că sunt poliţişti şi că lucrează pentru Departamentul al paisprezecelea.

— Ce înseamnă asta?

— Of, sunt tipii care se ocupă de legăturile cu arabii. Aveau nevoie de fete ca mine. Şeful lor mi-a propus un târg. Am continuat să lucrez fără să am probleme, dar, când avea nevoie de mine, trebuia să mă supun…

— Ce făceai?

— Mi-a dat un număr de telefon. El mă suna acasă, apoi îi telefonam eu. Atunci, îmi arăta „ţinta”. Un oaspete străin. Nu trebuia decât să-l agăţ. Câteodată, ziceam că sunt soţie de funcţionar de stat şi asta îi excita la culme. Aveam sarcina să storc toate informaţiile posibile, iar „tutorele” meu îmi lăsa jumătate din dolari.

— Lucrezi şi acum pentru STB? o întrebă Malko.

Zitna izbucni în râs.

— Dar STB-ul nu mai există, l-au dizolvat. Bineînţeles că tipii au rămas tot acolo, în fine, cea mai mare parte dintre ei…

— Ce s-a întâmplat cu „tutorele” tău?

Fata îşi netezi pletele blonde cu un gest senzual.

— S-a privatizat, răspunse ea izbucnind într-un râs sănătos.

— Cum adică?

— A plecat din STB şi a deschis o firmă de detectivi particulari.

Malko ciuli urechile.

— Asta mă interesează, spuse Malko. Eu am venit aici să văd cum merge privatizarea. Crezi că fostul tău şef ar putea să-mi furnizeze nişte informaţii confidenţiale?

Ea se întinse ca o pisică.

— Cu siguranţă.

— Poţi să-mi dai mai multe amănunte? continuă el pe

tonul cel mai firesc posibil.

Zitna tresări imperceptibil.

— Ascultă, nu ştiu dacă are timp. Şi-apoi, e mereu foarte prudent. Unde locuieşti în Praga?

— La hotelul *Praha.*

Ea se ridică şi îi întinse un carnet şi un creion.

— Scrie-ţi numele şi numărul camerei. Îi spun să ia legătura cu tine. Dar să nu mă uiţi…

Iată ce grijă avea ea. Îl conduse pe Malko până la uşă.

— Este urgent, îi zise el.

— Şi eu pot să-ţi fiu de ajutor. Îţi dau numărul meu de telefon.

Ea îi mâzgăli un număr, apoi el se trezi în strada întunecată. Dacă prietenul Zitnei era chiar colonelul Ungelt, seara asta avea să fie lungă şi interesantă.

Capitolul XVI.

Telefonul roşu aşezat departe de Malko începu să sune şi fu nevoit să sară din pat ca să răspundă. Ceaţa dimineţii învăluia Praga ca într-un nimb, iar soarele nu apăruse încă din nori.

— Domnul Linge? Sunt eu, Zitna.

La telefon, avea voce de fetiţă. Malko se bucura în sinea lui.

— Aţi luat legătura cu prietenul dumneavoastră?

— Da, e de acord să vă întâlniţi în seara asta pe la şapte, în piaţa Venceslas. La o sută de metri mai departe de *Yalta,* chiar după ce treceţi de hotelul *Europa,* e o poartă mare care deserveşte trei curţi. Vă aşteptăm acolo.

— Nu vreţi să veniţi la mine?

— Nu, doreşte discreţie totală.

Cehoaica închise fără să-i lase răgazul să-i mai pună şi alte întrebări. Malko era sigur că ea îi transmisese mesajul. Din acest moment, existau mai multe ipoteze. Fie că prietenul Zitnei nu era bărbatul pe care îl căuta Malko, ceea ce era posibil, fie era chiar el. În acest caz, putea să vină la întâmplare, neştiind cine este. Sau îi întindea o cursă. Oricum, în toate cele trei cazuri, trebuia să se ducă.

Însă timpul îl presa prea tare ca să mai stea pe gânduri. Luă telefonul şi formă numărul Lorettei.

— Voiam să vă sun, făcu tânăra canadiană. M-am întâlnit cu prietenul meu ziaristul, cu Tomase. Poate să se întâlnească cu noi în dimineaţa asta. Hai să ne întâlnim peste o oră direct în strada Pertruşka la numărul 87.

Malko avu totuşi timp să-l sune pe John Laramie. Şeful centralei era nervos.

— Nu am veşti bune, începu el. Am primit alt mesaj din Atena. Prizonierul a murit.

Se pare că antidotul împotriva thalliumului nu fusese testat îndeajuns. Anouar Rashimi nu le va mai dezvălui şi alte secrete…

— Pe urmă?

— Cei de la Langley mă sâcâie cu mesaje despre Intiquam. De altfel, am avut o întâlnire la Castel în legătură cu acest subiect. Sper să se mişte mai repede.

— Eu mă mişc, preciză Malko cu o voce suavă. Cred că foarte curând voi avea veşti bune. Am găsit calea care duce la colonelul Ungelt.

*

* *

— El este Tomase, zise Loretta. Unul dintre oamenii care cunosc cel mai bine STB-ul.

Tomase era un băiat bucălat, cu părul negru ca abanosul şi privirea vioaie. Malko îl găsise într-un soi de cantină, însoţit de Loretta, care era şi mai provocatoare decât în ajun, cu un tricou căruia îi mărise decolteul şi îl cususe de mână, cu nişte jeanşi turnaţi pe ea şi o curea lată de care ai fi avut chef s-o prinzi. Tomase îi strânse bărbăteşte mâna lui Malko.

— Îl cunosc foarte bine! confirmă el. Din 1977, am fost arestat de vreo douăzeci şi şapte de ori. Eu…

Se opri. Dinţii începură să-i clănţăne cu un zgomot infernal, ca un automat stricat. Malko credea că-i vor cădea toţi pe masă… Dar criza se opri la fel de brusc precum începuse, iar ziaristul continuă un zâmbet de scuză.

— Nu e din vina mea. M-au lovit o dată atât de tare, că mi-au atins un nerv. Mă apucă din când în când… Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi expuse greutăţile prin care trecuse ca să dea de urma colonelului Frantiska Ungelt.

— Nu mă miră, zise Tomase. STB-ul este încă foarte puternic… Membrii lui au avut destul timp ca să se pregătească pentru viaţa civilă… Majoritatea se bucură acum de identităţi false, foarte greu de dibuit. Cei mai compromişi dintre ei şi-au luat naţionalitate sovietică şi nu putem întreprinde nimic împotriva lor. Cred că cel pe care îl căutaţi s-a pus la adăpost. Ca să acţioneze astfel, trebuie să fie protejat de KGB sau de alţi oameni.

— Loretta m-a dus la un funcţionar de la Interne, zise Malko. Avea o listă…

Tomase zâmbi cu indulgenţă.

— Este un escroc. E vorba de listele vechi, ce nu mai prezintă interes. Şi el face parte din vechiul sistem.

Loretta îşi vârî nasul în cafeaua fără nici un gust.

— Ştiţi, în STB, au fost mai mult de două mii de oameni, în afara celor din Ministerul de Interne, continuă Tomase. Ce doriţi de fapt să ştiţi? Unde se găseşte, numai atât? Sau vreţi să întreprindeţi o acţiune împotriva lui?

— Mai întâi, să-l localizez, zise Malko. Dar repede.

Tomase se uită la ceas.

— Putem merge chiar acum să ne întâlnim cu cel mai bun informator al meu. A lucrat patruzeci de ani în STB. El deţine cel mai amănunţit fişier.

Se urcară în maşina lui Malko, lăsând-o pe Loretta să se întoarcă la treburile ei. Clănţănitul din dinţi al lui Tomase era supărător. Îl conduse pe Malko prin labirintul de străduţe din centrul vechi, până la podul Svermuv. O luară apoi prin tunel, ajungând în apropierea Parcului Culturii din strada Strojnicka, vizavi de o clădire ce părea abandonată, atât de jalnic arăta.

— Aveţi bani? îl întrebă Tomase.

Malko îl asigură că avea buzunarele pline.

— Nu-i spuneţi de ce îl căutaţi, îl sfătui ziaristul. Poate că îi e frică. Spuneţi-i că e un prieten de-al dumneavoastră şi că l-aţi cunoscut când lucra în străinătate… Că vreţi doar să-l găsiţi.

Urcară la etajul al cincilea. Tomase sună mult până îi deschise un bătrân cu un aer semit foarte pronunţat. Era gârbovit, cu haina plină de pete de grăsime, cu un pantalon fără nici o formă şi pâslari în picioare. Îi măsură pe cei doi bărbaţi din cap până-n picioare cu ochii lui urduroşi şi temători. Tomase făcu apel la tot farmecul lui, iar el îi pofti într-un salonaş unde mirosea a aer închis, ticsit cu obiecte şi lămpi de la 1900, acoperite de praf timp de două secole… Nu le oferi nimic de băut şi ascultă explicaţiile lui Tomase, storcându-şi un coş invizibil din bărbia nerasă ca lumea. Apăru un motan negru care se cuibări în poala lui. Când Tomase termină, bătrânul rosti o frază scurtă.

— O să caute în arhivele lui să vadă dacă îl găseşte, îi traduse ziaristul. Costă două sute de dolari.

— Şi dacă nu găseşte nimic?

— Oricum, tot atâta face.

Bătrânul aştepta, mângâindu-şi motanul. Malko puse cele două bancnote pe masă. El le cercetă cu atenţie, apoi ieşi din încăpere.

— Ciudat personaj, observă Malko.

— Credeţi? (Tomase părea încântat.) Zev Maşanski e maniac în privinţa arhivelor. De patruzeci de ani trăieşte tot aşa.

— De patruzeci de ani?

— Da. A fost deportat în Polonia, iar familia lui a pierit în timpul Holocaustului. După război, s-a mutat aici. Ca şi Simon Wisenthal, a început să-i caute pe foştii colaboratori şi pe nazişti. După ce îi găsea, fie că îi denunţa oamenilor cărora aceştia le făcuseră rău, fie, contra unei sume de bani, îi făcea să ciripească. În 1984, schimbarea regimului a picat la ţanc: listele lui începuseră să se cam golească… S-a pus în serviciul STB-ului ca să-i denunţe pe opozanţi. KGB-ul l-a folosit şi el în mai multe rânduri. Acum, face acelaşi lucru pentru regimul cel nou.

În sfârşit, au dat peste un personaj simpatic…

Sordidul colecţionar apăru din nou cu o fişă de carton alb în mână, se aşeză în faţa lui Malko şi îşi puse ochelarii lui antici pe nas.

— Iată, zise el. Colonelul Frantiska Ungelt. Departamentul al doilea. A lucrat în străinătate, în Elveţia, în Franţa, în Germania. De patru ani, e la Ministerul de Interne. Răspunde de Relaţiile externe şi de legătura cu Omnipol[26].

Zev Maşanski tăcu şi rosti câteva cuvinte pe un ton mai amabil.

— Întreabă dacă vreţi să mâncaţi de prânz împreună cu el, traduse Tomase. A pregătit o *polevka* şi o *rabinova kapsa*[27].

— Nu, mulţumesc, refuză Malko, nevrând nici măcar să afle ce însemna „buzunarul rabinului”. Ştie unde este colonelul Ungelt?

---

[26] Organism de stat însărcinat cu comercializarea materialului militar (n. a.).

[27] Supă „elixirul vieţii” şi „buzunarul rabinului” (n. a.).

Urmă un scurt dialog. Zev Maşanski îşi curăţa unghiile cu cartonul alb, adunând apoi cu grijă ce-a găsit sub ele.

— Este o informaţie foarte confidenţială, îi explică Tomase.

Asta voia să însemne două sute de dolari în plus. Zev Maşanski netezi cu grijă bancnotele, apoi se lansă într-o lungă explicaţie din care Malko înţelese cuvântul „agentură”.

— Spune că omul acesta şi-a înfiinţat o *agentură*. Dar nu ştie unde are sediul. Trebuie să ne întoarcem peste două zile. În schimb, are adresa lui Ungelt. Uliţa Blanicka, 12.

Adresa unde locuia Beata.

— Am fost, zise Malko, nu mai stă acolo. Am găsit numai o tânără.

Ziaristul traduse. Zev Maşanski se înfurie şi citi din nou cartonul alb, apoi începu cu alte explicaţii.

— Spune că femeia minte, tălmăci Tomase. Frantiska Ungelt este încă îndrăgostit de ea. O întreţine. Însă, dacă nu era acolo, ea ştie precis unde se află. Acum ar vrea să mănânce. Ca să aflăm adresa firmei, trebuie să revenim peste două zile.

După ce plecară, auziră zăngănind în spatele uşii cel puţin douăsprezece zăvoare…

*

* *

Zev Maşanski aşteptă ceva timp până să se apropie de telefon. Nu era hotărât. În final, dorinţa de câştig învinse. Formă un număr extras dintr-un carneţel negru jerpelit, cel mai secret dintre toate lucrurile, scris în creion cu caractere cât puricele.

Imediat ce interlocutorul răspunse, începu să vorbească pe un ton plângăreţ, ca de obicei, cu mici inflexiuni de bătrân bolnav. Discuţia nu dură mult. După ce închise, se duse repede în bucătărie şi gustă liniştit din „buzunarul rabinului”.

*

* *

Malko înainta cu viteză mică în tunel, aproape sufocat de gazelele eşapament. Tomase era în culmea fericirii.

— În sfârşit, l-aţi găsit pe ticălosul ăla!

— Nu sunt sigur că bătrânul a spus adevărul.

Cehul scutură din cap.

— Bătrânul Zev e om serios. Spune *întotdeauna* adevărul. Ce o să faceţi acum?

Era o întrebare de milioane la care Malko nu avea răspuns. Fireşte, putea să ia numaidecât legătura cu Beata. Acum era ora două. Zări o cabină şi se opri lângă ea. Beata nu răspundea… Negru de supărare, se duse la Tomase.

— Ştiţi cumva unde am putea mânca?

— Haideţi să mergem în Mala Strana, e o braserie, *U Schnellu,* unde au cel mai bun gulaş din Praga.

Mala Strana era un cartier construit în stil baroc pe coasta colinei Castelului, cu palate vechi, locuri romantice şi străduţe ivite parcă din alte timpuri.

*

* *

Gulaşul de la *U Schnellu* era delicios, însă Malko nu reuşi să mănânce decât foarte puţin. Îl obseda timpul care trecea fără milă. Maşinile-capcană pregătite pentru operaţiunea Intiquam erau probabil pe drum, în timp ce el îl mai căuta încă pe organizatorul acestei orori, fantomaticul colonel Ungelt.

Se ridică din nou ca să telefoneze. Beata tot nu răspundea. Trebuia să-şi omoare timpul într-un fel până la întâlnirea cu Zitna. Cea mai bună metodă de a şi-l petrece era să stea la pândă în faţa locuinţei Beatei…

*

* *

Era ora cinci şi jumătate. Moleşit de căldura care se lăsase brusc, Malko abia îşi putea ţine ochii deschişi. Găsise un loc de parcare în faţa clădirii de pe strada Blanicka. Deodată, o Tatra 613 neagră masivă – bijuterie a construcţiei de maşini cehe – se opri la numărul 12. Zări şoferul în treacăt, un domn în vârstă, distins, apoi portiera din spate se deschise şi se iviră două picioare superbe, urmate de bine cunoscutul taior verde din piele. Beata străbătu cu paşi vioi cei câţiva metri care o despărţeau de locuinţa ei şi intră înăuntru, fără să-l observe pe Malko.

Acesta pornise deja motorul. Din păcate, Tatra demară ca un Ferrari, vira la dreapta, îndreptându-se spre centru. Însă două maşini se intercalaseră între el şi Tatra şi, nebun de furie. Malko se pomeni singur pe bulevardul Vitezneho Unora. Rezistă tentaţiei să se întoarcă. Beata nu-l văzuse. Putea să exploateze din plin acest avantaj.

Îşi impuse deci să treacă podul şi să se ducă la hotelul său de pe malul celălalt. Imediat ce intră în cameră, formă numărul Beatei. Tânăra răspunse numaidecât.

— O, ce surpriză plăcută! făcu ea cu voce melodioasă. L-aţi găsit pe Frantiska?

— Încă nu, răspunse Malko, nu mă mai grăbesc, dar dacă sunteţi liberă să cinăm împreuna…

Se lăsa tăcerea câteva clipe.

— E o idee minunată! Zise Beata. La ce oră?

— Pe la opt şi jumătate, e bine?

— Este perfect, unde vreţi să mergem?

— Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine Praga decât mine, obiectă Malko.

— Foarte bine, spuse ea, mă voi ocupa eu de rezervare, altminteri, aici nu găseşti niciodată loc. Pe curând.

*

* *

Malko străbătu fără grabă trotuarul drept din piaţa Venceslas. Peste tot pe rondurile de flori, oamenii se strângeau în mici grupuri şi discutau, terasa de la *Yalta* gemea de lume şi de târfele obişnuite care se vânzoleau pe acolo. Îşi continuă drumul trecând prin faţa patiseriilor construite în stil neogotic ale hotelului *Europa.* Imediat după el, găsi o poartă mare de garaj. Era locul ales de Zitna. O boltă întunecoasă ducea într-o curte neluminată, apoi încă una, deservind altă curte şi, în fine altă boltă care ducea în cea de-a treia curte. Clădirile erau probabil ocupate de birouri, căci toate ferestrele erau întunecate. La Praga, oamenii mai lucrau încă după sistemul socialist, nefăcând ore suplimentare.

Intră sub prima boltă, dar nu o văzu pe Zitna. Verifică maşinal dacă avea pistolul Makarov sub haină, apoi merse mai departe. În curte nu bântuia nici măcar o vietate şi

astfel ajunse sub cea de-a doua boltă, dar tot fără succes. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât zgomotul din piaţa Venceslas se auzea mai încet. Avea impresia că pătrundea într-o altă lume, dintr-o altă dimensiune.

*

* *

Când ajunse la ultima boltă, Malko cercetă curtea întunecată cu privirea. Nu era nimeni. Aceste clădiri maiestuoase şi negricioase, fără nici o fereastră luminată, erau deprimante. Piaţa Venceslas i se părea foarte departe. Tocmai voia să se întoarcă atunci când zări în dreapta lui o pată verzuie. Părea o prelată care acoperea ceva pe sol.

Se apropie şi constată cu stupoare că prelata avea picioare! Era un impermeabil: haina de ploaie a Zitnei. Cu inima zvâcnindu-i în piept, se aplecă deasupra ei. Părul auriu al tinerei târfe aproape că strălucea în întuneric şi era ţeapănă ca un cadavru… Chipul era schimonosit, ochii ieşiţi din orbite, gura căscată. Cordonul care servise la strangulare rămăsese în jurul gâtului. Îi atinse obrazul. Era caldă încă. Asasinul era prin apropiere.

Tocmai se pregătea să scoată pistolul de la brâu, când observă cu coada ochiului o formă întunecată ce se ivi de pe aleea vecină. Apucă doar să se întoarcă, văzând o namilă de tăietor de lemne năpustindu-se asupra lui. Parcă avea capul tăiat cu barda, cu pometi înalţi de tip asiatic, o frunte ce nu depăşea câţiva centimetri şi mâini enorme.

Şocul îl ţinea încă lipit de zid, iar arma îi căzu pe pământ. Adversarul îi înconjurase deja gâtul cu braţul şi avu senzaţia că era un pui căruia cineva îi rupea gâtul.

Un văl întunecat trecu dinaintea ochilor şi o durere ascuţită într-o parte îi înmuie picioarele. Atacatorul îi trase un pumn în ficat… Oscilând, încercă în zadar să scape, gândindu-se că până aici i-a fost.

Strânsoarea nu slăbea nici o clipă gâtul lui Malko. În acelaşi timp, „tăietorul de lemne” băgă mâna stângă în bocanc şi scoase o baionetă de Kalaşnikov cu lama scurtă. Malko simţi cum muşchii namilei se încordează. Îl va înjunghia îndată ca pe un porc.

Capitolul XVII.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca baioneta să se afunde în pântece, Malko se lăsă greu, ca şi cum l-ar fi cuprins leşinul. Luat prin surprindere, atacatorul nu-l mai putu susţine şi se prăbuşiră amândoi. Ca un înecat, întinse braţul şi pipăi cu mâna locul unde credea că îi căzuse pistolul Makarov. Atinse mânerul cu degetele în clipa în care „tăietorul de lemne” îşi dădu seama că l-a fentat. Cu un mârâit de furie, se repezi la Malko. Afundându-i genunchii în spinare.

Cuprins de o durere înfiorătoare, Malko aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Dacă agresorul nu ar fi încercat să-l întoarcă, nu ar fi reuşit să scape...

În clipa în care adversarul îl apucă din nou de gât, Malko trase piedica pistolului. Fără să mai stea pe gânduri, înfipse ţeava în pieptul namilei şi apăsă pe trăgaci. Nu luă degetul de pe el decât după ce trase nouă focuri în rafală. Mai întâi, „tăietorul de lemne” păru scuturat de un şoc electric, apoi căzu grămadă, iar sângele începu să-i curgă din gură. Încă năucit, Malko împinse corpul şi se ridică clătinându-se şi cu urechile vâjâindu-i. Puse pistolul gol la brâu şi se aplecă peste cadavru, scotocindu-l rapid prin buzunare, dar negăsind nimic.

Poate că cineva auzise focurile de armă. Trecu din nou pe sub cele trei bolţi şi regăsi rumoarea din piaţa Venceslas, apoi se îndepărtă ca un somnambul. Se uită maşinal la ceas. Era şapte şi zece. Avea impresia că stătuse un veac în curtea asta sinistră. Îi mai rămânea o singură pistă: Beata.

*
* *

Pe Malko îl mai exaspera încă discuţia avută cu John Laramie, şeful Centralei CIA din Praga, în timp ce îşi parca maşina pe strada Blanicka. Poziţia autorităţilor de la Castel era simplă: guvernul ceh nu îi cerea mai mult decât să ajute CIA să anihileze o acţiune teroristă. Însă erau incapabili să-l găsească pe colonelul Frantiska Ungelt. Ca şi cum dispăruse

complet de pe suprafaţa pământului... Cât despre celelalte elemente ale acţiunii – maşinile-capcană – nu exista nimic concret care să le poată opri. Noul ministru de interne se hotărâse totuşi să difuzeze o circulară la toate punctele de frontieră prin care cerea controlul strict al maşinilor suspecte care ieşeau din Cehoslovacia. Frecţie la piciorul de lemn.

Iar acum, responsabilitatea de a opri o operaţiune care punea în joc un stat suveran şi mai multe reţele teroriste căzuse în cârca lui Malko, care era singur şi lipsit de orice mijloace. Tentativa de omor a cărei victimă tocmai fusese avea cel puţin meritul că mai limpezea un pic lucrurile. Colonelul din STB îl reperase pe Malko atunci când el încerca să-i dea de urmă. Dacă nu va scoate nimic de la Beata, va trebui să aştepte încă două zile până găsea bătrânul Zev Maşanski *agentura* lui Frantiska Ungelt. Două zile, în care toate eforturile lui puteau să se ducă pe apa sâmbetei.

Furios foc, se îndreptă către poarta de la numărul 12. Era opt şi jumătate fix. Aproape că se ciocni de Beata. Era superb machiată. Tot cu taiorul verde, aruncase în grabă pe umeri un şal negru cu marginea de vizon. Avu răgazul să surprindă o lucire de panică în ochii ei verzi, apoi, într-o fracţiune de secundă, zâmbetul se aşternu pe buze şi zise cu o voce melodioasă:

— Aţi venit mai devreme. Mai aveam ceva de cumpărat. Nu-i nimic, mai poate să aştepte.

Ea îl luă de braţ, trăgându-l înăuntru şi începu să urce scara unduindu-şi şoldurile prea late sub nasul lui Malko. Acesta o urmă foarte intrigat. Imediat ce intră în casă, Beata îşi lepădă şalul şi îl fixă pe Malko cu un zâmbet provocator.

— E puţin cam devreme ca să cinăm, nu-i aşa? Am reţinut pentru mai târziu o masă la *Palace.*

Femeia asta parcă era din stâncă. Se duse la bar, scoase o sticlă de Moet şi pahare, apoi le umplu, învârtindu-se în jurul lui Malko în aparenţă senină şi fără griji. Telefonul începu să sune şi se opri imediat.

— Am pus robotul, spuse Beata. Ca să fim liniştiţi.

Privirea insistentă o căuta pe a lui Malko. Se ridică şi dădu drumul unei combine Akai. Era muzică ţigănească. Soneria telefonului se declanşă din nou. Ea îl chemă pe Malko.

— Vino să-ţi arăt ceva!

„Ceva” erau nişte fotografii cu ea în furou.

— Păreţi cam obosit, zise ea deodată, cu o tandreţe neaşteptată.

Cu un gest blând, ea îi mângâie părul lui Malko şi, ca din întâmplare, îşi lipi bazinul de el cu un gest fără echivoc. Privirile lor se încrucişară, iar ea zise cu glas prefăcut dojenitor:

— Ştrengarule!

Ca şi cum *el* s-ar fi năpustit asupra ei. Telefonul sună a treia oară. Malko se gândea la două aspecte. În primul rând, înţelese motivul atitudinii Beatei, apoi, simţea o dorinţă viscerală, iraţională faţă de scorpia asta superbă. Dacă ar exista o întrecere între jigodii, cu siguranţă că ea ar câştiga toate medaliile. Când el îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei, femeia gânguri cu vocea ei melodioasă, arătându-i gâtul:

— Dă-mi un pupic aici şi fii cuminte.

Era magnifică! Se zgribuli puţin, apoi îl respinse.

— Vino să mai bem un pic.

— Mi-e foame, hai să mergem să mâncăm. Bem la restaurant.

El se îndreptă spre uşă. Ceea ce prevăzuse, se adeveri. Beata îi ţinu calea gângurind, alintându-se ca o pisică, dar foarte hotărâtă să nu-l lase să plece. Lipită strâns de el, ea îi dădu voie s-o sărute încălzindu-se încet-încet, permiţându-i lui Malko să-i descheie jacheta pe sub care avea doar sutienul. Însă când el încercă să meargă mai departe, ea se eschivă din nou. Abia trăgându-şi sufletul, cu ochii strălucitori, ea făcea pe sperioasa.

— O să trebuiască să mă machiez iarăşi, zise ea.

Sprijinită de tocul uşii, ea stătea în faţa lui. Telefonul sună pentru a patra oară.

— Eşti foarte căutată, făcu Malko ironic. Cred că mă duc să mănânc singur. Nu-mi plac femeile care fac fiţe.

— Ce nesuferit eşti!

Se pregătea să se îndepărteze de ea ca să iasă când Beata îşi schimbă brusc atitudinea. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului şi îl sărută cu pasiune, iar mâinile începură să-i exploreze corpul, descheindu-l la cămaşă, mângâindu-l peste tot. Scoase un ţipăt scurt când descoperi pistolul Makarov.

— Ia te uită, eşti înarmat, zise ea simplu.

Acest lucru nu o intimidă şi începu să-l excite frecându-se întruna de el. Când îi desfăcu fermoarul fustei din piele, ea se scutură ca să alunece mai uşor, rămânând numai în ciorapii care îi ajungeau până la coapse.

— Să-mi faci tot ce vrei, murmură cu vocea ei melodioasă.

Ea îl împinse pe divan şi se aruncă deasupra lui. Parcă avea zece guri şi o sută de braţe. Telefonul nu mai suna. Când Malko îi dădu jos slipul din dantela, îşi dădu seama că ea nu juca teatru… Însă, ea refuză din nou să se culce cu el. Cum Stătea în patru labe pe canapea, era extrem de provocatoare. Petrecând braţul în jurul taliei, întărâtat la culme de acest fals viol, Malko nu mai aşteptă. Nebăgând în seama zvârcolirile ei, atinse intrarea dintre coapse şi împinse.

Dar nu prea tare, căci Beata se mulţumi să geamă încântată, iar el se afundă în ea până la rădăcină. După aceea, o posedă cu toată forţa, în timp ce ea îl primea resemnată. În final, explodă în străfundurile ei.

*

* *

În aceeaşi ţinută, Beata mângâia distrată pieptul lui Malko, cu o cupă de Moet în cealaltă mână.

— Ce puternic eşti, gânguri ea, nu mi s-a mai întâmplat să mă las aşa, de prima oară.

Era timpul să revină la lucrurile serioase. Malko îi zise cu voce egală:

— Ştii că prietenul tău Frantiska a vrut să mă omoare astăzi? …

— Ce tot spui tu acolo!

Intonaţia cu care rostise aceste vorbe era din cale-afară de jignitoare. Malko îşi aţinti privirea în ochii ei verzi.

— Când te-am văzut ieşind, te duceai să te întâlneşti cu Frantiska, nu-i aşa? Ştiu că mai sunteţi împreună. Dacă ai urcat atât de repede, ai făcut-o pentru că nu voiai să-l văd. El a tot telefonat. Probabil din maşină. Atunci te-ai gândit că, dacă culci cu mine, mă împiedici să plec.

Beata îl măsura din priviri zâmbind în colţul gurii, amuzată şi fioroasă.

— Dragule, eşti foarte isteţ, zise cu vocea ei melodioasă. Este adevărat că trebuia să ieşim împreună. Când îmi cere acest lucru, nu pot să-l refuz. Dar nu el a venit să mă ia, ci şoferul.

— Cu Tatra aia mare?

— De unde ştii?

— Am văzut când te-a adus acasă. În după-amiaza asta.

— Eşti tare, gânguri ea. Când te-am văzut, m-am gândit că nu puteam evita să iau masa cu tine. Nu trebuia ca Jaroslav – şoferul – să mă vadă cu tine. I-ar fi spus lui Frantiska, iar el ar fi fost în stare să vină să ne omoare pe amândoi. Atunci nu ştiam că eşti înarmat. Ştii, chiar avem chef să mă culc cu tine. Altminteri, nu aş fi făcut-o. Hai să mergem la restaurant…

— Nu ţi-e teamă că te aşteaptă jos?

— Nu. Este prea mândru. Cred că turbează de furie. Trebuie să găsesc o scuză.

În timp ce vorbea, ea se îmbrăcă. Malko făcu şi el la fel şi îşi luă pistolul. Beata ieşi din baie proaspătă ca un trandafir. Îi amintea de Mandy Ticăloasa. Dar mult mai periculoasă. Acum trebuia să-l ducă la colonelul Frantiska Ungelt. Înainte să iasă, observă pe peretele din bucătărie câteva tablouri noi.

— Pictezi?

— Da, îmi place, zise ea. Într-o zi, o să-mi deschid o expoziţie.

*

* *

Lumina slabă din restaurantul hotelului *Palace* din piaţa Venceslas o făcea pe Beata şi mai frumoasă. Aici se mânca destul de bine, iar într-un fel de logie încropiseră chiar un micuţ cazinou. Visătoare din cauza vinului moldovenesc,

Beata îşi încrucişă degetele cu ale lui Malko.

— La ce te gândeşti, dragule?

Accentul ei încântător ar fi topit şi un gheţar. Malko o fixă cu ochii lui aurii.

— La prietenul tău, Frantiska Ungelt.

Ea tresări.

— Mai dă-l încolo! Nu eşti fericit lângă mine?

— Foarte, zise el, dar am venit la Praga special ca să-l găsesc.

— Vrei să-l omori?

Beata îi pusese această întrebare pe un ton cât se poate de firesc. El se întreba ce anume îi imprimase această indiferenţă glacială şi această duritate de granit. Cel puţin, lucrul acesta le uşura dialogul.

— Ştii cumva ce face acum? o întrebă el.

— Niciodată nu ştiu ce face *cu-adevărat*. De ce?

— Pentru că pregăteşte o acţiune teroristă comandată de Irak şi va costa viaţa a sute de oameni nevinovaţi.

— Nu, zău!

Ea îşi aprinse netulburată o ţigară. Ca şi cum Malko i-ar povesti despre ploaie sau despre soare.

— De asta vrei să-l ucizi? conchise ea. Ai ceva împotriva irakienilor?

— Nu vreau să-l ucid *neapărat,* o corectă Malko, puţin cam descumpănit de seninătatea Beatei. Vreau doar să împiedic această oroare. De aceea trebuie să-mi spui unde pot să-l găsesc pe prietenul tău.

Beata îl măsură îndelung cu privirea, trase un fum din ţigară şi zise tărăgănat cu acelaşi ton calm:

— Ascultă, scumpete, eşti fermecător, m-ai regulat fantastic şi sunt fericită că te-am întâlnit. Dar nu-i voi face *niciodată* vreun rău lui Frantiska. Nu ştii de unde vin. El este singurul protector din viaţa mea. Nu am pe nimeni şi mă iubeşte la nebunie. Îmi iartă absolut totul. Chiar dacă află că m-am culcat cu tine în seara asta, se va întoarce.

— Şi dacă îţi spun că pregăteşte atentate?

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Ei şi? În fiecare zi mor oameni. Asta-i viaţa.

El o privi consternat de atâta calm. Frumoşii ei ochi verzi

se transformară în smaralde reci. Însă, când reluă, vocea era tot la fel de melodioasă:

— În orice caz, eu nu-i voi face nici un rău lui Frantiska.

Malko puse maşinal pe masă un teanc de bancnote albastre de o mie de coroane, iar Beata se ridică. Când se urcară în maşină, ea îşi puse visătoare capul pe umărul lui Malko.

— Poate că ne vom mai întâlni într-o bună zi. În altă parte.

Ajunseseră în strada Blanicka. Malko făcu o ultimă tentativă.

— Am împuternicire să cheltuiesc mulţi bani ca să rezolv această problemă, începu el.

Beata îi închise gura cu un sărut şi murmură cu vocea ei melodioasă:

— Frantiska îmi dă foarte mulţi bani, aşa că nu am nevoie de ai tăi.

Ea coborî şi se aplecă spre el.

— Totuşi, fii atent, dragul meu. Frantiska este foarte periculos.

Malko se îndreptă către Vitezneho Unora. De data asta i se înfundase. Nu obţinuse nimic de la Beata. Nu-i mai rămânea decât să dea socoteală pentru eşecul său, ori să caute prin toată Praga o maşină Tatra 613, al cărui număr nici măcar nu-l ştia. Ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân. Ultima speranţă era bătrânul Zev Maşanski.

*

* *

Hotelul *Praha* semăna cu o biserică părăsită. Mai ales la această oră târzie. Malko luă liftul şi străbătu culoarul pustiu ca să ajungă în camera lui. Auzind un zgomot, se întoarse. Zări doi bărbaţi care apărură din toaleta care se afla pe hol în spatele lui. Masivi, îmbrăcaţi în costume cadrilate, cu figuri de brute, lipsite de expresie. Aveau capete de KGB-işti. Faptul că nu discutau între ei îl frapă pe Malko.

Aproape că ajunsese în dreptul uşii lui când alţi doi zdrahoni se iviră în faţa lui, prefăcându-se că ieşeau dintr-o cameră. Probabil că erau tovarăşii celorlalţi. Asta îi mirosea al naibii de tare a capcană.

Fără un cuvânt, cei patru bărbaţi înaintau spre el. Îl blocări pe Malko între rândul de uşi din dreapta şi balustrada din lemn care se găsea deasupra barului la zece metri înălţime.

În clipa în care Malko introducea cheia în broască, unul dintre ei scoase din buzunar un pumnal micuţ. Din instinct, Malko smulse pistolul Makarov de la brâu şi-l aţinti spre ei. Cei patru bărbaţi se opriră. Arma era goală, dar ei nu aveau de unde să ştie acest lucru. Astfel, Malko avu timp să descuie şi să intre în cameră. Se repezi la telefon ca să ceară ajutor, însă uşa se deschise. Aveau experienţă, nu glumă!

Lăsând receptorul din mână, se năpusti spre uşa terasei şi ieşi. Primii doi care îl urmăriră îl ajunseseră deja… Malko se lansă într-o cursă cu obstacole, escaladând balcon după balcon, căutând să câştige puţin avans. Mai încolo, găsi o masă din lemn şi o azvârli într-o fereastră. Abia avu timp să se strecoare prin spărtură şi să străbată camera în goană. În clipa în care deschidea uşa dinspre culoar, se întoarse şi îl zări pe unul dintre urmăritori ochindu-l cu un pistol cu amortizor. Se aplecă, iar o serie de împuşcături înfundate ţâşniră deasupra lui. Se îndrepta deja spre scara mare ce ducea la recepţie. Imediat ce ajunse în hol, îi văzu pe cei patru bărbaţi care veneau în urma lui. Era un adevărat comando de exterminare.

Fără să mai stea pe gânduri, se năpusti la maşină. Tocmai se pregătea să pornească atunci când urmăritorii îl ajunseră, însă era prea târziu ca să-l oprească. Încetini mai departe, pe bulevardul Lenin, sigur că nu mai este urmărit.

Era cu neputinţă să se întoarcă la hotelul *Praha*, dar îşi aminti că cei doi informatori ai CIA lucrau până târziu, din cauza clienţilor canadieni. Urcă scara din strada Parizska, câte patru trepte odată. Uşa biroului era deschisă. Aplecată pe telex, Loretta ridică privirea stupefiată.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti şi în încheiere îi spuse că nu mai avea gloanţe pentru Makarov.

— Asta se aranjează, îl asigură ea.

Deschise sertarul şi îi întinse o cutie cu cartuşe.

— Vreţi să dormiţi aici? îi propuse ea. Eu aproape am terminat. Vă las cheia. Noi venim mâine dimineaţă.

— O să văd, zise Malko după ce încarcă butoiaşul armei.

Nu se simţea în stare să se întoarcă la hotel. Era prea mult pentru o singură zi. Ce paradox! Acum el era cel urmărit de omul pe care venise să-l vâneze la Praga…

Imediat ce fata plecă, Malko se întinse pe canapeaua veche şi adormi numaidecât.

*

* *

Zgomotul yalei îl făcu pe Malko să tresară şi se ridică cu pistolul în mână. Era buimac. Se făcuse ziuă, iar informatorul CIA apăru cu un teanc de ziare sub braţ. Îl trânti pe birou şi se apropie de Malko.

— Am veşti, îl anunţa el. Şi bune şi rele.

— Mai întâi, cele rele. Despre ce este vorba?

— Zev Maşanski a fost asasinat aseară. I-au tras două gloanţe în cap, iar apartamentul a fost cotrobăit.

Colonelul Frantiska Ungelt juca dur.

— Care sunt cele bune?

— Cred că v-am mai pomenit despre dezertorii mei ruşi, nu-i aşa? Unul dintre ei, Dimitri Sevşenko m-a sunat azi-dimineaţă. Era supărat fiindcă un prieten de-al lui a fost împuşcat ieri în apropiere de piaţa Venceslas. Din câte mi-a povestit Loretta despre aventura dumneavoastră, trebuie să fie tipul pe care l-aţi omorât aseară. El lucra pentru o *agentură,* dar Dimitri nu ştie pentru care dintre ele. Ceilalţi doi prieteni ai lor se întorc în seara asta de la Brno şi au fost recrutaţi de aceeaşi *agentură.*

— *Himmel!* făcu Malko. Cu siguranţă că e *agentura* lui Frantiska Ungelt! Trebuie să-l găsim pe Dimitri al dumneavoastră ca să aflăm mai multe.

— Nu e cu putinţă fiindcă a plecat azi-dimineaţă din Praga, căci a găsit de lucru la Bratislava.

Destinul se juca iarăşi cu Malko, încurcând iţele ce duceau la colonelul din STB. Dar exista totuşi un fir călăuzitor: doi tipi într-o gară, pierduţi în mijlocul mulţimii de călători. Se agăţa de o şansă infimă. Până la urmă, s-ar putea ca legătura cu Beata să nu fi fost zadarnică.

Capitolul XVIII.

— La ce oră soseşte trenul din Brno?

Canadianul consultă Mersul trenurilor, apoi spuse:

— La ora optsprezece şi şase minute, în gara centrală din cartierul Vitezneho Unora. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să mă duc, răspunse Malko. Mi-a venit o idee. Credeţi că Loretta poate să vină cu mine?

— Bineînţeles.

Malko rumega vestea lichidării lui Zev Maşanski. Totul se lega în mod nemilos. Ştiindu-l pe Malko pe urmele lui, fostul colonel din STB întrerupea brusc orice pistă care ducea la el. El era omul ales de irakieni să declanşeze campania teroristă în contul lor. Într-o ţară cum este Cehoslovacia, nu risca absolut nimic din partea autorităţilor oficiale care erau prea intimidate. Numai Malko îl deranja. În dorinţa lui de a câştiga cu amândouă mâinile, Zev Maşanski se băgase singur în gura lupului.

Malko îşi înmuie buzele într-un lichid negricios cu aspect de cafea. Se gândea cum să-şi omoare vremea până când sosea trenul din Brno. Tocmai se pregătea să plece la hotel ca să se radă şi să se schimbe când sună telefonul. Rupert Goose răspunse şi se întoarse spre el.

— E Tomase. A descoperit ceva foarte important pentru dumneavoastră. Doreşte să vă întâlniţi imediat.

— Unde?

— În holul hotelului *Intercontinental.*

— Mă duc, zise Malko.

Se va spăla şi se va bărbieri mai târziu.

*

* *

O grămada de turişti japonezi înghesuiţi unii în alţii se îndreptau pe trei şiruri spre teatrul din centrul vechi al oraşului. Malko îi aşteptă să treacă, zărindu-l pe Tomase aşezat într-un fotoliu din hol. Ziaristul se ridică dintr-un salt şi veni spre el, părând foarte nervos.

— În cursul anchetei mele în legătură cu STB, am dat

peste „un pocăit”, un anume Ian Jiru care va depune mărturie luna viitoare în faţa unei comisii guvernamentale. A acceptat să discute mai întâi cu mine.

— Ce legătură are el cu afacerea asta?

— A fost funcţionar la Omnipol. Ca să facă legătura cu STB. Se ocupa de comenzile ce treceau pe la STB şi se îndreptau către „clienţii” lor speciali, adică, serviciile de informaţii din diferite ţări şi chiar unele grupări teroriste. Şi-a încetat activitatea de curând.

Merseră din nou pe cheiul fluviului Vâltava, spre sud, ajungând în cartierul Podoli. Ian Jiru locuia într-o căsuţă din apropierea parcului Druzby. El le deschise doar în cămaşă şi papuci de casă. Era un bărbat masiv cu tenul cenuşiu, cu privirea stinsă şi pungi mari sub ochi.

— Domnul Linge face o anchetă legată de activitatea STB-ului, pentru guvernul american, îi explică Tomase.

Se aşezară în jurul unei mese acoperite cu o muşama. Ian Jiru părea abătut, cu privirea în gol.

— De ce vrea să vorbească? întrebă Malko.

— Este licenţiat şi caută de lucru. Dacă vrea să găsească, trebuie să colaboreze. El nu a fost membru de partid, ci numai un modest funcţionar.

— Ce vrea să dezvăluie?

— Comenzile destinate clienţilor „speciali” ai Omnipol, adică arme, explozibili sau echipamente sofisticate precum detonatoare, care nu au fost livrate niciodată direct STB-ului, ci unei terţe companii care acţiona în interesul lui, CEXPORT, cu sediul pe aeroportul din Praga. Numai Ian Jiru cunoştea destinaţia finală a coteţelor. Când comuniştii au început să-şi piardă puterea, un înalt funcţionar din STB s-a dus la Omnipol şi a cerut să i se restituie toate documentele în care figurau expedierile acestui material.

— Cine?

— Colonelul Frantiska Ungelt.

Când auzi numele Ungelt, Ian Jiru aprobă viguros din cap. Până aici, Malko nu aflase nimic nou. Comuniştii avuseseră timp berechet ca să facă curăţenie… Concasoarele lucraseră din plin.

— Ce ştie despre Ungelt?

— Nu mare lucru. Vorbea frecvent la telefon cu el, dar asta era tot. Şi numai chestiuni de ordin strict profesional. De altfel nici nu a auzit vorbindu-se despre el decât până în decembrie anul trecut, când Ungelt i-a telefonat.

— Plecase deja din STB?

— Da, de vreo şase luni, însă se mai ocupa încă de anumite dosare. Ungelt i-a spus lui Ian Jiru că a fost contactat din nou de unul dintre clienţii săi şi că ar dori să se asigure că şi comanda lui va fi livrată ca lumea.

— Noul guvern nu a sistat activitatea condusă de Omnipol? Întrebă Malko.

— Nu au putut, recunoscu Tomase. Omnipol îi aduce statului ceh trei miliarde de dolari anual, din vânzarea tancurilor T 52 şi a materialului militar uşor. E bănet, nu glumă. În concluzie, Vaclav Havel a închis ochii şi a acceptat să fie livrate comenzile în curs, rezervându-şi dreptul doar să arunce o privire peste contractele cele noi.

— În ce constă comanda cerută de Ungelt?

— Pretinde că e vorba de material destinat armatei libiene care va fi plătit în dolari, iar o parte din suma a şi fost vărsată. Dacă materialul nu va fi livrat, Omnipol va fi obligat să o returneze. Ian Jiru a dat socoteala şefilor lui care i-au dat undă verde, iar el i-a spus „da” lui Ungelt.

— Despre ce a fost vorba?

Tomase îi puse întrebarea lui Ian Jiru care începu o amplă explicaţie, tradusă pe parcurs de intermediar.

— A fost vorba despre cinci sute de kilograme de *Semtex* şi de *Petn,* nişte explozibili foarte puternici fabricaţi la noi. Sunt derivaţi ai celebrei plastiline, însă cu o forţă de deflagraţie de zece ori mai mare. Libienii îi vor sub forma unor plăci de un centimetru grosime, ca să poată fi modelate sub orice forme.

Malko nu-şi lua ochii de la buzele lui. Se găsea pe un teren cunoscut… În Liban, miliţiile foloseau Semtex-ul ca explozibil nedetectabil, după ce îl vopseau şi îl puneau ca accesorii. Nici măcar câinii nu-l puteau descoperi.

— Împreună cu acest material exploziv, continuă Tomase, erau livrate o sută de detonatoare miniaturizate, unele dintre ele cu mecanism de ceasornic.

Era atracţia preferată a oricărui terorist.

— Ce s-a întâmplat ce aceşti explozibili? întrebă Malko.

— Au fost livraţi la CEXPORT, firma de legătură care are depozitele pe aeroportul din Praga, ca să-i expedieze.

— Au plecat spre Libia?

— Nu.

— De ce?

— Între timp, noul guvern al lui Vaclav Havel a primit proteste din mai multe ţări occidentale care au descoperit borcanul cu dulceaţă de trandafiri. Încă de pe 1 ianuarie anul acesta, nu a fost livrată nici o cutie. Cum controlul expedierii încărcăturii a fost preluat de partizanii lui Vaclav Havel, măsura a fost aplicată cu adevărat. Guvernul a hotărât să examineze fiecare comandă în parte, ca să verifice dacă STB-ul nu l-a luat în râs.

— Deci, materialul explozibil se află încă pe aeroport, conchise Malko mai liniştit.

— Staţi puţin! Continuă Tomase. Ian Jiru, care este un funcţionar conştiincios, a vrut să-şi avertizeze clienţii de întârziere. Deci, a trimis un fax destinatarului comenzii cerute de colonelul Ungelt, adică uneia dintre camerele de comerţ ale armatei libiene. Iată ce răspuns a primit.

Se adresă lui Ian Jiru care scoase din buzunar un fax şifonat, redactat în engleză şi i-l întinse lui Malko. Libienii confirmă că nu erau la curent cu cererea făcută de Omnipol.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare. Malko era înmărmurit de această descoperire. Totul se potrivea perfect. Colonelul Ungelt avusese nevoie de o cantitate importantă de explozibili şi organizase absolut totul… Totuşi, un lucru şchiopăta.

— Cum de a reuşit Omnipolul să livreze această comandă STB-ului fără documente, fără ca libienii să comande absolut nimic?

— STB-ul putea foarte bine să întocmească acte false. Procedau deseori aşa, ca să ascundă anumite destinaţii „sensibile”.

— Mai exact, în ce loc se află explozibilii?

— Acum câteva zile, la cererea comisiei de anchetă, Ian Jiru s-a dus la CEXPORT ca să facă stocul materialului din

depozit. Aşa-zisa comandă libiană dispăruse fără urmă. Cred că a fost luată cu un camion de cineva care avea cheile depozitului.

Malko simţi un ghem în stomac. Descoperise o piesă în plus din diabolicul joc de puzzle al irakienilor. Dacă în următoarele ore nu punea mâna pe colonelul Ungelt, Europa va avea câteva sute de morţi.

*

* *

— Mai doriţi să aflaţi şi altceva? îl întrebă Tomase.

— Din câte ştie, există grupări teroriste implantate în Cehoslovacia?

Tomase traduse răspunsul:

— Nu.

Ian Jiru încheie discuţia. Malko avea o singură grijă: să-i dezvăluie această ultimă informaţie şefului Centralei CIA. Ceea ce îi spusese funcţionarul de la Omnipol însemna că irakienii erau capabili să comită zeci de atentate în Europa. Trei sute de grame de explozibil erau de ajuns ca să frângă în două un avion. Cu cinci sute de kilograme, puteau să declanşeze o campanie teroristă capabilă să înspăimânte opinia publică de pretutindeni. Chiar dacă acest lucru nu-l implica deloc pe Saddam Hussein, el tot s-ar fi simţit răzbunat de umilinţa suferită în public. După ce îl lăsase pe Tomase la birou, fu primit imediat la ambasadă de John Laramie.

— Am primit acum un mesaj de la Langley, zise acesta.

Malko citi telexul. Era clar şi concis: orice persoana implicată în operaţiunea Intiquam trebuia eliminată „cu orice risc”. În limbajul codificat al CIA, asta însemna lichidarea colonelului ceh şi a complicilor acestuia. Malko puse telexul jos.

— E o prostie, observă el. Nici măcar nu l-am găsit. Ba dimpotrivă, am din nou…

John Laramie se albi la faţă în timp ce asculta istorisirea lui Malko despre cele cinci sute de kilograme de material explozibil.

— Voi cere imediat audienţă la ministrul de interne, spuse ei şi îi voi anunţa şi pe cei de la Langley.

— Langley se află la şapte mii de kilometri, observă Malko, iar eu cred că cehii sunt incapabili să pună mâna pe explozibil.

— Dar e oribil! strigă americanul. Ce vreţi să facem? Nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Fireşte că nu, zise Malko. Mai putem să ne încercăm puţin norocul înainte ca generalul să creeze panica generală. Acum mi-am făcut o idee clară despre planul operaţiunii Intiquam. Anouar Rashimi a vorbit despre maşinile-capcană. Sunt absolut sigur că le-a pregătit colonelul Ungelt ajutat de oamenii lui, cu explozibilii procuraţi de la Omnipol. Numai că avea nevoie de oameni care să conducă aceste vehicule...

— Şi după aceea?

— Cu siguranţă că Ungelt a recrutat nişte şoferi, conchise Malko. Eu văd două posibilităţi: fie că există terorişti europeni care se ascund în ţară ca urmare a unificării celor două Germanii, fie că se folosesc de dezertorii din armata sovietică, ce oricum nu mai au nimic de pierdut.

— De ruşi?

— Da. Bărbatul care a vrut să mă lichideze şi care a strâns-o de gât pe Zitna era unul dintre aceştia şi lucra pentru Ungelt. Am aflat de la informatorul dumneavoastră că Ungelt a recrutat cel puţin doi dintre aceştia. Sosesc astăzi cu trenul de la Brno.

Americanul tresări.

— Nemaipomenit!

Malko îi domoli entuziasmul.

— Dar nu ştiu nimic despre ei. Nici măcar cum arată.

— Trebuie să-i anunţăm pe cei din *Verejna Bezpecnos*[28].

— Doar n-o să-i controleze pe toţi călătorii din tren.

— Cum credeţi că o să-i prindeţi?

— Am un indiciu, spuse Malko. Dacă mă înşel, trebuie să obţinem de la guvern închiderea tuturor graniţelor.

John Laramie îi aruncă o privire înnebunită.

— Ştiţi bine că nu o s-o facă.

— Să sperăm că o va face. De aceea trebuie să vă rugaţi pentru mine, încheie Malko.

---

[28] Securitatea publică (n. a.).

*
* *

Gara Praha-Hlavnî Nadrazi era un monument hidos, situat la marginea cartierului Vitezneho Unora, pe autostrada ce mergea de-a lungul malului drept al Vâltavei. Malko se uită la ceasul mare aşezat deasupra imensei sigle aurii, care părea gata să-şi ia zborul de pe cupola înaltă a holului, ciudat luminat de vitralii.

— Trenul de Brno va sosi peste două minute, îi spuse el Lorettei care stătea lângă el.

Era îmbrăcată într-o ţinută supersexy: o rochie puţin mai lungă decât un bolerou, cu nişte colanţi înfloraţi ce dispăreau în nişte ghetuţe fine. Sânii se balansau liberi, abia acoperiţi de decolteu.

— Mă duc să văd dacă nu are întârziere, spuse ea.

Se îndreptă spre gară. Malko parcase maşina chiar în faţă, pe trotuar. Din fericire, exista o singură ieşire. Făcuse un tur pe acolo ca să verifice. Dar descoperise o atmosfera de o tristeţe îngrozitoare. Un hol oribil cu două cariatide cenuşii, un culoar imens şi pustiu pe unde bântuiau câţiva cerşetori şi, în fund, garnituri de vagoane verzi. Gara părea părăsită. Loretta se întoarse şi se sui în maşină aproape sufocându-se:

— Acum intră în gară, îl anunţă ea.

Nici nu termină bine ce avusese de spus, că Malko văzu în oglinda retrovizoare o Tatra 613 mare şi neagră ce se apropia. Bătăile inimii se înteţiră. Limuzina se strecură în stânga lui şi îl recunoscu imediat pe bătrânul şofer mustăcios care o lăsase pe Beata în fata casei. Era maşina colonelului Frantiska Ungelt. Îi venea să urle de bucurie.

Vehiculul se opri în faţa gării, la treizeci de metri mai departe de Malko. Dar nu coborî nimeni din el.

*
* *

Valul de călători se împrăştie pe trotuar, iar majoritatea plecă pe jos. Nu era nici un taxi. Unii dintre ei se duseră în staţia de metrou de pe linia B situată pe partea cealaltă a autostrăzii.

Toţi erau prost îmbrăcaţi, încărcaţi cu baloturi, cu coşuri,

târând plozii după ei. Parca sosise un tren cu deportaţi în momentul în care oamenii se împrăştiară, doi bărbaţi ieşiră din hol. Parcă erau fraţi. Amândoi erau înalţi, purtau bocanci negri, impermeabile cu glugă, rucsaci în spate şi erau foarte blonzi.

Statură pe gânduri câteva clipe înainte să se îndrepte către Tatra neagră. În acelaşi timp, şoferul coborî şi îi strigă. Schimbară câteva cuvinte, apoi deschise portbagajul şi aruncară rucsacii acolo, apoi se urcară în maşină. Unul în faţă alături de şofer, iar celălalt în spate. Tatra porni imediat în mare viteză, îndreptându-se spre podul Hlavkuv. Malko lăsă trei vehicule între ei, apoi se avântă în trafic.

— Ei sunt! îi zise el Lorettei.

De data asta era hotărât să nu-i scape din ochi. Se vedea că şoferul nu îl observase şi conducea liniştit destul de încet. Viră la stânga pe Veletrzni, îndreptându-se spre bulevardul Milady Morakove. După ce parcurse trei kilometri, Tatra viră la stânga, într-o zonă industrială, situată mai sus de Mala Strada, apoi opri puţin mai încolo, în faţa unui depozit în spatele căruia se afla un cimitir de maşini. Malko mai rulă un pic şi se opri într-o fundătură de unde putea să observe împrejurimile. Şoferul coborî, deschise poarta şi gară Tatra în faţa unei clădiri care avea aproape toate geamurile sparte. Călătorii coborâră şi îi conduse într-o construcţie ce semăna cu o uzină părăsită.

În jumătatea de oră care urmă, nu se întâmplă nimic, apoi şoferul apăru singur, se urcă în Tatra şi plecă. Înainte de a se îndepărta, înconjură grilajul cu un lanţ gros închis cu un lacăt.

Malko urmărea cu privirea vehiculul masiv care se îndrepta spre Milady Morakove. Cei doi ruşi veniseră să facă treabă pentru fostul colonel din STB. Pare-se ca să conducă maşinile-capcană. Trebuia să înainteze mai repede. În momentul în care pornea, Loretta deschise portiera.

— Lasă-mă pe mine aici, spuse ea deodată. Supraveghez locul. Pe curând!

El îi mulţumi cu un zâmbet şi plecă pe urmele vehiculului Tatra. Avea de parcurs un kilometru ca să-l ajungă. Se oprise la stopul din intersecţia cu Slovenskeho Povstani,

marea arteră care ajungea în bulevardul Lenin. Apoi, Tatra viră pe Lenin şi se angajă pe un drum ce ducea în cartierul rezidenţial Dejvice. Acesta era presărat de vile mari şi pătrate, lipsite de farmec, ce aparţinuseră odinioară înalţilor funcţionari ai regimului. În aparenţă, nimic nu se schimbase. Era un cartier luxos, urât şi trist, construit în cel mai pur stil stalinist.

Ajuns apoi aproape în vârful colinei, vehiculul masiv se angajă pe o străduţă îngustă şi pustie, unde Malko nu voia să-l mai urmărească. Din locul în care se găsea, îl văzu oprindu-se în faţa unei porţi care se deschidea electronic şi intrând în curtea unei imense vile cenuşii cu trei etaje, cubică ca un zar. Malko notă numele străzii: Zlatnice şi trecu prin faţa „zarului” cu numărul 14. Tocmai descoperise ascunzătoarea colonelului Frantiska Ungelt.

Capitolul XIX.

Noaptea se lăsase de mai bine de o oră. Nu răzbătea nici o lumină din depozitul în care cei doi sovietici stăteau ascunşi. Malko o găsi pe Loretta îngheţată de-a binelea. Nu se întâmplase nimic cât lipsise el. La capătul străzii apărură două faruri şi recunoscu maşina Zastava bej a lui Rupert Goose, care venea să-l înlocuiască. El trebuia să dea o fugă până la Ambasada americană.

După ce o conduse pe Loretta la maşina lui Rupert Goose, Malko o luă spre cartierul Mala Strana. Singurul birou luminat din toată clădirea ambasadei era cel al şefului Centralei CIA... După telefonul primit de la Malko, John Laramie îl primi pe acesta cu căldură.

— Ia spuneţi-mi, l-aţi găsit?

— Locuieşte pe strada Zlatnice, zise Malko. Într-o vilă superbă din cartierul Dejvice. De asemenea, ştim unde se află cei doi ruşi care au fost probabil recrutaţi ca să conducă maşinile-capcană.

— Despre ele ce ştiţi?

— Deocamdată nimic, recunoscu Malko. Ce credeţi că ar trebui să faceţi acum?

— Mă duc mâine dimineaţă la Castel şi cer interogarea imediată a colonelului Ungelt. Dacă le comunic elementele pe care mi le-aţi spus, nu mă vor putea refuza.

— În seara asta nu putem face nimic?

Americanul zâmbi cu ironie.

— Toată activitatea oficială din Cehoslovacia se întrerupe la ora cinci. Dar dumneavoastră ce vreţi să faceţi?

— Vreau să supraveghez neîncetat depozitul şi să acţionez după mersul evenimentelor, răspunse Malko. Mă întorc imediat acolo. Mâine dimineaţă trebuie percheziţionat de poliţia cehă.

*
* *

Se făcuse ora cinci dimineaţa. Strada Novy Svet era liniştită, pustie şi absolut sinistră. Cerul era brăzdat de nori

groşi cenuşii. Malko căsca extenuat. Dormise doar trei ore. Din capătul străzii apăru o siluetă. Era Loretta. Venise cu autobuzul. Circulau şi noaptea. Tânăra se strecură în maşină şi puse un pachet în poala lui Malko. Erau sandviciuri cu şuncă de Praga. Înfulecă două la repezeală.

— Nu sunteţi obosit? îl întrebă fata.

— Puţin.

— Odihniţi-vă, veghez eu.

Lăsă spătarul scaunului în jos şi închise ochii. Aproape adormise când simţi ceva aşezându-se cu blândeţe pe pântece. Întredeschise ochii şi o văzu pe Loretta aplecată peste el, cu sânii aproape goi, la câţiva centimetri de faţa lui.

Scârţâitul fermoarului care se deschise după câteva clipe îi păru asurzitor. Tresări când simţi cum gura femeii îl înghite, apoi tensiunea se risipi în această teacă primitoare. Felaţia aceasta pe strada pustie şi în zorii zilei avea ceva ireal. Însă, când pielea sidefie a sânilor îi ferecă membrul rigid, senzaţia păru mai delicioasă. Loretta îşi lăsă bretelele rochiei să alunece pe umeri şi, îngenuncheată pe scaunul de alături, se folosea de sâni ca de un sublim cuptor. Malko nu se abţinu deloc atunci când simţi că se apropie orgasmul, fiindcă gura Lorettei îl primi din nou. Spasmul fu atât de violent, încât se lovi cu capul de plafon.

Cu un gest cât se poate de firesc, Loretta îşi aranjă rochia, iar Malko reveni încet-încet pe pământ. Nu schimbaseră nici o vorbă, însă ea ghicise în mod miraculos ce fantezii bântuiau prin mintea lui Malko încă de la prima lor întâlnire.

El ridică privirea spre cerul care începea să se însenineze. Următoarele ore aveau să fie hotărâtoare. Depozitul din faţa lui rămăsese în continuare tăcut şi întunecat.

*

* *

La opt fix, un Ford Capri de culoare albă se opri în faţa grilajului încuiat cu lacăt. Şoferul maşinii Tatra coborî şi dispăru înăuntru pe o uşă laterală a clădirii.

După cinci minute, ieşi însoţit de unul dintre ruşi. Acesta

era îmbrăcat în jeanşi şi o haină din piele de căprioară. După ce puseră în portbagaj o geantă de voiaj şi mai multe colete plate învelite în hârtie de împachetat, se urcă la volanul Fordului, iar şoferul cel bătrân se aşeză alături de el. Maşina se întoarse şi plecă spre Milady Morakove. Cu inima bătându-i să sară din piept, Malko porni la rândul lui. Mergea destul de aproape, reuşind să zărească numărul Fordului: H-653802. Avea placă de înmatriculare germană cu număr de Hamburg. Străbătu marele bulevard până ajunse în colţ cu Slovenskeho Povstani şi opri ca să-l lase pe şofer în staţia de autobuz. Fordul Capri viră la stânga, îndreptându-se spre Lenin. Malko venea în urma lui. Nu trebuia cu nici un chip să piardă această maşină care era probabil cea care va exploda. Când ajunse la stopul următor, în faţa unei cabine telefonice, se întoarse spre Loretta şi spuse:

— Coborâţi aici şi sunaţi-i pe John Laramie şi pe Rupert ca să vă însoţească imediat la depozit. Şi cu poliţia, dacă e posibil. După ce daţi telefon, duceţi-vă înapoi. Nu trebuie să-l lăsăm pe celălalt sovietic nesupravegheat.

*

* *

Malko lăsase vreo zece maşini între el şi Capri. Rusul nu părea obişnuit să conducă. Ajuns în capătul bulevardului Slovenskeho Povstani, ocoli sensul giratoriu şi se angajă pe Lenin. Parcurseră amândoi vreo cinci sau şase kilometri. Casele începeau să se rărească. Cum ajunseră în cartierul Vokovice, Fordul trecu stopul exact când se făcea galben. Accelerând ca să nu-l piardă, Malko fu nevoit să frâneze brusc din cauza vehiculelor din faţă. Era imposibil să depăşească. Un tramvai traversa bulevardul Lenin cu o încetineală incredibilă.

*

* *

Sergheici Lisenko nu mai condusese de multă vreme şi nu era sigur pe el. La douăzeci de metri înainte de intersecţie, un tramvai se opri pe mijlocul bulevardului Lenin. Rusul încercă să-l depăşească prin dreapta, când câţiva călători coborâră, gata să-i intre sub roţi şi îi făcură

semne de protest. Strivi frâna din instinct, dar nu observă că maşina din spate nu avea cum să-l ocolească. Aceasta îl izbi cu violenţă în spate.

*

* *

Staţionat la stop, Malko abia se putea stăpâni. Fordul Capri dispăruse din raza lui vizuală, ascuns de vagoanele tramvaiului care se oprise în mijlocul şoselei la douăzeci de metri în faţa lui.

Explozia asurzitoare îl luă complet pe nepregătite. După câteva secunde, unda de şoc lovi în plin tramvaiul, răsturnând trei vagoane peste primele vehicule care aşteptau la stop, împrăştiind cioburile tăioase ca briciul pe o rază de cincizeci de metri. Maşina oprită în faţa lui Malko fu proiectată înapoi, lovind-o pe a lui şi ridicând capota. Probabil că acest lucru îi salvase viaţa.

Lipită de parbriz, capota se transformă pe dată într-un scut, ciuruit imediat de proiectile de tot felul, iar sticla parbrizului crăpă, devenind instantaneu opacă.

Asurzit şi năucit, Malko deschise portiera strâmbă dându-i brânci cu umărul. Maşina de lângă el fusese ridicată precum un pai şi proiectată într-un felinar. Unul dintre pasageri, strivit între table, urla în agonie.

Dincolo de ceea ce mai rămăsese din vagoanele răsturnate, se vedea o coloană de fum albicios, care se ridica dreaptă în aer. Era semnul unei explozii extrem de puternice, care golise aerul de oxigen. Dedesubt, izbucniră flăcări roşiatice. Solul era acoperit de cioburi, de un nor de praf şi de diferite rămăşiţe care zburau încă pe sus. Malko aproape că se împiedică de o femeie lungită pe şosea, care murise, dar nu se vedeau răni la suprafaţa trupului. Mai mulţi supravieţuitori buimăciţi rămaseră locului, uitându-se în gol la coloanele de fum şi de flăcări. Alţii, plini de sânge, fugeau în toate părţile. O femeie urla într-unul din vagoanele care ardeau. Un copil pe jumătate ars rămăsese prins de uşa pe care probabil încercase să scape.

Malko făcu câţiva paşi, ocolind tramvaiul răsturnat şi călcând pe sfărâmături, evitând îngreţoşat să calce pe un braţ care fusese smuls din umăr. Dincolo de vagoanele

răsturnate, dezastrul era şi mai mare. Pe o rază de zeci de metri, zăceau peste tot cadavrele celor care aşteptaseră tramvaiul. Cât vedeai cu ochii, erau numai morţi şi răniţi. Două maşini ardeau în continuare, cu geamurile pulverizate şi pasagerii ţintuiţi pe locurile lor. Un Trabant galben ardea ca o torţă, iar cartonul din care era fabricat se topea ca ceara. Malko se uita după Fordul Capri de culoare albă. Dar nu mai rămăsese nimic din el în afară de o imensă groapă neagră în asfalt.

Se întoarse buimăcit de oroare. Un nod îi astupa gâtul, împiedicându-l să respire. În acelaşi timp, simţea nevoia să vomite. Nu va afla niciodată ce manevră greşită făcuse tânărul rus…

Sirenele se apropiau urlând. O maşină galbenă a VB sosi în mare viteză, cu enormul girofar albastru care se învârtea pe capotă. Patru poliţişti coborâră din ea cu caschete cu dungi roşii şi uniforme verzi şi rămaseră împietriţi, depăşiţi de amploarea catastrofei.

Un fum gros, negru şi înecăcios se înălţa acum din vehiculele ce ardeau, otrăvind atmosfera. Ţipete sfâşietoare se auzeau din toate părţile.

Malko se îndepărtă, obsedându-l un singur gând. Să împiedice să se mai întâmple încă un dezastru ca acesta. Nici nu mai putea folosi maşina lui. Începu să meargă pe bulevardul Lenin, întâlnind ambulanţele urlând şi îndreptându-se spre locul catastrofei.

Dacă nu ar fi fost tramvaiul, ar fi murit pe loc. Suflul arzător al exploziei l-ar fi pulverizat într-o clipă. La cinci sute de metri mai departe, găsi un taxi, iar şoferul se uita la el înnebunit. Hainele îi erau prăfuite, faţa îi sângera şi avea un aer buimac.

— La Ambasada americană, zise el.

Imediat ce se urcă în maşină, fu cuprins de un tremurat puternic şi de o stare de leşin. Fusese la un pas de moarte. De-abia îşi venise în fire, când taxiul se opri în faţa ambasadei. Puşcaşul marin care făcea de pază în spatele geamului blindat se uită la el stupefiat.

— Ce vi s-a întâmplat, *sir?*

— Un atentat, spuse Malko. Anunţă-l pe John Laramie.

Repede!

După două minute, intra în biroul şefului Centralei CIA. Acesta se uită la el înmărmurit, luă o sticla de Johnny Walker şi îi turnă o porţie zdravănă lui Malko.

— *My God!* Ce s-a întâmplat? Tocmai voiam să plec la Castel. Am primit mesajul de la Loretta. De atunci, am stat numai pe telefon ca să-i urnesc pe cehii ăştia.

— Am reperat una dintre maşinile-capcană ale operaţiunii Intiquam, zise Malko. A explodat din întâmplare şi era cât pe ce să fiu ucis. Sunt zeci de morţi.

— Am auzit explozia, răspunse americanul.

— Am nevoie de o maşină imediat, făcu Malko.

— O luaţi pe a mea, îi propuse John Laramie. Veniţi!

Se urcară în lift şi merseră la subsol, iar în acest timp, Malko îi mai dădu amănunte.

— Nu ştiu unde sunt staţionate vehiculele pregătite de Ungelt, zise el. Şoferul lui a adus-o pe asta care a explodat. Cred că acum aduce alta pentru celălalt rus. Trebuie să o interceptez, între timp, scotociţi cerul şi pământul ca să-l opriţi imediat pe Frantiska Ungelt.

Chevrolet-ul şefului centralei era parcat în apropierea rampei de acces. Ca un automat, Malko se instală la volan, porni motorul şi lăsă dâre de cauciuc pe asfalt.

În cinci minute, ajunse în faţa depozitului. Simţi o mare uşurare, când văzu maşina lui Rupert Goose acolo şi pe Loretta. Canadianul îl întâmpină pe Malko.

— Am auzit o explozie…

— Fordul Capri a sărit în aer, spuse Malko. Aici ce s-a întâmplat?

— Nimic, nici o mişcare.

— Şoferul lui Ungelt nu s-a întors?

— Nu.

Avu impresia din nou că o mână uriaşă îi strângea stomacul. S-ar părea că bătrânul şofer nu va mai reveni. Orice ar fi, trebuia să-şi păstreze mintea clară.

— Rămâneţi afară, îi spuse el lui Rupert Goose. Eu voi forţa poarta. După aceea, închideţi-o la loc cum puteţi şi fiţi cu ochii în patru. Îi voi întinde o cursă şoferului, dacă va veni.

Se urcă în Chevrolet, dădu înapoi şi se năpusti cu toată viteza spre poarta legată cu lanţ.

*
* *

Bara de protecţie a greoaiei maşini americane rupse lanţul în mii de bucăţele, iar cei doi batanţi se depărtară brusc. Malko opri Chevroletul chiar în faţa clădirii şi coborî cu Makarovul în mână.

Deschise uşa care dădea pe un culoar şi zări în dreapta lui o bucătărie spaţioasă. Un bărbat tocmai se pregătea să se ridice de pe bancă, lăsând din mână cana cu cafea. Era cel de-al doilea rus care venise de la Brno. Văzând pistolul, ridică mâinile şi zise cu ezitare în glas:

— *Policie?*

— *Niet policie,* continuă Malko în rusă. Îl aştepţi pe Jaroslav?

Beata îi dezvăluise fără să vrea numele şoferului.

— Da, da, aprobă rusul depăşit de evenimente.

— Îţi aduce vreo maşină?

— Ştii de ce?

De data aceasta, rusul lăsă capul în jos şi nu răspunse. Era un zdrahon de mujic destul de prostuţ şi sensibil ca un bloc de granit.

— Cu cât te plătesc?

— Cu cinci mii de dolari.

— Unde trebuie să te duci?

— La Paris.

— Şi după aceea?

— Las maşina într-un loc ce figurează în plan. Dar mai întâi, duc tablourile la locurile stabilite. Am o listă.

— Tablourile?

— Da, confirmă rusul, cele de aici.

Arătă o încăpere în partea cealaltă a coridorului. Malko împinse uşa şi rămase ţintuit locului de privelişte. Văzu vreo sută de tablouri înrămate, toate picate de aceeaşi mână. Era pictură naivă. Nu erau capodopere… Îşi aduse aminte de Beata, al cărei talent îl lăudase. Vasăzică, aici era atelierul ei! Se întoarse spre rus.

— Cum funcţionează?

Ascultător, omul luă un tablou şi îi arătă lui Malko un cui mic ce ieşea puţin din ramă.

— Trebuie să-l împingi. Ai la dispoziţie o jumătate de oră ca să te îndepărtezi. Trebuia să le las în locuri publice, în galerii comerciale, în cafenele sau în gări.

Un detonator cu întârziere. Dar unde era explozibilul? Malko îşi dădu seama numaidecât. Luă un cuţit care se găsea pe masă şi un tablou şi începu să râcâie stratul de culoare. Descoperi o suprafaţă gălbuie destul de subţire. Tabloul era pictat direct pe Semtex!

Fiecare în parte era o maşină infernală capabilă să arunce în aer un avion sau să ucidă zeci de persoane. Fiecare maşină-capcană purta zeci de astfel de „submuniţii”, aducătoare de moarte.

Malko îl fixa pe rus scârbit şi stupefiat.

— Ştii că poţi să ucizi o grămadă de oameni cu chestiile astea? Femei, copii, oameni nevinovaţi.

Rusul lăsă capul în pământ fără să scoată o vorbă. Pentru el nu conta. Brusc, Malko fu alertat de un zgomot de motor. Ieşi repede şi văzu în faţa porţii o vechitură de BMW negru, înmatriculat în Austria, la Viena. În faţă, era Jaroslav, bătrânul şofer al colonelului Ungelt, care examina cu nelinişte poarta forţată. Era atât de absorbit, încât nu-l simţi pe Rupert Goose furişându-se în spatele lui şi înfigându-i ţeava pistolului în ceafă.

Capitolul XX.

Îmbrâncit cu violenţă de Rupert Goose, bătrânul Jaroslav semăna cu un iepure înnebunit de spaimă. Malko îl cercetă îndelung. Cu mustaţa albă, ochii albaştri şi spălăciţi, cămaşa albă, călcată impecabil şi cravata neagră, părea un pensionar care se bucură de economiile sale de o viaţă. Privirea alerga întruna când la Malko, când la rus, iar faţa ridată părea că s-a zbârcit şi mai tare.

— *Sprechen sie deutsch?* întrebă Malko.

— *Ja wohl.*

Răspunsul fu rostit în mod automat, ca un mecanism.

— Am zărit un portact în BMW, zise Rupert Goose, mă duc să-l aduc.

— Aşezaţi-vă acolo! îi ordonă Malko lui Jaroslav, în timp ce îi făcea semn cu pistolul spre o bancă din bucătărie.

În aceeaşi clipă, rusul, care stătea în spatele lui Malko, se năpusti pe coridor şi se duse în curte.

— Atenţie! îi strigă Malko lui Rupert Goose.

Canadianul, care tocmai scotocea prin BMW, se îndreptă de mijloc. Rusul fugea spre stradă. Din instinct, Rupert Goose trase în direcţia lui. Trei împuşcături una după alta, la nimereală. Acesta se împletici şi se prăbuşi lângă grilaj. Unul dintre gloanţe îl nimerise chiar în inimă. Se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

Malko veni în goană lângă el şi aplecă pistolul Makarov spre el. Era trist şi indiferent. Rusul fusese un amărât, care acceptase cu luciditate să comită numeroase atentate aducătoare de moarte ca să câştige cinci mii de dolari. Nu merita să trăiască. Malko se întoarse în depozit. Bătrânul Jaroslav nu se mişcase. Şi, pe deasupra, în acest cartier pustiu, nimeni nu auzise împuşcăturile. După un timp, intră Rupert Goose cu un portact din plastic în mână.

Malko îl deschise. Înăuntru erau mai multe compartimente din plastic transparent. În primul se găseau actele unui Audi 80, înmatriculat în Ţările de Jos, cât şi două paşapoarte olandeze pe numele de domnul şi doamna

Bernard Altrech. Mai era o învelitoare mai mică ticsită cu florini şi cu lire sterline şi un plan al Londrei. Malko îl desfăcu şi descoperi o cruce roşie însemnată chiar în faţa gării Waterloo şi alte şase mai mici, în diferite locuri din oraş. Anouar Rashimi le spusese despre maşinile-capcană. Trebuiau să descopere cum arătau sau dacă tablourile din ele constituiau singura încărcătură mortală.

Mai erau încă alte cinci învelitori din plastic mai mari. Una cu actele Fordului care a explodat în mod accidental. Cu acesta, se făceau şase bombe ambulante. Cu condiţia să fie singurele.

Sinistră răzbunare a dictatorului din Bagdad. Operaţiunea lui fusese pusă la punct în mod admirabil. Nu exista nici o legătură între Irak şi colonelul Ungelt. Fireşte că acest lucru nu-i putea induce în eroare şi pe specialişti, însă Saddam Hussein ar fi putut jura cu mâna pe inimă că nu avea nici un amestec în această serie de atentate, declanşată în mod „spontan” de prietenii săi palestinieni.

Pentru ţările din Coaliţie, ar fi reprezentat un adevărat dezastru. Teroare pentru populaţia civilă, destabilizare pentru guvernele democratice, încetinire a procesului economic, tensiune în rândul poliţiştilor. În fine, toate elementele destinate să slăbească presiunea asupra Irakului şi să producă zâzanie în tabăra occidentală. Şi toate acestea, numai cu câteva sute de mii de dolari şi un pumn de soldaţi dornici de acte teroriste. Cu siguranţă că aceasta era cea mai ieftină formă de război.

Malko puse port-actul pe masă şi se uită la bătrânul Jaroslav. Parcă se făcuse una cu banca.

— Ce înseamnă toate astea? îl întrebă Malko.

— Sunt maşini cumpărate de ocazie, bâigui şoferul colonelului Ungelt.

— Sunteţi un mincinos şi pot să vă dovedesc, ţipă Malko.

Îl obligă să iasă în curte, unde Rupert Goose supraveghea BMW-ul. În trecere, Malko luă cuţitul de care se folosise să râcâie tabloul şi se repezi la una dintre portiere. Vopseaua se luă imediat şi apăru acelaşi material gălbui ca acela din tablouri. Era Semtex întins, nedetectabil. Maşina putea fi scotocită, fără să se găsească absolut nimic. Portierele

constituiau încărcătura explozivă, iar detonatoarele erau legate de un ac indicator al unui instrument din tabloul de bord. Malko se întoarse spre Jaroslav a cărui privire umbla de colo-colo.

— Ei, v-aţi hotărât să-mi spuneţi adevărul?

Jaroslav lăsă capul în jos, dar nu răspunse. Malko înfipse ţeava pistolului în pieptul cehului şi zise pe un ton rece:

— Ştiţi foarte bine că sunt maşini-capcană, destinate să comită atentate în întreaga Europă. Vă dau zece secunde să-mi spuneţi *tot* ce ştiţi.

Începu să numere. Cadavrul rusului prăbuşit lângă grilaj stătea mărturie că Malko nu glumea. Când ajunse la şapte, bătrânul cedă, izbucnind în plâns:

— Da, da, e adevărat, gemu el, dar nu puteam să refuz! Aveam de gând să comunic la poliţie numerele maşinilor ca să fie oprite la graniţă. Nu puteam să fac nimic înainte, altfel colonelul m-ar fi ucis… Lucrez pentru el de ani de zile.

— Ce făceaţi?

— Mă infiltra în grupurile de disidenţi ca să-i supraveghez.

Cu alte cuvinte, era un spion… Cu aerul lui nevinovat, trebuie să fi făcut ravagii. Malko înţelegea de ce Jaroslav nu reuşise să se convertească. După revoluţie, oamenii ca el erau găsiţi spânzuraţi de cârligele măcelarilor. Bătrânul hohotea:

— Am şaizeci şi şapte de ani şi nu vreau să intru la puşcărie în ultima parte a vieţii.

Dar prefera să ucidă sute de oameni. Malko nu venise aici să-i dea lecţii de morală… Îl apucă de guler şi îl aplecă peste BMW.

— Unde trebuia să vă duceţi după ce plecaţi de aici?

— Să iau altă maşină şi s-o duc la hotelul *Druzba.*

— Cine se află în acest hotel?

— Nişte olandezi! se bâlbâi el. În sfârşit…

— De unde aveţi actele false?

— Eu le-am făcut, cu asta mă ocupam la STB. Falsificam multe documente. Aşa l-am cunoscut pe colonelul Ungelt, când era doar căpitan.

— Mai sunt şi alte maşini-capcană în afară de cele pentru

care aveţi acte?

— Nu.

— Unde sunt celelalte patru?

La început, Jaroslav nu răspunse. Se înfruntară din priviri, apoi bătrânul lăsă capul în pământ şi zise dintr-o suflare:

— În parcarea subterană din faţa gării.

— Foarte bine, veniţi cu mine, zise Malko. Dacă m-aţi minţit, vă trag un glonţ în cap. (Se întoarse către Rupert Goose.) Rămâneţi aici, am văzut un telefon, sunaţi la poliţie şi spuneţi-le tot ce ştiţi. Anunţaţi-l şi pe John Laramie.

Îl îmbrânci pe Jaroslav în Chevrolet şi se aşeză la volan. Înainte de toate, trebuia să împiedice o catastrofă. După aceea, îşi va încheia socotelile.

*
* *

Parchingul Hlavni Nadrazi semăna cu toate parcările din lumea întreagă, situat la marginea cartierului Vitezneho Unora. Bătrânul Jaroslav îl conduse la nivelul al treilea din subsol, care era aproape pustiu şi se opri în faţa a patru maşini.

— Acelea sunt, zise el cu voce slabă.

Malko aruncă o privire peste parching. Se aflau acolo un Audi 80 gri, înmatriculat în Ţările de Jos, un Peugeot 205 negru cu număr francez, un Rover înmatriculat în Anglia şi un Fiat cu număr de Roma. Cum adusese actele cu el, reuşi foarte uşor să verifice dacă era vorba de vehiculele-capcană.

— Scoateţi toate capacele delcourilor, îi ordonă el lui Jaroslav.

Bătrânul se grăbi ca şi cum ar fi dorit să-şi răscumpere greşelile. Într-un sfert de oră, termină treaba, iar Malko aruncă materialul în Chevrolet.

— Cine sunt şoferii acestor maşini? întrebă el.

— Oameni care lucrează în diverse reţele clandestine, răspunse Jaroslav. Nemţi din FAR, o pereche din Brigăzile Roşii, un ungur şi un belgian.

— Unde sunt acum?

— La hotelurile *Druzba* şi *Merkur.*

Aceia erau doar executanţi. Malko puse în fine întrebarea

care îi ardea buzele:

— Unde e colonelul Frantiska Ungelt?

Jaroslav se uită la el ca un câine bătut.

— Cred că la el acasă.

— Nu trebuie să vă întâlniţi cu el?

— Nu.

— Nici cu Beata?

Auzind numele tinerei, Jaroslav tresari. Se vedea că îl surprinde faptul că Malko o cunoaşte.

— Nu ştiu, murmură el.

— Foarte bine, făcu Malko. Vom verifica toate astea.

Ieşind din parcare, se opri şi telefonă la ambasadă. John Laramie plecase. Încercă s-o sune pe Beata, dar nici ea nu răspundea. Mai avea o singură încercare. Alături de el, Jaroslav părea transfigurat, fără viaţă, o umbră, un nimeni. Avea în faţă un om care nu va avea parte de o bătrâneţe fericită.

*

* *

Două maşini galbene ale VB cu imensele lor girofaruri staţionau în faţa casei cu numărul 14 din strada Zlatnice, lângă un Ford negru cu număr diplomatic şi lângă o Zastava cu multe antene. Malko îl târî pe Jaroslav în curtea vilei colonelului Ungelt şi aproape că se ciocni de John Laramie care discuta de zor cu un civil. Americanul veni în goană lângă el.

— *My God!* Am fost teribil de îngrijorat!

— Am găsit maşinile, îl anunţă Malko. Acum nu mai prezintă nici un pericol. Acesta este complicele colonelului Ungelt. Predaţi-l poliţiei cehe.

Jaroslav plecă privirea, ţeapăn şi fără grai. Bărbatul care îl însoţea pe John Laramie îi întinse mâna lui Malko.

— Sunt colonelul Prochazka. Şeful Securităţii. Domnul Laramie ne-a explicat totul. Din nefericire, colonelul Ungelt nu ne-a aşteptat.

— Când a plecat?

— Acum aproximativ un sfert de oră. Cred că cineva l-a anunţat că venim.

— Unde ar putea să se ducă?

— Nu ştiu, recunoscu colonelul Prochazka. Am pus pază la aeroport şi la posturile de frontieră. Dar sunt mari şanse să se fi refugiat la Ambasada sovietică. Este în relaţii foarte bune cu ambasadorul.

Malko nu-l mai asculta. Îi încolţise un gând firav.

— Unde se află Ambasada URSS?

— În Pod Kastany, nu departe de aici. Acum trebuie să fie de mult acolo. Este prea târziu.

Malko plecase deja. Colonelul ceh avea dreptate. Cu o singură condiţie…

*

* *

Trecuse un sfert de oră de când Malko aştepta în fata intrării maiestuoase a Ambasadei URSS, situată pe Pod Kastany la numărul 1, un bulevard liniştit din cartierul Bubenec. Pe măsură ce timpul trecea, cu atât speranţele lui se risipeau. Colonelul Prochazka avusese dreptate. Ungelt nu căuta să se refugieze în Vest, fiindcă era prea periculos. Explozia neaşteptată a Fordului capcană îi modificase în mod sigur planurile.

Rămăsese o singură necunoscută: ştiindu-se urmărit, fugise oare direct la Ambasada URSS, sau avusese timp s-o ia şi pe Beata, femeia de care era îndrăgostit la culme?

Un taxi care tocmai sosea îi aduse răspunsul lui Malko. Încetini şi opri la treizeci de metri în faţa lui, lângă o poartă laterală a Ambasadei sovietice. Malko zări în spate pletele blonde. După câteva secunde, Beata coborî din taxi, încorsetată în taiorul verde din piele, cu poşeta de crocodil în mână. Colonelul Frantiska Ungelt coborî în urma ei, cu o pălărie mare din fetru pe cap, cu ochii albaştri ieşind în evidenţă pe un chip rotund şi dur. Semăna cu descrierea obţinută de Malko. Avea în mână o geantă-diplomat mare şi neagră. Perechea se îndrepta spre intrarea laterală a Consulatului.

Frantiska Ungelt sună. Dacă fostul colonel din STB nu s-ar fi dus s-o ia pe Beata, acum era în siguranţă… Malko porni maşina cu viteza întâi şi se opri exact în faţa lor. Colonelul sunase şi vorbea acum la interfon. Malko se pregătea să ia pistolul de pe scaunul de alături şi să coboare, când Beata îl

zări şi strigă:

— *Pozor!*[29]

Frantiska Ungelt întoarse capul, iar trăsăturile i se încordară. Apoi, cu un sânge-rece uimitor, începu să parlamenteze din nou ca să i se deschidă. Ultima carte avea să se joace în câteva secunde. Beata se îndepărtă de el şi se îndreptă către Malko, traversând şoseaua. Era superbă, cu picioarele ei lungi ivite din fusta verde, cu chipul luminat de un surâs provocator. Ea i se adresă cu voce melodioasă şi caldă:

— Malko! Ce cauţi aici? Ce surpriză plăcută!

Dacă nu ar fi zărit mâna care alunecase în poşetă, poate că s-ar fi lăsat sedus. El apucă mânerul pistolului Makarov şi strigă:

— Beata, opreşte-te!

Dar ea nu se opri. Surâsul îi rămase pe buze până în ultima clipă. Chiar şi atunci când scoase mâna din poşeta verde din piele de crocodil în care ţinea un mic revolver. Malko trase o singură dată, iar glonţul o nimeri pe Beata direct în cap. Ea se răsuci pe loc şi căzu grămadă în mijlocul şoselei.

Se mai întâmplară şi alte lucruri în acelaşi timp. Alertat de zgomotul împuşcăturii, soldatul ceh care făcea de pază puţin mai departe se întoarse şi o văzu pe Beata lungită în mijlocul drumului. Luă Kalaşnikovul de la umăr şi alergă spre ea.

Frantiska Ungelt, care vorbea încă în interfon, răcni o data, băgă mâna în haină şi scoase un pistol. Începu să tragă în Chevrolet ca un apucat. Observând gestul, Malko avu timp să sară din maşină şi să se adăpostească în spatele ei. Unul dintre gloanţele trase de Ungelt spărsese un geam, iar celelalte perforaseră caroseria. Malko trase şi el, lovindu-l cel puţin o dată pe Frantiska Ungelt.

Soldatul ceh care venea în fugă zări un bărbat legănându-se pe picioare şi agitând un pistol prin aer. Aproape inconştient, Frantiska Ungelt îndreptă involuntar arma spre soldat.

Simţindu-se ameninţat şi neavând prea multa experienţă,

[29] Atenţie! (n. a.).

tânărul soldat apăsă pe trăgaciul Kalaşnikovului, golind dintr-o dată jumătate din încărcător. Mai multe gloanţe îl loviră pe fostul colonel din STB. Se clătină câteva secunde, apoi se prăbuşi ca un bolovan chiar în faţa Ambasadei sovietice care, în momentul acela, îşi deschidea porţile.

Sfârşit.